COLECŢIA „TOPAZE“

GUSTAVE AIMARD

ULTIMUL SACRIFICIU

Versiune românească
de
ELVIRA CĂLIN

EDITURA „EXPRESS“
Bucureşti I — Str. Brezoiana Nr. 8

CAPITOLUL I.

EXPEDIŢIA

Intr'o noapte răcoroasă de primăvară, patru călători obosiţi poposiră la Misiunea jezuită Nostra Senor de Los Angeles.

Această Misiune, ridicată pe malul drept al râului San Pedro, în mijlocul provinciei Sonora, era una din numeroasele aşezăminte de acest fel pe care le-au ridicat jezuiţii în Mexic, în începutul secolului. In epoca aceea îndepărtată, sălbatecă şi necivilizată, misiunile acestea constituiseră adevărate oaze de blândeţe şi securitate, în jurul cărora se strângeau tot mai mulţi indieni atraşi de avantagiile unei vieţi mai civilizate decât a lor. Dar, la epoca în care începe povestea noastră, jezuiţii fuseseră de mult alungaţi din Mexic prin intrigile şi viclenia vice-regilor spanioli. Misiunile fondate de ei căzuseră în ruină, şi ierburile sălbatice acoperiseră curţile şi locuinţele.

Totuşi, în seara aceea răcoroasă şi plină de mister, patru călători turburaseră liniştea de mormânt a Misiunei.

Strânşi în jurul unui foc aprins în mijlocul curţii ei terminau în tăcere o masă frugală, în vreme ce patru cai, legaţi ceva mai la o parte îşi luau tainul de ovăz cu o grabă care arăta că soseau dintr'o călătorie lungă.

Cei patru călători erau, de altfel, departe de a fi liniştiţi. Cu ochii la pândă şi cu mâna pe pistol, ei se opreau adesea din mestecat pentru a cerceta

beznele, sau pentru a asculta miile de sgomote ale deşertului american, care sunt ca tot atâtea avertismente fără greş, pentru cel care ştie să le descifreze.

Infăţişarea acestor oameni era tot atât de ciudată ca şi prezenţa lor in mijlocul ruinelor jezuite.

Doi dintre ei păreau capii expediţiei. Erau la fel de înalţi, îmbrăcaţi în hainele de piele ale vânătorilor americani, cu feţele bronzate şi cu acea lumină în ochii pe care ţi-o dă înfruntarea necontenită a primejdiei. Dar, în vreme ce unul din ei era blond cu ochi albaştri, şi cu gesturi de netăgăduită nobleţe, celălalt era brun cu ochii negri şi avea o expresie de asprime şi energie. Primul era într'adevăr nobil şi anume contele Masime-Edouard-Louis de Prebois Grance, şeful unei expediţii franceze în Mexicul sălbatec, al doilea era prietenul şi tovarăşul său de luptă Valentin Guillois.

Cât despre ceilalţi doi ei erau locotenenţii contelui Louis; unul din ei era scund şi rotund la faţă, se numea Don Cornelio.

Iar al patrulea călător era un indian, măreţ în hainele sale brodate, cu faţa mândră şi impasibilă. Şeful indian Caramilla, era aliatul şi sfătuitorul expediţiei franceze comandată de Don Louis.

Dar pentru ce se găseau ei singuri aici, şi unde rămăsese restul expediţiei? Ca să răspundem la această întrebare trebue să ne întoarcem cu câteva luni în urmă.

In epoca aceea, epoca în care se descopereau

mereu alte terenuri aurifere, contele Louis de Frebois-Grance, nobil emigrat, fugit din Franța în timpul Revoluției, își adunase în jurul său un grup de aproape două sute de oameni cu care pornise în căutarea aurului. Expediția franceză, formată, nu din aventurieri vulgari, ci din cavaleri cari ţineu mai mult să răspândească faima şi civilizaţia franceză decât să se îmbogăţească depe urma acestei expediţii, pornise din San Francisco şi debarcaseră în Mexic, începând imediat să înainteze către minele din La Plancha de la Plata. Dar guvernământul mexican nu vedea cu ochi buni această infiltraţie franceză pe teritoriul său şi contele Louis avusese de suferit mii şi mii de vexaţiuni din partea autorităţilor locale.

Acum, însă, când ajunseseră în sfârşit în apropierea minelor, contele Louis nu-şi mai putuse stăpâni nerăbdarea şi lăsând comanda trupei în grija căpitanului Flores, care deşi spaniol, se ataşase expediţiei şi dăduse multe dovezi de devotament, întovărăşit numai de cei trei prieteni pornise înainte. Misiunea Nostra Senora de Los Angeles, era ultima etapă, înaintea ruinelor căutate.

Şi acum, după aceste explicaţii necesare, să reluăm povestirea de unde am lăsat-o.

Contele Louis şi tovarăşii săi abia terminaseră masa când se auzi un sgomot uşor, care se întări din ce în ce mai mult. In curând se putea recunoaşte cu uşurinţă pasul cadenţat al unei trupe în marş şi scârţâitul carelor.

Câteva secunde mai târziu, avant-garda franceză pătrunse în curtea Misiunei. Aceasta fu în

scurt timp ocupată milităreşte; se aflau la marginea deşertului şi trebuiau să se păzească cu grije.

La toate colţurile cartierului general se aşezară tunuri şi de jur împrejur se stabili un cordon de sentinele. Clădirea, care până mai eri fusese tristă şi părăsită, păru că renaşte deodată. Dărâmăturile fură curăţate în grabă şi bătrâna biserică a jezuiţilor, luă aspectul unei fortăreţe.

După ce dădu ordinele necesare pentru instalarea companiei şi se asigură că sunt îndeplinite întocmai, contele îl chemă pe căpitanul Flores, ca să-i dea raportul asupra felului cum îşi îndeplinise sarcina de comandant provizoriu.

Abia terminase şi cu această formalitate, când apăru don Cornelio urmat de Caramilla.

— Daţi-mi voe, spuse el, aş vrea să mă lămuriţi puţin ascultând ce spune şeful, care se încăpăţânează să susţină că suntem pândiţi de indieni.

— Cum? spuse Valentin care asista şi el la întrevedere. Ce tot spui, don Cornelio?

— Iată ce am găsit, pe când mă plimbam cu şeful în împrejurimile Misiunei.

— Să vedem, făcu Valentin.

Don Cornelio îi întinse un mokasin, pe care vânătorul îl examină cu atenţie câteva minute.

— Hm! făcu el, e grav: Unde l-ai găsit?

— Pe plaje.

— Ce părere ai d-ta Caramilla? întrebă Valentin, întorcându-se către Araucan.

— Mokasinul e nou, l-a pierdut cineva. Caramilla a văzut urme multe.

— Ascultaţi, spuse don Louis cu vioiciune, să

nu numai spuneţi nimic nimănui despre descoperirea asta, trebue să ne păzim mai mult ca oricând, căci trădarea pluteşte în aer şi ne ameninţă din toate părţile. Eu voi întări deci fortificaţiile, în vreme ce tu, Valentin, vei pleca în recunoaştere împreună cu şeful ca să vezi dacă ne ameninţă într'adevăr indienii.

— Poţi să fii fără grije, căci vom face întocmai, să fii însă şi tu cu ochii în patru.

CAPITOLUL II

SPIONUL

Valentin şi Caramilla îl părăsiră pe Louis cam la orele 8 dimineaţa.

Vânătorul nu închisese ochii toată noaptea, era extrem de obosit şi pleoapele i se închideau fără voia lui. Totuş s'ar fi pregătit să îndeplinească însărcinarea pe care o primise, dacă nu l-ar fi opri Caramilla, care observând starea în care se găsea, îl sfătui să se odihnească câteva ore. Nu avea nevoe de Valentin, spunea el, căci putea să urmărească şi singur urmele pe care le zărise de dimineaţă, şi apoi îi va da raportul complet asupra celor ce vor fi de făcut.

Valentin se culcase şi dormea liniştit de vre-o două ore când simţi o mână care-l atingea uşor pe umăr. El deschise ochii şi privi ţintă spre cel care-l deranjase atât de neplăcut.

— Ei bine, spuse el morocănos, ca unul ce fu-

sese trezit dintr'un vis frumos, ce naiba mai vrei don Cornelio?

Don Cornelio, căci el era, își duse un deget la buze și privi bănuitor în jur ca pentru a-i recomanda tăcere, apoi îi spuse la ureche:

— Iartă-mă don Valentin, zise el, dar cred că știrea pe care ți-o aduc este extrem de importantă.

Valentin se ridică ca împins de un resort și privindu-l pe spaniol drept în ochi, spuse cu o voce reținută, dar poruncitoare:

— Atunci spune-mi repede.

— Iată, în două cuvinte, despre ce e vorba. De azi dimineață căpitanul Flores, pe care, fie spus între paranteze, nu-l pot înghiți de fel, n'a făcut altceva decât să se strecoare în toată Misiunea cercetând ce se lucrează și ce nu se lucrează, flecărind când cu unul când cu altul, și încercând mai ales să afle părerile oamenilor despre șeful nostru. Până aici, nimic rău, dar, îndată ce te-ai culcat d-ta și s'a asigurat că don Louis e ocupat să-și scrie corespondența, și că a dat ordin să nu fie deranjat și deci că nu va putea supraveghia campamentul cel puțin câteva ore, căpitanul Flores s'a prefăcut că se retrage într'o clădire aproape ruinată, situată la marginea Misiunei.

A stat acolo puțin, și când i păru că nu se mai gândește nimeni la el, a ieșit din casă strecurându-se printre arbori ca un om care se teme să nu fie văzut, și a dispărut în pădure.

— Ah ah! făcu Valentin îngrijorat, pentru ce o fi plecat în felul acesta? Și adăogă el după

câteva minute, asta s'a întâmplat de mult?

— Sunt aproape zece minute.

Valentin se ridică.

— Rămâi aici, spuse el, dacă se întoarce cumva căpitanul în lipsa mea, supraveghează-l cu grije, dar aşa fel încât să nu bănuiască nimic. Iţi mulţumesc că m'ai deşteptat. E un caz grav.

Intrerupând brusc conversaţia, vânătorul îl părăsi pe don Cornelio şi, ocolind ruinele aşa ca să nu atragă atenţia nimănui, intră în pădure.

In timpul acesta, căpitanul Flores mergea grăbit în direcţia fluviului, fără să se mai obosească să-şi ascundă urmele; vânătorul profită de această imprudenţă şi putu să-l urmărească cu uşurinţă.

Căpitanul ajunse astfel până la malul fluviului. Abia apăruse pe plaje, când un individ ţinându-se cu amândouă mâinile de ramuri, sări jos dintr'un pom, la doi paşi de el.

La această apariţie neaşteptată, căpitanul se dădu înapoi oprindu-şi un strigăt de uimire şi de frică, dar înainte de a-şi reveni din surprindere, un al doilea individ sări în acelaş fel pe nisip.

Primul dintre aceşti doi oameni era un alb, ceeace se putea recunoaşte uşor dela prima vedere, deşi avea tenul extrem de bronzat. Hainele sale erau în totul asemănătoare cu ale indienilor.

Acest personagiu interesant era înarmat până'n dinţi şi ţinea o puşcă lungă în mână.

Cât despre tovarăşul său, acesta era o Piele-Roşie şi era pictat şi înarmat ca de război.

Căpitanul ridicase ochii maşinal înspre arbori.

— Oh! oh! făcu primul personagiu cu un râs

grosolan, nu mai privi aşa că nu mai vine nimeni, dar cum ceeace avem de vorbit nu ne priveşte decât pe noi şi cum e inutil să mai amestecăm în afacerile noastre pe cineva care nu are ce căuta pe aici, ne vom duce într'un loc unde nu vom avea să ne temem de urechi indiscrete.

Cei trei oameni intrară în pădure.

Valentin îi urmări pas cu pas. Nu merseră prea departe.

Ajunşi la o oarecare depărtare de plaje ei se opriră într'o poiană destul de mare, în mijlocul căreia se ridica un deal enorm, de stâncă verzue.

Cei trei se urcară pe stânci, şi ajunşi sus, se lungiră alene pe un fel de platou.

— Iată, spuse albul, cred că aici vom putea vorbi liniştiţi.

Valentin fu dezamăgit o clipă de această precauţie a brigandului, dar nu se dădu bătut. Era obişnuit să vadă în faţa lui obstacole şi mai serioase decât acesta, şi după o secundă de gândire, privi în jurul său zâmbind ironic.

— Vom vedea care pe care, murmură el.

Şi se întinse pe jos, începând să se târască prin iarba înaltă şi deasă care creştea în poiană. Trecea printre ierburi, cu o mişcare aproape imperceptibilă, fără să le imprime nici cea mai mică tremurare. Manevra aceasta ţinu cam un sfert de oră, apoi vânătorul ajunse însfârşit într'un loc unde se putea ridica şi, de unde auzea foarte bine ce se vorbea pe platou, fără ca să poată fi văzut de cineva.

Din nefericire, însă, timpul pe care îl pierduse

în felul acesta, îl împiedicase să audă lucruri, care, după toate aparenţele, trebuie să fi fost foarte importante. In momentul în care începu să asculte, vorbea albul :

— Ah ! ah ! spunea el ironic, răspund eu de succes. Oricât de viteji ar fi Francezii nu valorează fiecare cât doi oameni, ce naiba ! Las' pe mine.

— Canarios ! Să mă spânzuri dacă mă mai amestec cu ceva în afacerea asta, am făcut şi aşa prea mult, răspunse căpitanul.

— Ţi-e întotdeauna frică. Cum vrei ca o trupă de oameni aproape demoralizaţi şi obosiţi de drum să poată rezista atacului combinat şi mai ales bine dirijat al luptătorilor fratelui meu, şeful Apaş, întăriţi cu cei optzeci de soldaţi pe care mi i-a pus la dispoziţie guvernul mexican, pentru expediţia aceasta ?

— Nu ştiu ce vor face Francezii, dar trebue să recunoşti şi tu, că sunt cu toţii oameni solizi.

— Cu atât mai bine ! Ne vom distra.

— Bagă de seamă să nu te distrezi prea mult. Ce oameni ai cu tine ?

— Nişte „civicos" nişte adevăraţi briganzi, vechi clienţi ai spânzurătoarei. Vor face minuni.

— Cum, Civicos ! Straşnică idee! Tocmai ei, pe cari fermierii îi plătesc şi îi întreţin ca să lupte cu Pieile Roşii !

— Ei da, se mai întâmplă şi aşa ! De data aceasta vor lupta alături de Pieile Roşii, contra albilor. Nu găseşti că e o idee originală ? Şi cu atât

mai mult, cu cât pentru această ocaziune vor fi fireşte deghizaţi în indieni.

— Din ce în ce mai bine ! Şi câţi luptători aduce şeful indian ?

— Asta nu mai ştiu, dar ţi-o va spune chiar el.

Şeful indian rămăsese tăcut şi impasibil în tot timpul acestei convorbiri.

Căpitanul se întoarse spre el, adresându-i o privire întrebătoare.

— Mizcoatzin este un şef puternic, spuse Pielea Roşie cu vocea sa guturală; două sute de luptători apaşi urmează pana sa de luptă.

Flores făcu o strâmbătură semnificativă.

— In cazul acesta, spuse el îmi menţin cele spuse mai înainte.

— Ce ?

— Că veţi fi bătuţi fără discuţie.

Celălalt îşi reţinu cu greu o mişcare de furie.

— Isprăveşte, spuse el. Nici nu-i cunoşti pe indieni. Şeful acesta e unul dintre cei mai mari conducători ai tribului său, reputaţia sa în preerie este nemărginită; luptătorii pe care îi comandă sunt cu toţii ostaşi de elită.

— Bine, bine, fie cum vrei tu, nu mă mai amestec. Şi cred că e inutil să mai rămânem împreună; mă întorc la Misiune căci mi-e teamă să nu trezesc bănuelile.

— Du-te ! şi Domnul să te aibă în pază.

— Mulţumesc.

Căpitanul părăsi platoul. Valentin ezită un moment, neştiind dacă trebue să-l urmeze sau nu. Apoi se hotărî să rămână, bănuind că sfatul nu se

terminase încă și că va mai putea auzi detalii interesante.

Brigandul ridică din umeri și se întoarse către șeful indian care rămăsese impasibil.

— Așa dar, nu ne vom mai vedea decât în momentul fixat.

— Nu. Fața palidă va ataca din pădure, în vreme ce Apașii vor înainta din spre fluviu.

— Foarte bine. Dar trebue să fim prudenți, căci o neînțelegere ne-ar putea fi fatală. Am să înaintez cât mai aproape de Misiune, dar te avertizez că n'am să mă mișc până nu aud semnalul vostru.

— Ooah! Fratele meu își va deschide urechile și miorlăitul tigrului îl va anunța că au sosit Apașii.

— Perfect. Atunci, adio.

Indianul nu răspunse decât printr'un gest. El se îndreptă în haina sa de bizon și se îndepărtă demn.

— Hm! Și acum ce să fac? reluă brigandul.

In aceeaș clipă cineva sări fără veste în spatele lui și banditul se pomeni legat cobză și pus în imposibilitate de a mai face ceva, înainte de a-și da seama măcar ce se întâmplă cu el.

— Nu știi ce să faci acuma? Lasă că am să-ți spun eu, zise Valentin, așezându-se liniștit lângă el.

Primul moment de surpriză trecut, banditul își recăpătă toată îndrăzneala și sângele rece și privind obraznic spre vânător:

— By God! nu te cunosc, zise el, dar trebue să recunosc că ai lucrat bine.

— Te pricepi la de-al-de astea.

— Aşa puţin. Aşa dar, spuneai?

— Eu, nu spuneam nimic.

— Ah! iartă-mă, dar credeam că vrei să mă întrebi ceva. Probabil că nu mai legat burduf numai ca să te distrezi.

— Observaţia aceasta e plină de adevăr, aveam fireşte şi alt scop.

— Care?

— Acela de a mă bucura câteva clipe de conversaţia d-tale.

— Eşti mult prea bun.

— Avem atât de rar ocazia unei discuţii în pustiurile acestea.

— Asta e adevărat.

— Aşa dar, faceţi o expediţie?

— Ei da; trebue să se ocupe omul cu ceva.

—Ai dreptate, atunci, fii aşa de bun şi dă-mi câteva amănunte.

— Despre ce?

— Despre expediţia asta.

— Ah! Ah! asta aş vrea şi eu, dar din nenorocire e imposibil.

— Nu mai spune! Şi din ce cauză?

— Nu ştiu decât foarte puţine lucruri.

— Ah!

— Da, şi apoi, sunt foarte încăpăţânat. Ajunge să fiu rugat să fac un lucru, ca să nu vreau să l fac.

Valentin zâmbi şi-şi scoase cuţitul, a cărui lamă strălucitoare aruncă un fulger albastru.

— Chiar dacă ţi se dau motive puternice?

— Nu cunosc aşa ceva, răspunse banditul rânjind.

— Oh ! oh ! făcu Valentin, sper totuş să te fac să-ţi schimbi părerea.

— Incearcă ! Uite, adaogă el schimbându-şi tonul, ajunge cu comedia asta. Sunt în puterea d-tale şi nimic nu mă mai poate salva. Omoară-mă, dar nu voi spune nici un cuvânt.

Cei doi oameni schimbară o privire ciudată.

— Eşti un idiot, reluă Valentin rece, n'ai înţeles nimic.

— Am înţeles că vrei să ştii secretele expediţiei.

— Eşti un imbecil, dragă prietene. Eu ştiu totul şi fără să-mi spui.

Banditul se gândi câteva clipe.

— Atunci ce vrei ? întrebă el.

— Vreau pur şi simplu să te cumpăr.

— Hm ! O să te coste scump.

— Atunci nu spui nu ?

— Nu spun niciodată nu.

— Bine, începi să devii mai rezonabil.

— Cine ştie !

— La cât crezi că se va ridica partea ta de jaf în noaptea asta ?

Banditul îl privi ca şi cum ar fi voit să-i citească gândurile.

— Oh, se va ridica sus de tot.

— Da, mai ales dacă vei fi spânzurat.

— Oh !

— In afaceri de acestea trebue să prevezi totul.

— Ai dreptate.

— Cu atât mai mult cu cât dacă refuzi te omor ca pe un câine.

— Şi asta e o şansă.

— E cea mai probabilă. Aşa că spune-mi cifra.

— Cincisprezece mii de piaştri! strigă banditul, nici un ban mai puţin.

— Peuh, făcu Valentin, e destul de puţin.

— Cum? zise celălalt uimit.

— Iţi dau douăzeci de mii.

Deşi era legat, banditul făcu o săritură de surprindere.

— S'a făcut, strigă el. Dar unde sunt banii, reluă el, după o clipă.

— Mă crezi atât de prost încât să-ţi plătesc dinainte?

— Oricum, cred...

— Haide, haide, eşti nebun. Ei, şi acum că ne-am înţeles, lasă-mă să te desleg, libertatea îţi va limpezi ideile.

Făcu aşa cum spusese. Brigandul se ridică imediat, bătu din picioare şi se întoarse însfârşit către vânătorul care îl observă zâmbind, cu mâinile încrucişate pe ţeava puştii.

— Explică-mi acuma proectul d-tale, ca să ştiu ce am de făcut.

— Da, spuse Valentin; trebue să ne grăbim.

Cei doi rămaseră împreună aproape două ore, discutând planul vânătorului. Apoi, după ce aranjară totul se despărţiră. Valentin ca să se întoarcă la Misiune şi banditul ca să-şi întâlnească tovarăşii ascunşi prin apropiere.

CAPITOLUL III

EXPLOZIA

In timpul absenţei lui Valentin, se întâmplaseră lucruri grave la Misiune.

Contele de Prebois-Grance îşi terminase tocmai corespondenţa şi ţinând în mână scrisorile pe care le scrisese dădea unui călăreţ gata de plecare ultimele sale instrucţiuni, când se auzi deodată strigătul de avertisment scos de sentinelele cele mai depărtate şi repetat în curând de toate celelalte.

O clipă mai târziu sosi don Cornelio foarte agitat şi decepţionat.

— Senor conte, spuse el gâfâind, şi se opri.

— Ei bine, întrebă contele, ce înseamnează strigătele pe care le-am auzit ?

— Senor, reluă don Cornelio cu un efort, generalul Sebastian Guerrero, guvernatorul provinciei Sonora, întovărăşit de dona Angela, fiica sa şi de mai multe doamne, de o duzină de ofiţeri şi de o escortă numeroasă, cere să fie introdus în faţa d-tale.

— Să fie binevenit.

Don Cornelio se retrase să transmită ordinele necesare. In curând, o cavalcadă strălucitoare în fruntea căreia mergea generalul Guerrero, intră în Misiune.

Generalul era palid, cu sprâncenele încruntate. Se vedea că-şi stăpâneşte cu greu o mânie surdă care îi fierbea în inimă.

Aventurierii francezi, adunaţi în grupuri, şi mândri, în ciuda sdrenţelor care-i acopereau, priveau cu curiozitate la frumoşii cavaleri mexicani, atât de vanitoşi şi de încărcaţi în aur, cari abea lăsau să cadă asupra lor priviri pline de dispreţ.

Contele făcu câţiva paşi înaintea generalului şi descoperindu-se cu un gest de o supremă eleganţă :

— Fiţi bine venit d-le general, spuse el cu vocea sa simpatică, sunt fericit că mă vizitaţi.

Generalul nici nu se obosi să-şi atingă chipiul cu vârful degetelor, oprindu-şi brusc calul la doi paşi de conte :

— Ce înseamnează asta, d-le ? strigă el cu o voce iritată, te păzeşti ca'ntr'o fortăreaţă. Dumnezeu să mă ierte, dar ai la sentinele şi patrule ca şi cum ai comanda o adevărată armată.

Contele îşi muşcă buzele, dar se reţinu şi răspunse cu vocea calmă şi gravă.

— Suntem la marginea deşertului, d-le general şi siguranţa noastră depinde de felul cum ne păzim. Şi cu toate că nu sunt şeful unei armate, răspund totuş de viaţa oamenilor pe care am onoarea să-i comand. Dar, nu doriţi să coborîţi depe cal ca să tratăm în linişte gravele chestiuni care v'au adus, fără doar şi poate ?

— Unde doreşti să-ţi comunic ordinele guvernului meu ?

— Chiar aici, Slavă Domnului, n'am nimic de ascuns faţă de bravii mei tovarăşi.

Generalul coborî depe cal şi doamnele şi ofiţerii cari îl întovărăşeau făcură la fel. Numai escorta

rămase în şea, cu arma în mână şi cu rândurile strânse.

La un ordin al lui don Louis, fură aduse în grabă câteva mese cu răcoritoare şi ofiţerii francezi începură să facă pe gazdele cu graţia şi voioşia lor caracteristică.

Generalul şi contele se aşezară pe o bancă dela uşa bisericii Misiunei, lângă o masă pe care se găsea hârtie, toc şi cerneală.

Urmă o tăcere destul de lungă.

Era evident că nici unul dintre ei nu voia să vorbească întâi. Generalul fu acela care rupse tăcerea.

— Iată mesagiul pe care am fost însărcinat să vi-l transmit.

— Ah! aveţi un mesagiu pentru mine?

— Da...

— Vă ascult caballero.

— Iată: sunteţi obligaţi...

— Oh! oh! e un termen cam aspru, observă Louis.

Generalul ridică din umeri cu aerul de a spune, că nu el a redactat mesagiul.

— Deci, zise contele, suntem obligaţi...

Primo, sau să renunţaţi la calitatea de Francezi...

— Iertaţi-mă vă rog, spuse contele punând mâna pe braţul generalului, dar văd că cele ce aveţi să-mi spuneţi îi interesează deopotrivă pe toţi tovarăşii mei, aşa că e de datoria mea să-i chem să asiste la citirea acestor propuneri, căci fără îndoială că le aveţi în scris.

— Da, se bâlbâi generalul.

— Foarte bine. Trâmbiţaşi, strigă contele cu voce tare şi imperioasă, sunaţi adunarea.

Câteva minute mai târziu, toată compania se strânsese în jurul mesei la care stăteau ei.

— Şi acuma, spuse contele adresându-se generalului, daţi-mi copia acestor propuneri, le voi citi chiar eu.

Generalul îl ascultă maşinal.

— Dragi tovarăşi, spuse atunci don Louis cu o voce scandată, în dosul căreia se simţea cum clocoteşte o mânie reţinută cu greu, când v'am înrolat la San-Francisco v'am arătat actele autentice care-mi îngăduiau exploatarea ruinelor La Plancha de la Plata, nu-i aşa?

— Da, strigară aventurierii într'un singur glas.

— Aţi citit deasemenea pe aceste acte semnătura preşedintelui Republicei mexicane, don Antonio Pavo şi a guvernatorului Sonorei, don Sebastian Guerrero, pe care îl vedeţi aici de faţă. Ştiaţi deci în ce condiţiuni vă înrolaţi şi ce angajamente ia guvernul mexican faţă de voi. Astăzi însă, după trei luni de marşuri şi contra marşuri, după ce aţi suferit, fără să vă plângeţi, toate vexaţiunile pe cari vi le impuneau autorităţile mexicane, azi când în ciuda obstacolelor care se înmulţeau din ce în ce în faţa paşilor voştri, aţi ajuns însfârşit la câteva mile de minele acestea mult dorite, ştiţi ce vă cere guvernul mexican? Ascultaţi numai, căci pe voi vă interesează mai mult decât pe mine.

Un freamăt de curiozitate trecu prin rândurile aventurierilor.

— Vorbeşte, vorbeşte, strigară ei.

— Aveţi trei alternative:

1. — Să renunţaţi la cetăţenia franceză pentru a deveni Mexicani, şi fără nici o soldă, să lucraţi minele sub comanda generalului Guerrero, al cărui ajutor voi fi eu.

Această propunere fu primită cu un hohot uriaş de râs.

— A doua propunere! S'o vedem pe a doua! strigau unii.

— Drace! spuneau alţii, frumos din partea Mexicanilor că ne primesc între ei.

— Continuă! Continuă! strigau ceilalţi.

Cu un semn, contele restabili tăcerea.

2. — Dacă vreţi să rămâneţi francezi, trebue să vă procuraţi fişe de siguranţă, cu care veţi putea circula ori unde, dar în calitatea voastră de străini, vi se va interzice să lucraţi minele. Aţi înţeles?

— Da, da. Să vedem sfârşitul.

— Nu-i credeam pe Mexicani atât de spirituali, observă un glumeţ.

3. — Mi se ordonă mie, însfârşit, să reduc compania la cincizeci de oameni să trec conducerea în mâinile unui ofiţer mexican, şi cu această condiţie, compania va putea lucra minele.

După citirea acestor clauze urmă o explozie de râsete şi strigăte atât de puternice, încât nu se mai putu auzi nimic, mai bine de un sfert de oră.

Totuş, contele reuşi cu greutate să restabilească puţină linişte şi ordine.

— Iată generoasele intenţii ale guvernului la adresa noastră. Ce părere aveţi? Vă rog totuş să nu

vă lăsaţi stăpâniţi de indignare, ci să reflectaţi serios la cele ce aveţi de făcut. Mă cunoaşteţi destul de bine ca să aveţi încredere în cuvintele mele. Aceia dintre voi care vor voi să mă părăsească vor fi liberi s'o facă, nu numai că nu mă voi opune la plecarea lor, dar nici n'am să le-o iau în nume de rău. Din momentul acesta vă desleg de orice angajament faţă de mine, de acum nu mai sunt şeful, ci numai fratele şi camaradul vostru.

Abia pronunţase aceste cuvinte şi aventurierii se repeziră către el într'un elan de nedescris, rupând şi răsturnând totul în drum, îl înconjurară cu strigăte de protest, îl ridicară pe braţe şi-i dădură dovezile celui mai complet devotament.

— Trăiască Louis ! Louis ! Trăiască şeful nostru! La moarte Mexicanii ! La moarte trădătorii.

Această fierbere începuse să ia proporţii ameninţătoare devenind primejdioase pentru Mexicanii cari se aflau în lagăr, exasperarea ajungând la culme. Dar, graţie influenţei contelui asupra tovarăşilor săi, graţie deasemenea conduitei energice a ofiţerilor francezi, tumultul se calmă puţin câte puţin şi totul reintră într'o stare aproape normală.

Generalul Guerrero se hotărî atunci să sfârşească şi să dea ultima lovitură.

— Caballeros, spuse el cu vocea aceea mieroasă, caracteristică Mexicanilor, permite-ţi-mi să vă spun câteva cuvinte.

La cererea aceasta, fu cât pe-aci să isbucnească din nou tumultul, contele reuşi totuş să obţină o

tăcere furtunoasă dacă ne este îngăduit să întrebuințăm această expresie.

— Vorbește generale, spuse el.

— Domnilor, reluă don Sebastian, nu mai am de adăogat decât câteva cuvinte. Contele de Prebois-Grance v'a citit condițiile pe care vi le impune guvernul, dar n'a putut să vă spună care vor fi pentru d-voastă consecințele unui refuz.

— E adevărat, fiți deci atât de bun ca să ni le aduceți la cunoștință.

Generalul desfăcu o hârtie și după o secundă de ezitare, citi cele ce urmează:

„Contele don Louis de Prebois-Grance și toți cei cari îi vor rămâne credincioși vor fi considerați ca pirați, scoși de sub scutul legilor și urmăriți ca atare, judecați de un tribunal militar și împușcați în douăzeci și patru de ore".

— Acesta e totul? întrebă contele cu răceală.

— Da, răspunse generalul bâlbâindu-se.

La un semn al contelui, cele două hârtii conținând propunerile și represaliile, fură prinse de un trunchiu de arbore.

— Și acuma, cred că v'ați îndeplinit misiunea. M'ai aveți ceva de spus?

— Imi pare rău, senor conte...

— Destul! Dac'aș fi într'adevăr un pirat, așa cum mă numiți d-voastră cu atâta ușurință, mi-ar fi ușor să vă rețin aici, împreună cu toate persoanele care vă întovărășesc, ceeace m'ar răzbuna cu prisosință. Dar, orice ați spune, nici eu, nici oamenii pe care am onoarea să-i comand, nu suntem pirați. Veți pleca de aici liberi așa cum ați

venit, dar cred că aţi face bine să nu mai întârziaţi prea mult.

In clipa aceea, dona Angela, fiica generalului Guerrero eşi din mijlocul doamnelor cu care stătuse până atunci şi înaintă mândră, cu ochii strălucitori şi figura animată sub bogata coroană a părului său negru.

— Opriţi-vă ! spuse ea cu o voce atât de hotărâtă, încât tăcură cu toţii şi o priviră cu uimire amestecată cu admiraţie.

— Senora, spuse Louis, vă rog...

— Lasă-mă să vorbesc ! spuse ea cu energie, lăsaţi-mă să vorbesc senor conte. Deoarece nimeni din ţara asta nenorocită nu îndrăzneşte să protesteze contra odioasei trădări a cărei victimă eşti, eu, femee, eu, fiica duşmanului d-tale, eu declar cu tărie în faţa tuturor: conte, d-ta eşti singurul om care e în stare să regenereze ţara aceasta nenorocită. Eşti dispreţuit, eşti insultat, eşti tratat ca pirat. Ei bine pirat, fie ! Don Louis persevereză în nobila d-tale activitate, cât voi trăi eu, va fi pe pământul acesta blestemat o femee care se va ruga pentru d-ta! Şi acum, adio !

Contele îngenunche în faţa nobilei fete îi sărută mâna cu respect şi zise cu emoţie :

— Mulţumesc, dona Angela. Orice s'ar întâmpla de acum, îţi voi dovedi că sunt vrednic de încrederea d-tale.

— Şi acum să plecăm, tată, spuse ea generalului care nebun de furie, nu îndrăznea totuşi să isbucnească, şi întorcându-se pentru ultima oară că-

tre conte: La revedere, Don Louis, reluă ea. Pe curând !

Şi eşi din lagăr în mijlocul aclamaţiilor entuziaste ale aventurierilor.

Trecuseră abia două ore dela aceste evenimente când se înpoie Valentin.

CAPITOLUL IV.

ATACUL INDIENILOR

Louis nu voi să lase să se răcească enuziasmul voluntarilor săi. El se consultă cu ofiţerii cărora le spuse proectele sale, proecte pe care ei le acceptară cu entuziasm, după sfatul lui Valentin şi ordonă o adunare generală.

Trompetele sunară îndată şi aventurierii se adunară în jurul cartierului general.

— Prieteni, le spuse contele, aţi văzut în ce situaţie ne-a adus necinstea autorităţilor mexicane. După părerea mea, situaţia aceasta nu este disperată, şi, ca să eşim din ea, avem de ales între două soluţii. Prima ar fi să ne îndreptăm în marş forţat către coastă, să luăm un vapor şi să ne îmbarcăm înainte ca inamicii noştri să reuşească să se împotrivească la plecarea noastră.

Cuvintele acestea fură primite cu un murmur de nemulţumire.

— Prieteni, continuă contele, era de datoria mea să vă fac această propunere ca să o discutaţi între voi; dacă nu vă convine renunţăm la ea. Acum iat-o pe a doua: de când s'a emancipat Me-

xicul, zace în cea mai ruşinoasă barbarie. Ar fi frumos să regenerăm poporul acesta, sau cel puţin să încercăm. Suntem două sute de francezi hotărâţi, bine înarmaţi şi disciplinaţi. Să cucerim un oraş important din Sonora, ca să avem o bază de operaţii, apoi să chemăm la noi emigranţii francezi din California şi din toată America, să emancipăm Sonora, să o face liberă şi puternică şi să o civilizăm cu sau fără voia ei. In felul acesta nu numai că vom fi creat un debuşeu pentru emigraţia franceză, dar vom fi câştigat dreptul la recunoştinţa patriei noastre şi ne vom fi răzbunat pe inamicii noştri aşa cum se răzbună Francezii, adică răspunzând cu binefaceri la insultele lor.

Discursul acesta fu primit aşa cum trebuia să fie, adică cu un entuziasm de nedescris.

Contele se retrase apoi să discute cu Valentin.

— Ai o poziţie destul de bună, spunea acesta, căci nu eşti chiar aşa de singur cum crezi.

— Cum aşa?

— Nu ai şi colonia Guetzalli fondată de contele de Lhorailles?

— Ba da, răspunse Louis, dar contele a murit.

— Bine, dar colonia există şi e foarte înfloritoare. Cred că ai putea găsi acolo cincizeci, sau şaizeci de oameni hotărâţi, cari vor fi fericiţi să meargă cu tine, atraşi de aventură dacă nu de altceva.

— Cincizeci de oameni, e destul de puţin.

— Haide, haide! e mai mult decât ne trebue ca să-i învingem pe Mexicani. Dar mai poţi face încă ceva. Să pregăteşti o revoltă a populaţiei pe

jumătate sălbatecă, ai căror şefi sunt nemulţumiţi cu situaţia de vasalitate în care sunt ţinuţi de guvernul mexican.

— Oh! ch! făcu Louis, asta e o idee bună. Dar cine se va însărcina cu cutreerarea satelor şi răscularea fermierilor?

— Chiar eu, dacă mă socoteşti destul de capabil.

— Mulţumesc, nu îndrăzneam să-ţi cer atât de mult. Din spre partea mea voi pregăti totul ca să începem cu o lovitură teribilă, care să-i sperie pe Mexicani şi să le arate ce suntem în stare.

— Foarte bine. Căpitanul Flores a plecat?

— Nu, nu încă.

— Reţine-l aici până mâine, sub un pretext oarecare.

— Pentru ce?

— Lasă că am să-ţi spun eu. Acum trebue să ne pregătim să susţinem atacul indienilor; dacă nu mă înşeală presimţirile, va fi o luptă grea.

— Ce te face să presupui lucrul acesta?

— Unele informaţii pe cari le-am cules singur şi altele mai importante pe care mi le-a dat Caramilla. Bagă de seamă să nu iasă din lagăr căpitanul mexican, dar fă aşa ca să nu bănuiască că e supraveghiat.

— N'avea nici o grije. Ştii că mă bazez pe tine în ceeace priveşte organizarea apărării.

— Da, dar bagă de seamă să nu fie sparte liniile.

O mare animaţie domnea în tot lagărul; fierarii

şi armurierii lucrau cu o ardoare febrilă să repare toate armele, tunurile şi carele.

Pretutindeni se auzeau strigăte vesele şi hohote de râs; aventurierii îşi recăpătaseră toată voioşia când auziseră că se vor bate, că vor avea deci lovituri de dat şi de primit.

Curând se lăsă şi noaptea.

Din ordinul lui Valentin fuseseră doborîţi toţi arborii pe o distanţă de cincizeci de metri în jurul lagărului, ca să se curețe terenul, iar inamicii să nu poată ajunge fără să fie văzuţi până la întărituri.

Apoi, în spaţiul acesta rămas liber, se aprinseră, din loc în loc, focuri mari.

Focurile acestea, care luminau preeria până la o distanţă considerabilă, formau un brâu strălucitor în jurul lagărului care era cufundat într'un întuneric complet.

Nici-o lumină, oricât de slabă, nu se vedea în Misiune, întăriturile păreau părăsite şi nu se zărea nicio sentinelă.

După toate aparenţele Misiunea era din nou cufundată în singurătate, linişte şi tăcere.

Totuş, orele treceau unele după altele şi prevederile lui Valentin cu privire la atacul indienilor, nu se îndeplineau deloc.

Contele se plimba cu paşi mari în capela care ii servea ca refugiu, ascultând cu nelinişte cel mai mic sgomot care se auzea de afară. Din când în când arunca o privire mânioasă şi nerăbdătoare către câmpia pustie, dar nu se mişca nimica şi natura rămânea mereu la fel de liniştită.

Obosit de aşteptarea aceasta lungă şi enervantă, eşi din capelă şi se îndreptă spre întărituri.

Toţi aventurierii erau la posturile lor, întinşi pe jos şi cu degetele pe trăgaciul puştii.

— N'aţi văzut, n'aţi auzit nimic? întrebă contele mai mult ca să-şi înşele nerăbdarea, căci era sigur de răspuns.

— Nimic! răspunse încet don Cornelio care se găsea din întâmplare lângă el.

— Nu i-a văzut nimeni pe Valentin şi Caramilla?

— Nu, au plecat amândoi la apusul soarelui şi nu s'au mai întors.

In timp ce vorbeau astfel, cei doi cercetau câmpia cu privirile, aşa încât făcură un gest de uimire şi aproape de spaimă văzând un om care păru că iese deodată din pământ şi se ridică ca o fantomă între ei.

— Valga me Dios! strigă superstiţiosul spaniol, ce mai e şi asta?

Contele apucă repede revolverul dela cingătoare.

— Nu trage! strigă noul venit punându-i mâna de braţ.

— Caramilla! strigă contele surprins.

— Tăcere! făcu Araucanul.

— Unde e Valentin?

— El m'a trimis.

— Va să zică nu ne mai atacă Pieile Roşii în noaptea asta?

Caramilla îl privi pe conte cu uimire.

— Fratele meu nu i vede? spuse el.

— Unde ? zise contele surprins.

— Açolo, răspunse Caramilla întinzând mâna spre câmpie.

Don Louis și don Cornelio priviră câteva minute, cu cea mai mare atenție, dar în ciuda tuturor eforturilor lor nu văzură nimic.

— Nu, spuseră ei însfârșit, nu vedem nimic.

— Ochii albilor se închid noaptea, murmură șeful sentențios.

— Dar unde sunt? reluăm contele cu nerăbdare. Pentru ce nu ne-ați avertizat.

— Pentru aceasta m'a trimit fratele meu Kutonepi.

Numele de Kutonepi, adică „cel viteaz” îi fusese dat lui Valentin de către Araucani la sosirea lui în America și Caramilla nu îi numea niciodată altfel.

Fratele meu să-și înștiințeze luptătorii să fie gata de luptă.

Recomandația aceasta trecu imediat din gură în gură pe toată linia fortului.

Apoi Caramilla își puse liniștit pușca la umăr, ochi puțin un trunchiu de arbore destul de apropiat de întărituri și trase.

Nici un foc de armă n'a mai produs vreodată un efect atât de puternic.

Un strigăt oribil se ridică din câmpie și Pieile Roșii se avântară ca aruncați de resorturi de după copacii care-i adăposteau și se aruncară asupra întăriturilor, sărind ca animalele, scoțând strigăte îngrozitoare și agitându-și armele cu furie.

Dar Francezii se așteptau la atacul acesta și îi primiră cu baionetele în mână, fără să cedeze nici

măcar cu un pas şi răspunzând la strigătele lor sălbatice cu strigătul unanim de:

— Trăiască Franţa!

Pieile Roşii, conduşi şi îmbărbătaţi de şeful lor, se luptau cu o înverşunare nemaivăzută. Cea mai mare parte dintre Francezii cari formau trupa nu cunoscuseră încă felul de luptă al indienilor, aceasta fiind prima dată când avea de a face cu ei. Şi, în vreme ce rezistau eroic şi le provocau pierderi îngrozitoare, ei nu se putea împiedeca să nu admire vitejia acestor oameni cari, pe jumătate goi şi înarmaţi mizerabil, se aruncau asupra lor cu un curaj nedesminţit şi nu cădeau decât morţi.

O nouă trupă mai numeroasă decât cea dintâi şi compusă numai din călăreţi, sosi deodată pe câmpul de luptă în ajutorul atacatorilor.

Aceştia, simţindu-se susţinuţi, îşi îndoiră strigătele şi eforturile; învălmăşeala deveni îngrozitoare, combatanţii luptau acum corp la corp, sfâşiindu-se ca nişte fiare sălbatice.

Trompetele şi tobele francezilor băteau atacul cu putere.

— Să ieşim! Să ieşim! strigau aventurierii, ruşinaţi că sunt ţinuţi pe loc de nişte duşmani, atât de neînsemnaţi în aparenţă.

— Omoară! Omoară!

Indienii răspundeau prin strigătul lor de luptă.

Un şef indian, călărind cu cal negru superb, şi având corpul gol până la mijloc, se învârtea între ai săi în primele rânduri, doborînd cu măciuca pe toţi duşmanii pe care îi întâlnea. De două ori

își avântase calul peste baricade, și de două ori le urcase fără să reușească să le treacă.

Șeful acesta era Mixcoatzin. In ochii săi negri ardea o flacără întunecată, brațul său părea neobosit, și toți se îndepărtau de inamicul acesta puternic, care părea de neînvins. Iar el devenea din ce în ce mai îndrăzneț, chemându-i fără încetare pe ai săi, și insultându-i pe albi prin strigătele și gesturile sale ironice.

Deodată, o a treia trupă apăru pe câmpul de luptă, unde grație focurilor, era o lumină ca în plină zi. Dar trupa aceasta, în loc să se unească cu indienii, se desfășură într'un semicerc și îi atacă cu furie strigând :

— „A muerte ! a muerte !”

Vocea puternică a lui Valentin domină tumultul bătăliei și ajunse până la cei pe care voia să-i prevină.

— Acum, acum ! strigă el.

Contele îl auzi. El se întoarse către o trupă de cavaleri care stăteau în spatele său dela începutul luptei, nemișcați, și cu arma în mână.

— Inainte, tovarăși ! strigă el ridicându-și spada. Și, deschizând bariera, se aruncă hotărât în luptă, urmat de trupa care se repezi strigând de bucurie după el.

Indienii erau prinși acum între două focuri, și constrânși să lupte pe teren deschis, lucru care li se întâmplă destul de rar.

Dar nu se descurajară, căci indienii sunt mult mai viteji decât ne-am putea închipui. Văzându-se înconjurați ei se hotărâră mai bine să moară cu

curaj, decât să se predea și cu toate că erau mai prost înarmați decât inamicii lor, îi primiră cu hotărâre.

Dar Pieile Roșii își dădură curând seama că nu aveau de a face cu Mexicanii. Atacul Francezilor fu irezistibil, ei trecură ca un uragan printre Pieile Roșii, cari cu toată vitejia lor, fură siliți să se retragă.

Dar le era imposibil să fugă; reveniră deci la luptă chemați de șefii lor, cari neîncetând să lupte, îi îndemnau necontenit să-și îndoiască sforțările.

Lupta luă atunci proporțiile uriașe ale unui carnagiu oribil; nu mai era o bătălie ci pur și simplu un măcel în care fiecare căuta să ucidă cât mai mulți dușmani, și dacă nu se putea altfel, murea odată cu inamicul căzut.

Valentin, care petrecuse mult timp în deșert, și care avusese nenumărate ciocniri cu indienii, nu-i mai văzuse niciodată arătând atâta înverșunare și mai ales o încăpățânare atât de mare. De obiceiu, îndată ce suferă o înfrângere, se retrag imediat și departe de a continua o luptă fără sorți de isbândă, ei caută dimpotrivă să fugă și să scape cât mai repede. De data aceasta însă își schimbaseră complet felul de luptă. S'ar fi spus că își fac din punct de onoare din a rezista, cu atât mai mult, cu cât vedeau că sunt pierduți.

Contele, care lupta în fruntea camarazilor săi pe care-i îndemna cu vorba și cu gestul, căuta să se apropie de Mixcoatzin care, învârtindu-se cu calul său negru, înfăptuia minuni de vitejie, cari elec-

trizau pe ai săi şi ameninţau, dacă nu să schimbe rezultatul luptei, dar cel puţin să o facă să mai dureze încă mult timp.

Dar, de fiecare dată când întâmplarea îl aducea în faţa şefului şi se pregătea să sară asupra lui, un val de combatanţi aduşi de mişcările dezordonate ale luptei, ajungea în faţa lui şi îl împiedica să-şi pună planul în aplicare.

In ce-l priveşte, şeful indian se silea şi el să se apropie de contele cu care voia să se măsoare, convins fiind, că dacă ar reuşi să doboare pe şeful feţelor palide, aceştia ar fi cuprinşi de teroare şi ar părăsi câmpul de bătae.

Insfârşit, albii şi indienii făcură, de comun acord, câţiva paşi înapoi ca să se pregătească, desigur, pentru lovitura decisivă. Cu această ocazie, contele şi şeful indian se găsiră faţă în faţă pentru prima oară dela începutul luptei.

Cei doi combatanţi îşi aruncară o privire fulgerătoare şi se aruncară orbeşte unul asupra celuilalt.

Nici unul, nici celălalt nu aveau arme de foc; şeful indian legăna o ghioagă teribilă şi contele mânuia o sabie lungă roşie până la mâner.

— Insfârşit! strigă contele ridicându-şi sabia deasupra capului.

— Câine cerşetor al feţelor albe, făcu indianul rânjind, am să-ţi atârn părul în faţa cortului meu!

Erau la doi paşi unul de altul, măsurându-se cu privirea şi aşteptând un moment favorabil ca să se încaere.

Văzându-şi conducătorii faţă'n faţă, cele două

trupe se aruncară să-i despartă şi să reînceapă lupta. Dar, cu un gest de comandă supremă contele ordonă tovarăşilor săi să nu intervină. Aventurierii rămaseră nemişcaţi.

Din partea sa, Mixcoatzin, văzând nobila atitudine a contelui, comandă luptătorilor săi să rămână deoparte.

Pieile Roşii îl ascultară.

Soarta bătăliei avea să se decidă între şeful indian şi don Louis.

CAPITOLUL V.

REPRESALII

O secundă, cei doi inamici rămaseră nemişcaţi apoi şeful indian sări deodată înainte.

Contele rămase imobil; dar, în clipa când indianul ajunse lângă el, cu un gest de o rapiditate extremă, apucă cu mâna stângă nările calului care se cabră, nechezând de durere şi cu dreapta înfundă sabia în gâtlejul indianului. Acesta lăsă să-i cadă braţul ridicat, ochii i se holbară, un val de sânge îi eşi din rană, se rostogoli pe jos scoţând un strigăt de agonie şi se răsuci ca un şarpe.

Contele îi puse piciorul în piept şi îl ţintui de pământ.

Şi întorcându-se către tovarăşii săi:

— Inainte! înainte! strigă el cu o voce puternică.

Aventurierii răspunseră cu un strigăt de triumf şi se aruncară din nou asupra Pieilor Roşii.

Dar, de data aceasta, indienii nu-i mai aşteptară.

Inmărmuriţi de moartea lui Mixcoatzin unul dintre şefii lor cei mai veneraţi şi unul dintre luptătorii lor cei mai celebri, fură cuprinşi de panică şi o luară la fugă în toate părţile.

Atunci începu o adevărată vânătoare de oameni cu toate peripeţiile ei hidoase şi crude.

Exasperaţi de lupta lungă pe care fuseseră nevoiţi s'o susţină, aventurierii masacrau fără milă inamicii învinşi, cari îi implorau în zadar.

Indienii alergau pierduţi de colo până colo, tăiaţi de săbii, străpunşi de baionete şi doborâţi sub picioarele cailor, care, tot atât de cruzi ca şi stăpânii lor şi îmbătaţi de mirosul acru al sângelui, călcau peste ei cu frenezie.

In mijlocul cercului fatal, care se strângea neîncetat în jurul lor, se ridica mereu maldărul de cadavre.

Ajunşi la capătul puterilor, Pieile Roşii îşi aruncaseră armele, şi, strânşi unii lângă alţii cu mâinile încrucişate pe piept, nu-şi mai disputau viaţa şi aşteptau moartea cu liniştea sobră a disperării şi cu impasibilitatea care îi caracterizează.

Contele voise de mult să oprească acest carnagiu, dar, în beţia victoriei, vocea sa fusese înăbuşită de tumult.

Francezii se opriră totuşi fără voia lor, cuprinşi de admiraţie în faţa resemnării stoice a acestor duşmani viteji, cari nu voiau să ceară milă şi se pregăteau să moară cu demnitate.

Orice acţiune nobilă, orice sentimente nobile gă-

sesc un ecou în inima francezilor cari sunt cavaleri prin excelență.

Ei șovăiră, se priviră unii pe alții și-și ridicară baionetele.

Contele profită de pauza aceasta și se aruncă repede înaintea lor, ridicându-și sabia roșie până la mâner.

— Ajunge prieteni! strigă el, ajunge; să fim soldați adevărați, și nu măcelari sau călăi! Să lăsăm Mexicanilor lașitatea, și să rămânem ce am fost noi întotdeauna, și anume oameni bravi și îngăduitori: grație pentru nenorociții aceștia.

— Grație! grație! strigară francezii, agitându-și armele deasupra capului.

Contele își puse sabia în teacă și se apropie încet de indienii cari-l priveau cu un aer neliniștit, căci nu înțeleseseră nimic din cele petrecute.

Indienii sun implacabili și nu cunosc mila, singura lege a preeriei este „vae victis". Deaceea, ei nu cerșesc niciodată mila dușmanilor lor și suferă fără să se plângă, legea aspră pe care le-o impune învingătorul, oricare ar fi el.

Aventurierii își lăsaseră armele și, uitând orice supărare, râdeau și vorbeau, cu nepăsarea care-i caacterizează.

Valentin și Caramilla se apropiară de conte.

— Ce intenții ai acum? întrebă vânătorul.

— N'ai ghicit încă? răspunse Louis. I-am iertat.

— Pe toți?

— Desigur, strigă el mirat.

— Așadar îi ierți?

— Ai vre-o obiecție?

— E foarte bine să-i ierţi pe indieni, căci aceasta va avea un efect favorabil asupra tuturor triburilor, cu atât mai mult, cu cât Pieile Roşii au o memorie foarte bună și-și vor aminti multă vreme lecţia pe care au primit-o în noaptea asta.

— Atunci?

— Dar, continuă vânătorul, nu toţi aceştia sunt indieni.

— Ce vrei să spui?

— Că se găsesc printre ei şi Mexicani deghizaţi.

— Eşti sigur?

— Da. Cu atât mai mult cu cât am fost avertizat şi de comandantul cavalerilor cu ajutorul cărora ne-am ajutat.

— Cavalerii aceştia nu sunt tot Apaşi?

— Greşală, sunt albi şi mai mult încă sunt „civicos", adică oamenii plătiţi şi înrolaţi de fermieri ca să se lupte cu indienii. Vezi ce bine îşi îndeplinesc misiunea, dar asta nu ne mai miră pe noi, care cunoaştem atât de bine obiceiurile acestor ţinuturi.

— Aşadar, eşti sigur că se găsesc şi albi printre ei.

— Sunt convins de asta.

— Dar cum să-i recunoaştem?

— Asta e treaba lui Caramilla.

— E foarte ciudat ce spui tu, pentru ce s'ar fi aliat oameni aceştia cu inamicii noştri.

— Asta o vom şti în curând.

Ei porniră mai departe şi ajunseră lângă grupul învinşilor.

Valentin îi făcu un semn lui Caramilla. Acesta se apropie de indieni şi începu să-i măsoare atent cu privirea, unul după altul, în vreme ce contele şi vânătorul îl urmăreau cu interes.

Şeful araucan era rece şi întunecat ca de obiceiu, faţa lui era nemişcată.

Văzându-se examinaţi astfel, indienii nu se putură împiedica să nu tresară, tremurând în faţa acestui om neînarmat a cărui privire pătrunzătoare părea că-i cercetează până'n adâncul sufletului.

Caramilla puse degetul pe pieptul unui indian.

— „Unul" ! spus el şi trecu mai departe.

— Eşi din rând, spuse Valentin indianului.

Acesta se dădu la o parte.

Caramilla arătă astfel nouă luptători, apoi se întoarse lângă prietenii săi.

— Asta e tot ? întrebă Valentin.

— Da, răspunse el.

— Dezarmaţi-i şi legaţi-i solid, ordonă contele.

Se făcu întocmai.

Don Louis se apropie atunci de Apaşi.

— Fraţii mei să-şi ia armele şi să se urce pe cai, spuse el, ei sunt luptători de valoare; fraţii mei se vor întoarce în satele lor, şi vor spune bătrânilor, că albii cari i-au învins nu sunt cruzi ca „Yaris" — Mexicanii— şi că doresc să îngroape securea atât de adânc, între ei şi Apaşi, încât să nu mai poată fi găsită înainte de zece mii de luni.

Unul dintre indieni se desprinse din grup, făcu doi paşi înainte şi salută cu măreţie :

— Inima Puternică este un luptător de seamă;

în timpul bătăliei e voinic ca un jaguar, dar după victorie devine blând ca o antilopă. Cuvintele pe cari le rosteşte îi sunt inspirate de Marele Spirit. Poporul meu a fost înşelat de Yaris, dar Inima-Puternică e generos şi ne-a iertat. De acum înainte indienii Apaşi vor fi prietenii luptătorilor săi.

După obiceiul lor poetic, Pieile-Roşii îl numiseră pe don Louis „Inimă-Puternică".

După ce indianul, care era un şef celebru şi se numea „Bizonul-Alb", îşi termină discursul, Apaşii îşi primiră înapoi armele şi caii şi aventurierii îşi deschiseră rândurile ca să-i lase să treacă, în mijlocul manifestărilor de simpatie, de o parte şi de alta.

Imediat după aceea se dădu ordinul să se îngroape morţii şi să se panseze răniţii.

Francezii avuseseră pierderi serioase, aveau zece morţi şi peste douăzeci de răniţi, e drept că majoritatea rănilor nu erau mortale. Totuşi victoria îi costase scump; acesta era un avertisment pentru viitor.

Câteva ore mai târziu, trupa chemată de trompeţi se adună în tăcere în curtea Misiunii, unde şedeau, cu aerul grav, la o masă acoperită cu hârtii, don Louis şi trei ofiţeri superiori. La o masă mai mică scria don Cornelio.

Era un tribunal militar instituit de don Louis şi sub preşedinţia sa, ca să judece, în faţa tuturor aventurierilor, pe prizonierii de războiu.

Don Louis se ridică în mijlocul unei tăceri mormântale.

— Aduceţi prizonierii, spuse el

Apărură atunci oamenii pe care-i arătase Caramilla mai înainte. Li se scoaseră legăturile, dar deşi purtau încă costumul luptătorilor apaşi, fuseseră obligaţi să se spele şi să curețe vopseaua cu care se deghizaseră.

In loc să le pară rău de înşelăciunea la care se pretaseră, oamenii aceştia păreau numai ruşinaţi că sunt daţi în spectacol.

— Aduceţi şi ultimul prizonier, comandă don Louis.

La ordinul acesta, aventurierii se priviră uimiţi neînţelegând despre ce era vorba, căci cei nouă Mexicani erau de faţă.

După o clipă însă, surpriza lor se schimbă în mânie şi un sgomot surd trecu printre rândurile lor ca un curent electric.

Apăruse căpitanul Flores. Acesta, era fără arme, cu capul gol, dar faţa sa îndrăzneaţă şi sfidătoare avea un rânjet sinistru care-i dădea un aer de răutate imposibil de descris.

Era întovărăşit de Caramilla.

Cu un gest contele restabili liniştea.

— Ce înseamnează aceasta ? strigă căpitanul poruncitor.

Don Louis nu-l lăsă să continue.

— Tăcere, spuse el cu vocea fermă, fixându-l cu ochii săi limpezi.

Căpitanul tăcu şi roşi, dominat fără voe de accentul contelui.

Acesta reluă :

— Dragii mei tovarăşi, spuse el, din nenorocire pentru noi, întâmplarea ne-a adus într'o situaţie

excepţională. Ieri generalul Sebastian Guerrero, ne-a declarat scoşi de sub scutul legilor şi ne-a tratat cu epitetul ruşinos de piraţi. N'au trecut nici două ore după plecarea lui şi am fost atacaţi de indieni; inamicii noştrii îşi luaseră bine toate măsurile şi erau cât pe aci să reuşească. Dar, Dumnezeu veghea şi ne-a salvat şi de data asta! Acum ştiiţi cine este omul care s'a făcut braţul drept al generalului şi a uneltit odioasa intrigă care aproape reuşise să ne piardă? Omul acesta, făcu el arătându-l cu o expresie de dispreţ sdrobitor, este mizerabilul Francisco-Flores. Priviţi-l, acuma tremură, căci ştie că a sunat ora dreptăţii şi pentru el.

Şi într'adevăr, auzind revelaţia aceasta teribilă, făcută în faţa tuturor, banditul îşi pierduse toată îndrăzneala şi o expresie de teamă înspăimântătoare îi contracta figura.

— Don Cornelio, spuse contele, citeşte actul de acuzare.

Spaniolul se ridică şi începu un lung rechizitoriu, raportând întrevederea lui Flores cu şeful banditilor şi cu Mixcoatzin.

După ce termină don Cornelio, contele îşi scoase pălăria şi adresându-se aventurierilor:

— Dragii mei tovarăşi, spuse el cu o voce solemnă, în faţa conştiinţei voastre, omul acesta este vinovat?

— Da, răspunseră aventurierii cu vocea surdă.

— Ce pedeapsă merită? reluă contele.

— Moartea! răspunseră aventurierii din nou.

Contele se întoarse atunci către trădător.

— Don Francisco-Flores, spuse el, ești condamnat la moarte.

Căpitanul nu răspunse decât printr'un mormăit furios.

— Plutonul de execuție! comandă contele.

Opt oameni comandați de un subofițer ieșiră din rândurile francezilor.

— Atențiune, foc!

Flores căzu fără un suspin, fusese omorât pe loc.

— Și acum, spuse contele cu răceală, să vie ceilalți la rând.

Cei nouă prizanieri fură împinși până în fața mesei. Tremurau, căci justiția sumară a aventurierilor îi îngrozise.

Deodată, se auzi în apropiere un sgomot mare, amestecat cu strigăte și exclamații și două amazoane urcate pe niște cai superbi, sosiră galopând până'n mijlocul curții, unde se opriră.

Aceste două fete erau dona Angela și camerista sa Violanta.

Dona Angela era cu părul despletit, cu figura aprinsă de cursa pe care o făcuse și ochii ei aruncau flăcări.

Rămase o clipă nemișcată în mijlocul mulțimei uimite de apariția aceasta subită, dar luând deodată o hotărâre supremă, își ridică fruntea cu mândrie și se adresă aventurierilor atenți și cuprinși de admirație văzând atâta frumusețe unită cu îndrăzneală.

— Ascultați, strigă ea, eu, dona Angela Guerrero,

tez în fața tuturor, contra trădării tatălui meu. Don Louis, șef al piraților francezi, te iubesc! Vrei să fiu soția ta?

Cuvintele acestea ciudate, pronunțate cu o vioiciune extraordinară, fură primite cu un tunet de aplauze.

Don Louis se apropie încet, ca fascinat de privirea tinerei fete.

— Vino, îi spuse el, vino tu care nu te temi, să te unești cu nenorocirea.

Fata scoase un strigăt de bucurie și aruncând hățurile sări jos ca o panteră, căzând în brațele contelui care o strânse la pieptul lui puternic.

Apoi, ținând-o tot lângă el, ridică fruntea cu mândrie și spuse privind cu autoritate în jurul său:

— Iată soția șefului de pirați, iubiți-o ca pe o soră, căci ea va fi îngerul nostru păzitor!

Entuziasmul aventurierilor era la culme, scena aceasta ciudată le părea un vis.

Contele se întoarse apoi către prizonierii care își așteptau tremurând sentința:

— Plecați! se spuse el. Duce-ți-vă să spuneți mai departe cele ce ați văzut. Dona Angela v'a iertat.

Prizonierii se grăbiră s'o șteargă, întrecându-se cu mulțumirile; după cele ce se petrecuseră în fața lor, nu mai credeau să scape cu viață.

Valentin se apropie de tânăra fată.

— Ești un înger, îi spuse el încet, dar n'ai să te răzgândești oare?

— Sunt a lui până la moarte, răspunse ea cu o energie febrilă.

CAPITOLUL VI.

TRIMISUL

Cititorul îşi mai aminteşte poate că am pomenit odată de o colonie franceză fondată în ţinutul Guetzalli. Colonia aceasta, frumoasă şi prosperă fusese întemeiată de un francez, contele de Lhorailles, care murise însă scurt timp după aceea. In epoca în care se petrece povestirea noastră, colonia era condusă de tânărul Charles de Laville, care dovedise reale însuşiri de organizare şi fusese ales în unanimitate, deşi vârsta sa nu l-ar fi indicat pentru acest post de răspundere.

Intr'o zi, pe la ora cinci după amiază, sentinela semnală sosirea unui străin.

După ce se asigură că străinul acesta era un alb şi că purta uniforma de ofiţer superior al armatei mexicane, căpitanul ordonă să fie introdus în colonie.

Se deschise bariera şi colonelul, căci străinul avea gradul de colonel, intră în Guetzalli urmat de doi lăncieri care-i formau escorta.

Căpitanul îi eşi în întâmpinare.

Colonelul descălecă, aruncă hăţurile în mâna unui lăncier, şi descoperindu-se îl salută politicos pe căpitanul care la rândul său, îi răspunse cu curtenie.

— Cu cine am onoarea să vorbesc ? îl întrebă el.

— Eu sunt, răspunse acesta, colonelul Vicente Suarez, aghiotantul generalului don Sebastian

Guerrero, guvernatorul general al provinciei Sonora.

— Sunt fericit, don Vicente, că întâmplarea mi-a permis să fac cunoştinţ ăcu d-ta. Trebue să fii obosit de drum; sper că nu vei refuza ospitalitatea noastră modestă.

— Accept cu bucurie, caballero, răspunse colonelul înclinându-se, cu atât mai mult cu cât am venit atât de repede încât nu ştiu dacă m'am odihnit câteva secunde pe drum.

— Binevoieşte atunci să mă urmezi.

Colonelul se înclină fără să răspundă şi căpitanul îl introduse într o sală unde fuseseră pregătite tot felul de gustări.

— Şezi, don Vincente, îi spuse căpitanul oferindu-i un scaun.

Colonelul se aşeză pe scaunul oferit, cu un suspin de satisfacţie pe care numai aceia care au făcut 30 leghe călare, îl pot înţelege.

In timpul acesta, ofiţerii subalterni ofereau lăncierilor aceleaşi îngrijiri pe care le primea colonelul mexican.

Conversaţia dintre căpitan şi oaspetele său fu întreruptă câteva minute.

Colonelul mânca şi bea cu o aviditate, care, având în vedere sobrietatea Mexicanilor dovedea că flămânzise mult timp.

De Laville îl examina gânditor, întrebându-se ce motiv fusese atât de important ca să-l determine pe generalul Guerrero, să trimeată într'o grabă atât de mare un ofiţer superior la Guetzalli

şi, fără voia lui, îşi simţea inima strânsă de o nelinişte vagă.

Insfârşit, don Vincente bău un pahar cu apă, se şterse la gură şi, întorcându-se spre căpitan, spuse:

— Iartă-mi te rog nepoliteţea, spuse el, dar îţi mulţumesc, eram aproape mort de foame, căci n'am mai mâncat nimic de eri seară dela opt.

Căpitanul se înclină.

— Sper că nu vei pleca tot în seara asta? întrebă el.

— Ba nu, caballero; dacă se poate, plec peste o oră.

— Atât de repede?

— Generalul mi-a recomandat cea mai mare grabă. Contez pe bunăvoinţa d-tale, ca să capăt alţi cai.

Colonia avea destule animale, mult mai multe decât trebuiau şi nimic n'ar fi fost mai uşor pentru de Laville decât să îndeplinească cererea colonelului, totuş, manierele acestuia erau atât de puţin naturale şi vizita lui părea atât de misterioasă, încât deveni şi mai neliniştit şi răspunse:

— Nu ştiu dacă te voi putea satisface, deşi am cea mai mare dorinţă să te servesc, dar în momentul de faţă avem foarte puţini cai.

Colonelul făcu un gest de supărare.

— Caramba! făcu el, asta nu-mi convine de loc.

In momentul acela un servitor deschise o uşă şi înmână căpitanului o hârtie pe care erau scrise cu creionul câteva cuvinte. Tânărul se scuză faţă de colonel, apoi desfăcu hârtia şi o privi repede.

— Oh! strigă el agitat strângând hârtia între degete, el e aici, ce se întâmplă oare?

— Cum? zise colonelul curios, căci nu înțelesese exclamația aceasta, făcută în franțuzește.

— Nimic, răspunse căpitanul, sau cel mult o chestiune cu totul personală. Apoi, întorcându-se către servitor: Viu îndată, spuse el.

Servitorul salută și ieși.

— Colonele, reluă de Laville adresându-se oaspetelui său, dă-mi voe să te părăsesc un moment.

Și, fără să mai aștepte răspunsul, ieși repede din sală, închizând ușa cu grije în urma lui.

Această plecare grăbită îl descumpăni cu totul pe colonel.

— Oh! murmură el, repetând fără să-și dea seama cele ce spusese căpitanul în franțuzește, ce s'a întâmplat oare?

Și cum era un adevărat Mexican căruia îi plăcea să știe totul și mai ales lucrurile pe care căutau ceilalți să i le ascundă, se ridică încet, se apropie de fereastră și privi curios în curte.

Dar nu-și putu satisface curiozitatea, căci curtea era pustie.

Atunci se întoarse încet la locul său, se întinse pe scaun, și începu să-și răsucească o țigară, murmurând cu jumătate voce:

— Răbdare! Cine știe să aștepte află totul, mai curând sau mai târziu.

Și, puțin mai consolat de dezamăgirea pe care o suferise, își aprinse țigara cu filosofie și dispăru în curând într'un nor des de fum.

In timpul acesta, la Misiune, tumultul provocat

de sosirea donei Angela începuse să se calmeze puţin câte puţin.

Don Louis o conduse pe tânăra fată în camera care-i servea de reşedinţă şi o aşeză pe un scaun, iar el se lăsă să cadă la picioarele ei.

Urmă o tăcere lungă.

Amândoi se gândeau adânc.

Cu ochii închişi şi cu capul în mâini, contele revedea în minte ultimele evenimente şi-şi dădea seama că imaginea fetei nu-l mai părăsise nici o clipă, de când o văzuse dreaptă în mijlocul aventurierilor, spunând sus şi tare ceeace gândea. Şi cu o mişcare plină de dragoste se întoarse deodată s'o privească din nou.

Fata îşi ascundea faţa'n mâini, şi printre degetele ei subţiri curgeau lacrimi.

Contele păli, se ridică, cu vioiciune şi se apropie de ea.

La această mişcare bruscă, dona Angela îşi coborî mâinile şi-l privi cu o expresie atât de dulce de durere resemnată şi de dragoste adevărată, încât contele simţi un freamăt de bucurie trecându-i prin inimă; şi căzu în genunchi murmurând cu o voce întretăiată :

— Oh ! te iubesc! te iubesc.

Tânăra fată se ridică puţin în scaun, se aplecă spre el şi îl privi lung, cu un aer gânditor.

Deodată se lăsă să cadă pierdută în braţele lui şi începu să plângă cu hohote.

Neliniştit de durerea aceasta a cărei cauză nu o putea pricepe, contele o aşeză la loc pe scaun, se aşeză lângă ea şi luându-i mâna în mâna lui :

— Dece plângi? o întrebă el cu duioșie, ce durere te amărăște?

— Nu, nu mai plâng, uite, răspunse ea încercând să zâmbească printre lacrimi.

— Copilo, tu mi-ascunzi ceva, ai un secret.

— Un secret? acela al dragostei mele; nu ți-am spus că te iubesc Louis?

— Vai! Și eu tei ubesc, reluă el cu tristețe și totuș nu pot să mă gândesc fără teamă la dragostea aceasta.

— Sunt un proscris, un pirat scos de sub scutul legilor.

Ea se ridică mândră, cu sprâncenele încruntate, cu ochii strălucitori.

— Ai o inimă nobilă, don Louis, spuse ea cu voce tare. Ai visat regenerarea unui popor sclav. Ce-mi pasă numele pe care ți-l dă lumea. Intr'o bună zi tot ți se va face dreptate. Apoi, îmbunându-se puțin câte puțin, zâmbi cu duioșie. Ești proscris, dragul meu, spuse ea încet, dar misiunea femeii nu este oare tocmai să susțină și să consoleze? Lupta pe care o întreprinzi va fi teribilă; voi fi pentru tine o prietenă credincioasă, devotată, veghind mereu asupra ta și pentru tine, și care nu te va părăsi nicodată. Și dacă vei cădea, voi cădea alături de tine, sub aceeaș lovitură care te va fi doborît și pe tine.

— Dar ai plâns, Angela, zise contele, și ochii îți mai plângă încă

— Nu înțelegi de ce, don Louis? Pentrucă sunt femeie, sunt slabă și, în ciuda voinței și dragostei mele, natura luptă cu inima mea,

şi că, pentru a te urma, ca să fiu a ta, trebue să dispreţuesc tot ceeace trebue să respecte o femeie, şi anume toate convenienţele societăţii. Iată dece am plâns şi mai plâng încă. Ce-ţi pasă de lacrimile acestea, dragul meu, ele sunt totodată de bucurie şi de ruşine, şi-ţi dovedesc puterea pe care o ai asupra mea.

— Angela, răspunse contele cu nobleţe, nu voi înşela nici dragostea, nici încrederea ta. Fericirea ta nu va depinde de mine.

Ea îi aruncă o privire de abnegaţie sublimă.

— Numai dragostea ta, spuse ea încet, nu vreau decât atât. Nu-mi pasă de rest.

— Dar îmi pasă mie. Cea care mi-a dat totul, nu trebue să fie batjocorită de opinia publică.

— Şi ce vrei să faci?

— Să-ţi dau numele meu, singurul bun care mi-a mai rămas, vei fi tovarăşa unui pirat, adăogă el cu amărăciune, dar cel puţin nimeni nu-ţi va putea reproşa că eşti amanta lui. Iţi jur că în ochii tuturor vei fi soţia mea legitimă.

— Oh! făcu ea împreunându-şi mâinile fericită.

— Bine ai vorbit, spuse Valentin intrând. Mă însărcinez eu să vă aduc un preot care să vă binecuvânteze unirea.

— Mulţumesc, don Valentin.

— Şi acum, spuse Valentin vesel, ca să schimbăm conversaţia, să mai vorbim puţin de afaceri.

— Afaceri?

— Doamne! spuse vânătorul râzând, mi se pare că cele pe care le avem acuma de rezolvat, sunt

destul de importante ca să ne ocupăm puţin şi de ele.

— E drept, răspunse Louis; dar nu în faţa senorei.

— Vezi cu nici nu m'am gândit la asta, dar senora mă va ierta, căci nu am deloc obişnuinţa saloanelor...

— Daţi-mi voe, domnilor, făcu ea cu un zâmbet fin, o femeie poate da adesea sfaturi potrivite, şi în împrejurările de faţă cred că vă pot fi de un real folos.

— Nu mă îndoesc, făcu vânătorul politicos, dar...

— Dar nu mă crezi, îl întrerupse ea râzând, regăsindu-şi vioiciunea, veţi vedea imediat.

— Te ascultăm, zise contele.

— Tatăl meu face pregătiri mari în momentul acesta, intenţionând să vă sdrobească cât mai curând. Toţi Indios mansas, indienii supuşi, cari sunt în stare să poarte armele, au fost convocaţi, şi s'a ordonat o concentrare extraordinară de trupe în toată Sonora.

— Iată nişte pregătiri teribile, într'adevăr, făcu don Louis.

— Dar asta nu e totul, e pe aici pe undeva prin împrejurimi, o colonie franceză?

— Da, răspunse contele devenind deodată serios, colonia Guetzalli.

— Tatăl meu vrea să trimeată la colonia aceasta, dacă n'a şi făcut-o pe unul din aghiotanţii săi, colonelul Suarez.

— Şi pentru ce?

— Ştiu şi eu ! Probabil ca să neutralizeze, cu promisiuni, ajutorul pe care l-aţi putea găsi acolo.
Louis rămase gânditor.

— Trebue să facem ceva, strigă Valentin cu vioiciune. Cât timp se pregăteşte trupa de luptă, trebue să se ducă cineva la Guetzalli. Nu se poate să ne trădeze coloniştii francezi, când e vorba de o chestiune ca aceasta, care îi priveşte şi pe ei tot atât ca şi pe noi.

— Ai dreptate, să nu mai stăm pe gânduri; vom merge împreună la Guetzalli.

— Ei bine, spuse dona Angela râzând, nu v'am spus eu că am să vă fiu de folos ?

— Nu m'am îndoit niciodată de aceasta, răspunse vânătorul curtenitor. Şi nici nu putea să fie altfel, odată ce don Louis ne-a spus că vei fi îngerul nostru păzitor.

Don Louis încredinţă primului său ofiţer comanda trupei şi anunţă tovarăşilor săi că va lipsi pentru câtva timp. Nu le spuse însă unde se duce, ca să nu-i dezamăgească în cazul unui eşec. Şi după ce-şi luă adio dela dona Angela, ieşi din Misiune însoţit de Valentin şi porni în galop către Guetzalli.

CAPITOLUL VII

AMBASADORII

Hârtia pe care i-o adusese lui de Laville servitorul, şi care-l emoţionase atât de mult pe acesta, nu conţinea decât un nume; dar numele acesta era

bine cunoscut la Guetzalli: „Maxime-Edouard-Louis de Prebois-Grance".

Don Louis şi Valentin şedeau în camera în care fuseseră introduşi şi fumau, bând din când în când câteva înghiţituri dintr'o băutură răcoritoare care le fusese pusă la dispoziţie, când se deschise uşa şi de Laville intră.

Cei trei bărbaţi se salutară cu afecţiune. Apoi, Laville îi pofti să şadă şi întrebă:

— Ce vânt v'a adus la Guetzalli, d-le conte?

— Am să vă adresez o rugăminte foarte simplă, răspunse contele. Iată despre ce e vorba: veţi primi în curând vizita unui aghiotant al generalului Guerrero.

— Colonelul Suarez?

— Da.

— E aici.

— Deja?

— A sosit acum o oră.

— Nu v'a spus nimic?

— Nu încă; n'am discutat nimic cu el.

— Cu atât mai bine, v'ar deranja mult să mă instalaţi într'un loc de unde să pot auzi, fără să fiu văzut, tot ce vă va spune colonelul?

— Deloc, chiar lângă camera în care l-am primit, se află un cabinet ascuns cu o portieră; dar să facem altfel....

— Cum?

— Vă cunoaşte?

— Pe mine?

— Da, v'a văzut vreodată colonelul Suarez?

— Nu.

— Sunteţi sigur?

— Absolut sigur.

— Foarte bine lăsaţi pe mine, că aranjez eu lucrurile. Şi acum, ce voiai să-mi spui?

— Nu mai e nevoie să spun nimic.

— Dece?

— Pentrucă o să vă spună colonelul.

— Ah! Ah! credeţi că a venit pentru d-stră?

— Sunt sigur.

— Bun. Atunci nu vă mai îngrijiţi de nimic şi lăsaţi totul în seama mea.

— S'a făcut.

— Atunci pe curând.

Şi eşi.

Colonelul era tot în poziţia în care l-am lăsat; fumase însă un mare număr de ţigări şi fumul începuse să-i cam închidă ochii aşa că era pe punctul să adoarmă.

Intrarea subită a căpitanului îl trezi din starea aceasta de somnolenţă.

— Iartă-mă că te-am lăsat atât singur, spuse tânărul, dar o afacere neprevăzută...

— Eşti gata iertat, răspunse colonelul politicos; acum cu îngăduinţa d-tale caballero, am să vă comunic depeşele pe care le-am adus.

— Un moment, d-le, spuse căpitanul cu vioiciune; nu pot să te ascult fără să am lângă mine doi dintre principalii colonişti.

— Pentru ce?

— Asta e legea.

— Atunci mă supun.

Căpitanul agită un clopoţel şi apăru un servitor.

— Roagă persoanele care așteaptă în camera alăturată să poftească aici.

Servitorul eși.

— Cum așa? Persoanele care așteaptă? observă colonelul bănuitor.

— Da. Bănuiam eu că ai să-mi comunici ceva și i-am prevenit dinainte, ca să te rețiu cât mai puțin posibil.

— Ah! în cazul acesta îți mulțumesc, căci sunt într'adevăr extrem de grăbit.

In momentul acesta se deschise ușa și intrară în odae contele și Valentin.

Colonelul le aruncă o privire pătrunzătoare, încercând să afle cu cine are de a face.

Dar nu putu să citească nimic pe fețele acestea reci și impasibile, care păreau două figuri de marmoră.

— Domnilor, spuse căpitanul, colonelul don Vincente Saurez, aghiotantul generalului don Sebastian Guerrero, guvernatorul militar al Sonorei. Doi dintre tovarășii mei.

Cei trei bărbați se salutară cu un aer înțepat.

— Și acum, domnilor, continuă căpitanul, vă rog să ședeți. Colonelul a adus niște telegrame pe care vrea să ni le comunice; misivele acestea trebue să fie foarte importante, căci colonelul a venit foarte grăbit și nu s'a odihnit deloc pe drum. Și acum, colonele, te ascultăm.

— Iată, spuse acesta, cele ce vi se propun.

— Iartă-mă te rog, dar înainte de a ne spune ce ni se propune, ar fi poate mai bine să ne explicați care sunt motivele care au determinat gu-

vernul mexican să ne facă aceste propuneri, observă de Laville.

— Ei, dar motivele acestea le cunoaşteţi fără îndoială, tot atât de bine ca şi mine.

— Ba de loc. Le ignorăm cu desăvârşire şi am fi forate încântaţi să ni le spuneţi şi nouă.

Contele şi Valentin stăteau nemişcaţi ca două statui. Figurile acestea întunecate îl neliniştea grozav pe colonel.

— Motivele acestea sunt foarte simple, zise el.

— Nu mă îndoesc; dar care sunt?

— Iată o scrisoare, răspunse el întinzându-i căpitanului un plic închis, care vă va lămuri complet.

De Laville luă scrisoarea, o deschise şi o citi repede, apoi o mototoli cu mânie între degete şi spuse:

— Guvernatorul Sonorei a uitat probabil că la Guetzalli sunt numai francezi şi deci nu se află nici un trădător printre ei. Ne-am stabilit noi în ţara asta, dar ne-am păstrat naţionalitatea şi dacă legile mexicane nu ne vor apăra, ne vom adresa ministrului nostru la Mexic şi vom şti la nevoe să ne apărăm singuri.

— D-le, ameninţările astea... întrerupse colonelul.

— Nu sunt ameninţări, continuă tânărul cu energie. Generalul Guerrero ne insultă pe noi francezii, cerându-ne, nu numai să părăsim un compatriot de al nostru, demn din toate punctele de vedere de sprijinul nostru, prin cinstea, curajul şi nobleţea caracterului său, dar să-l mai şi urmărim

ca pe o fiară sălbatecă şi să i-l predăm. Generalul ne ameninţă că ne scoate de sub scutul legilor dacă venim în ajutorul contelui, pe care-l tratează de pirat şi de rebel. Nu are decât s'o facă; scrisoarea aceasta va fi trimeasă la Mexico cu un om de încredere şi predată ministrului nostru împreună cu lista silniciilor pe care ni le-au impus autorităţile mexicane de când ne-am aşezat aici.

— N'ai dreptate când priveşti în felul acesta propunerile care vi s'au făcut, răspunse colonelul, generalul este foarte binevoitor faţă de d-stră. Nu mă îndoesc că vă va acorda avantajii mari dacă vă hotărâţi să-l ascultaţi. Ce vă interesează pe voi, colonişti paşnici, contele acesta rebel, pe care nici măcar nu-l cunoaşteţi. Este în propriul vostru interes să vă întoarceţi contra lui. Crede-mă domnule, nu vă încăpăţânaţi în atitudinea aceasta şi dovediţi guvernului recunoştinţa pe care i-o purtaţi pentru binefacerile lui, părăsindu-l pe mizerabilul acesta.

De Laville ascultase cu răceală tot discursul mexicanului, liniştindu-i cu privirea pe conte şi pe tovarăşul său, care se stăpâneau cu greu să nu isbucnească şi să-l trateze pe individul acesta aşa cum merită. Când colonelul tăcu însfârşit, tânărul îl privi cu un dispreţ nemăsurat.

— Ai terminat? întrebă el sec.

— Da, răspunse celălalt confuz.

— Foarte bine; acum, Slavă Domnului, nu mai avem nimic să ne spunem; te rog să încaleci şi să părăseşti colonia imediat.

— Voi raporta generalului tot ce ai spus.

— Cu atât mai bine. Şi acum, adio.

Colonelul ieşi cam dezamăgit de primirea aceasta, urmat de cei trei bărbaţi, cari nu-l pierdeau din ochi şi mergeau lângă el aşa ca să nu poată vorbi cu nimeni.

Calul aştepta în curte, ţinut de un soldat din escortă. Colonelul încălecă şi se îndepărtă imediat.

Se grăbea să iasă cât mai repede din colonie. Când fu destul de departe, se opri şi întorcându-se privi lung în urmă.

— Cine or fi oamenii aceia doi? murmură el.

Şi dădu pinteni calului.

Când îl pierdură din vedere căpitanul se întoarse către don Louis.

— Aşa dar, spuse el, războiul a fost definitiv declarat între d-voastră şi guvernul mexican.

— Definitiv.

— Cauza d-voastră e justă; dar ce deviză puneţi pe drapelul pe care îl ridicaţi.

— Voi înscrie singurul lucru care e în stare sămi asigure protecţia populaiţei atrăgând în jurul meu pe toţi năpăstuiţii şi nemulţumiţii.

— Hm! şi care e acest lucru?

— Numai patru cuvinte.

— Care sunt?

— „Independencia de la Sonora".

— Da, e o idee bună. Şi ce aveţi de gând să faceţi acum.

— Vreau să mă grăbesc, ca să nu fiu atacat, ceeace ar presupune frică sau interioritate din partea mea.

— E drept.

— Nu ştiu dacă pot îndrăzni să vă cer câţiva oameni cari să lupte alături de mine; interesele coloniei cer probabil ca toţi coloniştii să fie prezenţi.

— Oamenii mei sunt francezi înainte de a fi colonişti şi nu vor refuza să ajute un francez. Veţi avea optzeci de călăreţi comandaţi de mine; cel puţin aşa cred.

— Cum aşa ?

— Dacă, căci nu pot dispune de trupa aceasta fără să am asentimentul tuturor.

— E adevărat, zise contele întunecându-se la faţă.

— Dar n'aveţi nici o grije, reluă căpitanul : vom obţine uşor asentimentul acesta când vor afla coloniştii pentru cine trebue să lupte.

— Să dea Dumnezeu !

— Garantez eu de asta. Dar aveţi echipamentul necesar pentru o campanie ?

— Cred că da; numai că trebue să vă mărturisesc că toţi oamenii de serviciu m'au părăsit şi au fugit pe ascuns din lagăr.

— Drace ! şi desigur că au luat şi catârii cu ei ?

— I-au luat pe toţi, aşa că îmi va fi destul de greu să-mi transport bagajele şi artileria.

— Bine, bine, vom avea noi grije de asta, după cum aţi văzut desigur, am aici care foarte bune şi catâri destui cari să le tragă, şi mai sunt în colonie şi destui oameni care se pricep să-i conducă.

— Mulţumesc. Dar călăreţii aceia, cari, fie zis

între paranteze, îmi vor fi foarte utili, căci nu am prea mulţi, când voi putea să contez pe ei?

— In seara asta vor fi numiţi; în două zile îi veţi avea la Misiune.

— Puteţi să-mi daţi chiar de mâine catârii, carele şi catârgiii, ca să plece odată cu mine?

— Desigur.

— Bun! Atunci voi proni imediat în spre Magdalena. Acesta e un sat mare, situat la întretăerea drumurilor care duc la Ures şi Hermosillo.

— Il ştiu.

— Atunci veniţi d-voastră direct acolo, ca să nu mai pierdem timpul degeaba.

— Foarte bine. Voi fi acolo în acelaş timp cu d-voastră, ceeace îmi va fi cu atât mai uşor, cu cât voi fi fără bagajele pe care vi le voi fi expediat înainte.

— Perfect.

— Vreţi deci să acţionaţi cu energie?.

— Desigur, vreau să încerc o lovitură uriaşă. Dacă reuşesc să cuceresc unul din cele trei oraşe principale ale Sonorei, însemnează că am câştigat războiul.

— Ştiţi că e o întreprindere periculoasă?

— Ştiu; dar în situaţia în care mă găsesc; nu am altceva de făcut, numai îndrăzneala poate şi trebue să vă salveze.

— Aveţi dreptate, nu mai am nimic de spus. Acum îmi voi aduna oameni şi sunt sigur că ne vom satisface cererea fără nici o greutate.

Şi eşiră.

Toţi coloniştii se adunară în curte, aşa cum spu-

sese căpitanul şi strânşi în grupuri mai mari şi mai mici, discutau cu aprindere asupra motivelor acestei convocări.

Când apăru căpitanul, întovărăşit de cei doi prieteni, se făcu imediat tăcere, căci toţi erau curioşi să afle despre ce era vorba.

Căpitanul îl prezentă pe don Louis şi pe Valentin coloniştilor săi şi le adresă acestora cererea pe care avea să le-o facă, expunându-le în acelaş timp şi motivele care îl sileau pe conte să ceară ajutor la Guetzalli.

Coloniştii nu ar fi fost aventuierii de rasă cari erau, dacă ar fi primit cu răceală o cerere ca aceasta. Atraşi pe bună dreptate de ciudăţenia şi îndrăzneala celor ce li se propuneau, acceptară cu strigăte de entuziasm şi tropăituri de bucurie să se pună sub ordinele contelui. Dacă acesta ar fi cerut două sute de oameni, i-ar fi obţinut desigur pe loc, fără cea mai mică greutate.

Bucuros de succesul extraordinar pe care îl avusese, căpitanul de Laville mulţumi cu căldură tovarăşilor săi în numele său ca şi în numele contelui şi începu imediat să supravegheze pregătirile de plecare.

Carele fură cercetate cu grije, ca să se asigure că erau în bună stare, apoi fură încărcate cu toate lucrurile necesare pentru viaţa de campanie pe care aveau să o ducă.

O oră aproximativ înainte de răsăritul soarelui, totul era gata de plecare. Vagoanele fuseseră încărcate şi catârii aleşi cu grije erau conduşi de oameni devotaţi.

Louis și Valentin încălecaseră.

Căpitanul îi întovărăși puțin afară din colonie, apoi se despărțiră, rămânând să se întâlnească peste trei zile la Magdalena.

Carele și catârii merg foarte încet în Mexic, unde drumurile nu prea există nicăeri și unde majoritatea timpului ești silit să-ți croești drumul cu securea.

Don Louis și Valentin a căror prezență era extrem de necesară la Misiune, erau disperați de încetineala aceasta; așa încât contele se hotărî să se despartă de caravana de care, ca să poată ajunge cât mai repede la misiune.

Le recomandară oamenilor cea mai mare prevedere și, dând pinteni cailor se îndreptară cu repeziciune în direcția Misiunei.

Călăreții noștri aveau cai de rasă, așa încât a-
Un om îi aștepta la prima barieră.

Era Caramilla.

— Veniți, spuse el, sunteți așteptați.

Il urmară, întrebându-se din ochi ce motiv fusese destul de important încât să-l determine pe Caramilla să spună o frază atât de lungă.

CAPITOLUL VIII.

TATĂL ȘI FIICA.

In interiorul lagărului domnea cea mai mare activitate; fierăriile de campanie fumegau și răsunau sub loviturile fierarilor; ceva mai departe tâmplarii lucrau serii întregi de spițe de roată,

armurierii cercetau şi reparau armele; în sfârşit, cu toţii lucrau cu ardoare ca să termine totul în cel mai scurt timp posibil.

Precedaţi de Caramilla, contele şi Valentin traversau lagărul, salutaţi în treacăt cu prietenie de aventurierii bucuroşi să-i vădă înapoi.

— Ar fi bine poate să mergem să-l întrebăm mai întâi pe don Cornelio ce s'a întâmplat, zise contele.

— Dar, cu atât mai mult, cu cât ar fi greu, dacă nu chiar imposibil, să scoatem ceva dela Caramilla.

— Chiar la el vă conduc, răspunse acesta care auzise cele câteva cuvinte schimbate între ei.

— Atunci e bine, făcu Valentin zâmbind.

Caramilla coti la stânga şi-i conduse către o cabană de frunze în care locuia spaniolul. Acesta cum îi văzu scoase un strigăt de bucurie şi alergă către ei.

— Capa de Dios! strigă el strângându-le mâna, fiţi bine veniţi caballeros; vă aşteptam cu multă nerăbdare.

— S'a întâmplat ceva nou? întrebă don Louis cu nelinişte.

— Hm! Cam aşa; dar presupun că n'o sămâneţi tot timpul pe cal.

— Nu, nu venim îndată.

Şi descălecară. Cât timp vorbiseră contele şi spaniolul, Valentin se aplecase la urechea şefului indian, şi îi şoptise câteva cuvinte la care Caramilla răspunsese printr'o clătinare afirmativă a capului.

Cei doi francezi intrară apoi în cabană după don Cornelio în vreme ce Araucanul se îndepărta cu caii.

— Şedeţi, domnilor, le spuse Spaniolul arătându-le câteva scaune.

— Ştiţi că mă nelinişteşti cu totul, don Cornelio, spuse contele. Ce s'a întâmplat oare în lipsa mea ?

— Să vedeţi ! Ştiţi că m'aţi însărcinat, înainte de plecare să veghez asupra donei Angela ; ciudată misiune pentru mine.

— Cum aşa ?

— Nimic, nimic. Indrăznesc să spun că am îndeplinit această misiune delicată cu toată galanteria unui adevărat caballero.

— Iţi mulţumesc.

— Ieri, a sosit la Misiune un indian, cu o scrisoare pentru comandant.

— Ah! şi nu cumva ştii şi ce conţinea scrisoarea aceasta ?

— Era pur şi simplu o cerere să se elibereze un permis de venire în lagăr.

— Ah ! Şi cine o iscălea ?

— Părintele Seraphin, un misionar francez.

— Ciudat lucru, murmură vânătorul. Părintele Seraphin nu ar avea nevoe de un permis special ca să stea la noi, oricât i-ar plăcea.

— De aceea nici nu-l cerea pentru el, căci ştie că vizita lui ne-ar face numai plăcere.

— Ah ! dar atunci pentru cine ?

— Pentru cineva de care răspundea cu persoana

lui pentru tot timpul cât va sta în lagăr, dar al cărui nume nu-l spunea.

— Hm! Nu e lucru curat la mijloc.

— Asta am spus şi eu şi l-am sfătuit chiar pe comandant să refuze. El însă a acordat permisul, bazându-se pe un raţionament care nu e lipsit de logică şi anume că cel pentru care se cere un asemenea permis este sau un prieten sau un duşman, şi că în ambele cazuri este bine să-l cunoaştem, ca să ştim cum să ne purtăm cu el în viitor.

Cei doi francezi nu se putură împiedica să nu râdă de raţionamentul acesta ciudat.

— Ei, şi după aceasta, ce s'a mai întâmplat? reluă contele.

— S'a întâmplat că azi dimineaţă a sosit la Misiune părintele Seraphin întovărăşit de un om învelit cu grije într'o mantie lungă.

— Ah! Şi cine era?

— Pariez pe orice că nu veţi ghici niciodată.

— Cred că ai face mai bine să mi-o spui.

— Cred şi eu. Ei bine, pregătiţi-vă să auziţi un lucru formidabil. Persoana în chestiune nu e altcineva decât don Sebastian Guerrero.

— Generalul Guerrero! strigă contele sărind de pe scaun.

— Să nu amestecăm lucrurile; n'am spus generalul Guerrero ci don Sebastian Guerrero.

— Lasă glumele, don Cornelio; să vorbim sereios, astea sunt lucruri grave.

— Dar sunt foarte serios, don Louis; generalul se prezintă aici ca un simplu particular. Intr'un

cuvânt, în lagărul nostru se găsește acum tatăl donei Angela și nu guvernatorul Sonorei.

— Incep să înțeleg, spuse contele mergând agitat încoace și încolo. Și ce s'a petrecut între ei? Poți să-mi spui orice, fără teamă, căci știu să mă stăpânesc.

— Slavă Domnului, don Louis, nu s'a petrecut nimic.

— Ah!

— Da, pentru simplul motiv că, după sfatul meu dona Angela a refuzat să primească vizita tatălui ei în absența d-tale.

— A avut puterea să facă așa ceva? spuse contele oprindu-se și aruncând spaniolului o privire pătrunzătoare.

— A făcut-o, după sfatul meu.

— Mulțumesc, don Cornelio. Așa dar, părintele Seraphin și cu generalul...

— Așteaptă întoarcerea d-tale într'o cabană construită special pentru ei, și unde, cu toate că în aparență e liber, generalul e atât de bine supraveghiat, încât nu poate face nici cea mai mică mișcare fără să știu și eu.

— Ai avut dreptate să faci așa, prietene. Ai dat dovadă de o mare prudență, în împrejurarea aceasta dificilă și mai ales, de o mare perspicacitate.

— Și ce ai de gând să faci acum? întrebă Valentin.

— Am s'o las pe dona Angela să hotărască. Du-te te rog don Cornelio și spune-i că m'am îna-

poiat; cheamă-i totodată pe general și pe misionar și voi veni și eu în curând.

Spaniolul eși îndată să execute ordinul.

— Când crezi că ai să pleci? întrebă Valentin îndată ce se găsi singur cu contele.

— Peste două zile.

— Și te duci?

— La Magdalena.

— Bun! Acum, cu voia ta, Caramilla și cu mine o să plecăm.

— Cum așa? Vrei să mă părăsești? strigă contele cu regret.

Vânătorul zâmbi.

— Nu m'ai înțeles, răspunse el. Șeful indian și cu mine suntem complet nefolositori aici. Cum am putea să te ajutăm? In nici un fel. In schimb, sunt convins că vom fi niște propagandiști excelenți. Așa că lasă-ne pe noi să-ți pregătim drumul și să încercăm să distrugem, sau cel puțin să micșorăm valul de calomnii răspândit despre noi de inamic.

— Eu nu îndrăzneam să-ți cer serviciul acesta; dar, dacă te oferi atât de frumos, nu pot avea inima să te refuz. Du-te deci și fă așa cum crezi tu mai bine, căci am deplină încredere în tine.

— La revedere atunci, căci plecăm imediat.

Dar nu te-ai odihnit deloc!

— Știi bine că nu sunt niciodată obosit. Curaj, ne vom revedea la Magdalena.

Cei doi prieteni se îmbrățișară, strângându-și încă odată mâinile; Valentin o luă spre dreapta, iar contele apucă spre stânga.

O gardă de zece oameni făceau de veghe în jurul cartierului general.

In fața capelei Misiunii, care fusese aleasă ca reședință provizorie a contelui se plimba o sentinelă cu arma la umăr.

Apropiindu-se de locuința sa, don Louis îl recunoscut pe don Cornelio întovărășit de două persoane, din cari una purta haina bisericească. Stăteau pe loc și păreau că așteaptă pe cineva.

Contele grăbi pasul. Cu toate că nu-l mai văzuse niciodată pe misionar, îl recunoscu totuș după haină și după fața sa blândă și fină.

Cei trei oameni se salutară cu politeță. Contele și misionarul își aruncară o privre profundă, apoi își întinseră mâna zâmbind. Iși dăduseră seama imediat că aveau să se înțeleagă bine.

— Fii bine venit, d-le, spuse contele adresându-se generalului, cu toate că sunt surprins că ai atâta încredere în niște „pirați", cum ne numești d-ta, încât să te încrezi în onoarea lor.

— D-le, răspunse generalul, există o lege a onoarei recunoscută și respectată de toată lumea.

— In afară de aceia puși în afara societății și în afara legilor umanității, zise Louis cu răceală.
Misionarul interveni.

— D-lor, spuse el cu vocea sa simpatică, în momentul acesta nu mai sunteți dușmani; nu e decât un tată care-și cere fiica unui cavaler, care sunt convins că nu va refuza să i-o dea înapoi.

— D-zeu mi-e martor părinte, strigă contele cu vioiciune, că nu pretind să rețin cu forța fata a-

cestui om, chiar dacă mi-ar fi duşman de o mie de ori mai mult.

— Vezi domnule general, observă misionarul, că nu m'am înşelat asupra caracterului d-lui conte.

— Dona Angela a venit în lagărul meu singură şi de bună voie; aici e respectată şi tratată cu tot respectul pe care-l merită. Dona Angela e liberă să facă ce vrea şi eu nu-mi permit să-i influenţez acţiunile. Deoarece n'am furat-o dela tatăl său, nu pot nici să i-o dau înapoi, aşa cum pare să pretindă dânsul. Dacă dona Angela vrea să se întoarcă la ai săi, va fi liberă s'o facă; dar dacă preferă dimpotrivă să rămână aici sub protecţia mea şi a bravilor mei tovarăşi, nici o putere omenească nu va reuşi să mi-o smulgă.

Cuvintele acestea fură spuse cu un ton hotărît, care-i impresionă pe cei doi ascultători.

— De altfel, d-lor, ceeace discutăm noi acum nu are nicio valoare atât timp cât dona Angela nu s'a pronunţat ea însăşi pentru una din cele două alternative, continuă contele. Voi avea onoarea să vă conduc în faţa ei, acolo veţi spune tot ce aveţi de spus şi ea vă va face cunoscut ce hotărâre a luat. Dar vă previn, că va trebui să ne supunem cu toţii, oricare ar fi această hotărâre.

— Fie, d-le, răspunse generalul sec; poate e chiar mai bine să fie aşa.

— Atunci veniţi, spuse contele.

Şi îi precedă în cabana care servea ca locuinţă tinerei fete.

Aşezată pe un scaun şi având-o pe Violanta la picioare, dona Angela coşea. Când văzu că intră

tatăl său întovărăşit de misionar şi de conte, se făcu roşie la faţă, apoi deveni imediat de o paloare mortală. Totuş reuşi să-şi domine emoţia pe care o simţea, se ridică, salută în tăcere şi se aşeză din nou.

Generalul o privi o clipă, cu o expresie de mânie şi de dragoste, apoi întorcându-se brusc către misionar :

— Vorbeşte-i, părinte, îi spuse el cu vocea gâtuită, eu nu aş putea s'o fac.

Tânăra fată şovăi şi rămase tăcută privind în

— Bunul meu părinte, spuse ea misionarului, îţi mulţumesc pentru încercarea inutilă pe care ai întreprins-o. Hotărârea mea e luată şi nimic nu va mai putea să o schimbe. Nu mă mai întorc niciodată la ai mei.

Generalul îşi încruntă sprâncenele şi bătu mânios cu piciorul în pământ.

— Angela, iubita mea fiică, spuse el cu amărăciune, gândeşte-te că fuga ta mă dezonorează pentru vecie.

Un zâmbet de dispreţ încreţi buzele palide ale fetei.

— Ce-mi pasă? spuse ea. Lumea în care trăeşti tu nu mai e lumea mea. Aci se vor concentra de acum toate bucuriile şi durerile mele.

— Dar pe mine, tatăl tău, pe mine m'ai uitat, nu mai sunt nimic pentru tine?

Tânăra fată şovăi şi rămase tăcută privind în jos.

— Senora, spuse misionarul cu blândeţe, D-zeu nenoroceşte copiii care-şi părăsesc tatăl; întoar-

ce-te la al d-tale cât mai e timp. Vezi, te cheamă, îţi întinde braţele. Intoarce-te, copilul meu, inima unui tată este un isvor nesecat de blândeţe; al d-tale te va ierta; te-a şi iertat.

Dona Angela scutură din cap negativ, fără să spună nimic.

Generalul şi misionarul se priviră dezamăgiţi.

Don Louis stătea ceva mai la o parte, cu mâinile încrucişate pe piept, cu capul aplecat şi aerul gânditor.

— Oh! murmură generalul cu mânie, neamul nostru e blestemat.

In clipa aceasta, don Louis, se îndreptă şi făcu câţiva paşi înainte.

— Dona Angela, spuse el tare, ai venit aici de bună voe?

— Da, răspunse ea hotărâtă.

— Eşti decisă să nu asculţi nici de ordinele nici de rugăminţile tatălui d-tale?

— Da, făcu ea din nou.

— Aşa dar, renunţi pentru totdeauna la rangul d-tale în lume şi la avere?

— Da.

— Renunţi chiar la protecţia tatălui d-tale, care este tutorul d-tale natural şi are asupra d-tale toate drepturile umane şi divine, renunţi la dragostea lui?

— Da, murmură ea slab.

— Bun, atunci e rândul meu. Şi înclinându-se în faţa generalului, continuă :d-le, ori care ar fi ura care ne desparte, orice s'ar întâmpla mai târziu, onoarea fiicei d-tale trebue să rămână nepă-

tată. Ei bine, eu Conte de Prebois-Grance, am onoarea să vă cer mâna ei.

De uimire, generalul făcu un pas înapoi.

— Cererea aceasta mi-o faci serios? spuse el.

— Da.

— Gândeşte-te că, cu toate că-ţi mulţumesc că mi-o faci, o consider totuş ca o nouă insultă.

— Fie.

— Şi căsătoria aceasta nu va influenţa cu nimic măsurile pe care le voi lua contra d-tale.

— Nu-mi pasă.

— Şi consimţi încă să-i dai numele d-tale?

— Da.

— Ei bine, vei avea răspunsul meu peste patru zile.

— La Magdalena, atunci.

— La Magdalena. Generalul se întoarse către fiica sa: Nu te blestem, îi spuse el, căci nici Dumnezeu nu mântue un copil de blestemul părintesc. Adio! fii fericită.

Şi eşi repede, urmat de misionar.

— Părinte, spuse contele, sper că vei veni la Magdalena.

— Voi veni, d-le, răspunse părintele Seraphin cu melancolie, căci prevăd că vor fi multe lacrimi de ogoit.

— La revedere, d-le, spuse generalul.

— La revedere, răspunse contele înclinându-se.

Generalul şi misionarul se urcară pe cai şi se depărtară escortaţi de un detaşament puternic de aventurieri, cari trebuiau să-i întovărăşească ca să

poată trece fără greutăţi, posturile avansate ale lagărului francez.

Contele îi urmări multă vreme cu o privire îngândurată, apoi intră încet în locuinţa sa

CAPITOLUL IX.

MAGDALENA

Satul sau *pueblo* Magdalena are o situaţie militară importantă, căci se găseşte la întretăerea drumurilor care duc la Ures, Hermonsillo şi Sanora, cele trei oraşe principale ale Sonorei şi la o distanţă egală de toate trei.

Trei zile după evenimentele povestite în capitolul precedent, satul Magdalena, care se găsea în epoca cea mai animată a sărbătoarei sale anuale era cuprins de o însufleţire complet străină de sărbătoare.Toate jocurile fuseseră întrerupte brusc şi populaţia alerga în massă, răzând şi îmbrâncindu-se către una din extremităţile satului, unde se petrecea ceva important, după câte se înţelegea din cuvintele pe care le puteai auzi în treacăt.

Intr'adevăr, se auzi, în curând o fanfară şi o trupă de oameni înarmaţi pătrunse în pueblo, mergând ordonaţi cu pasul sigur şi ferm.

Această armată mică, formată din vre'o trei sute de oameni, traversă satul în toată lungimea lui, şi se opri la o sută de metri de pueblo, în vârful triunghiului format de întretăerea celor trei drumuri.

Aci, trupa primi ordinul să poposească.

E desigur inutil să mai spunem cititorului, că armata aceasta nu era alta decât trupa franceză de sub comanda contelui de Prebois-Grance, — căruia i se alăturase Charles de Laville cu cei optzeci de cavaleri ai săi.

Cum se dădu ordinul de popas, se puseră cu toţii pe lucru şi în mai puţin de două ore, întrebuinţând în mod inteligent tot ceeace aveau la îndemână, aventurierii făcură lagărul cel mai pitoresc şi mai plăcut, care se poate închipui.

Totuş, cum contele se considera ca fiind în ţară inamică, nu fusese neglijat niciun detaliu care ar fi putut să facă lagărul să reziste nu numai la un atac prin surprindere, dar chiar unui asediu prelungit. Aventurierii formaseră o împrejmuire din care întărite cu garduri de lemn, împrejmuire apărată şi de un şanţ larg, cu marginea mai ridicată în spre câmpie. In mijlocul taberei, pe o uşoară ridicătură de teren se afla cortul şefului, în faţa căruia erau postate tunurile; în vârful acestui cort flutura un drapel pe care scria. „Independencia del a Sonora".

Sosirea francezilor fu primită cu bucurie de Sonorienii pe care sărbătoarea îi adusese la Magdalena. De altfel, ei erau aşteptaţi în fiecare oră de mai multe zile şi locuitorii, cărora proclamaţiile guvernului le arătaseră pe francezi ca pe nişte bandiţi şi jefuitori, nu luaseră împotriva lor alte măsuri decât acelea pe care le-am văzut, adică să le iasă în întâmpinare şi să-i primească cu aclamaţii de bun venit. Acesta era un fapt carcteristic şi arăta limpede că opinia publică ştie bine ce

valoare are acel „pronunciamento” al francezilor şi de care parte se află dreptul şi justiţia.

Soarele dispăruse aproape de orizont când don Cornelio, care îndeplinea funcţiunea de aghiotant al contelui, ridică portiera cortului său şi-l anunţă că un ofiţer superior voia să-i vorbească, pretinzând că e însărcinat cu o misiune pentru el.

Don Louis dădu ordin să fie introdus mesagerul Acesta intră şi contele îl recunoscu imediat: era colonelul Suarez.

Din partea sa, colonelul făcu un gest de uimire recunoscând pe omul pe care îl văzuse la Guetzalli. fără să poată şti cine e.

Don Louis zâmbi văzând uimirea colonelului; el îl salută cu politeţe şi-l invită să şadă.

După primele cuvinte, colonelul spuse:

— D-le, sunt însărcinat să vă dau o scrisoare din partea generalului Guerrero.

— Mi s'a spus deja, colonele, răspunse contele. Cunoşti, fără îndoială, conţinutul acestei scrisori?

— Cred că da, d-le, cu atât mai mult cu cât trebue să mai adaug câteva cuvinte şi prin viu grai.

— Sunt gata să te ascult.

— Nu voi abuza de timpul d-tale, d-le; iată mai întâi scrisoarea.

— Foarte bine, răspunse contele luând-o şi punând-o pe masă

— Generalul don Sebastian Guerrero, continuă colonelul, vă acordă mâna fiicei sale pe care i-aţi făcut onoarea să i-o cereţii, dar doreşte ca ceremonia nupţială să aibă loc, cât mai repede cu putinţă.

— N'am nimic împotrivă.

— Dânsul mai dorește ca această ceremonie, la care vrea să asiste cu un număr mare de prieteni și rude, să fie celebrată la Magdalena de către părintele Seraphin.

— La asta am câteva observații de făcut, colonele.

— Te ascult, caballero.

— Consimt cu bucurie să mă căsătorească părintele Seraphin, numai că ceremonia nu va avea loc la Magdalena, ci aici, în lagărul meu, pe care nu vreau și nu pot să-l părăsesc.

Colonelul încruntă sprâncenele, dar contele continuă ca și cum n'ar fi observat nimic.

— Generalul poate să asiste la căsătorie cu oricât de mulți prieteni și rude; dar cum nu suntem, din nenorocire, în relații atât de bune, cum aș fi dorit, și cum trebue să mă îngrijesc de siguranța mea, așa cum el trebue să se îngrijească de a lui, generalul va binevoi să-mi trimită zece ostateci aleși printre persoanele cele mai influente ale Sonorei. Ostatecii aceștia vor fi tratați de mine cu cele mai mari onoruri și vor fi înapoiați generalului o oră după ceremonia nupțială, când toți invitații vor fi evacuat lagărul, și trebue să te previn colonele, că dacă se încearcă cea mai mică tentativă de trădare contra mea, sau contra unui din oamenii pe care am onoarea să-i comand, ostatecii vor fi împușcați imediat.

— Oh! strigă colonelul, te temi de generalul Guerrero, și n'ai încredere în onoarea sa de caballero?

— D-le, răspunse contele sec, am învățat din nenorocire chiar pe pielea mea cât valorează onoarea de caballero a unora dintre Mexicani; așa că nu voi mai discuta despre subiectul acesta. Acestea sunt condițiile mele, generalul e liber să le primească sau nu, dar îmi dau cuvântul de onoare că n'am să le mai schimb.

— Bine, d-le, răspunse colonelul, intimidat fără voia lui de accentul hotărît al contelui, voi avea onoarea să transmit generalului aceste condiții aspre.

Don Louis salută.

— Nu cred să le accepte, continuă colonelul.

— E liber să facă ce vrea.

— Dar nu există niciun alt mijloc ca să vă înțelegeți ?

— Nu.

— Insfârșit, în caz că generalul acceptă, ceeace e puțin probabil, cum să vă anunț ca să pierdem cât mai puțin timp posibil ?

— Intr'un fel foarte simplu, d-le, prin sosirea părintelui Seraphin și trimiterea ostatecilor.

— Și în acest caz, când va avea loc ceremonia?

— Două ore după sosirea ostatecilor în lagărul meu.

— Mă retrag atunci, d-le, ca să transmit superiorului meu răspunsul d-tale.

— Bine, d-le.

Colonelul se retrase.

Contele se înveli apoi într'o mantie și eși ca să viziteze posturile și să se asigure că sentinelele veghează.

Pe când trecea pe lângă întărituri, simţi deodată o mână care-l atinse uşor pe spate.

Contele îşi înăbuşi un strigăt de surpriză şi se întoarse.

De marginea întăriturilor se ţinea agăţat un om care abea de i se vedea capul deasupra întăriturilor.

Omul acesta era Caramilla.

Şeful indian îşi duse degetul la buze ca pentru a-i recomanda contelui prudenţă.

Acesta avu un gest de plăcere recunoscându-l pe indian şi se aplecă repede către el.

— Ei bine? îl întrebă el la ureche.

— Veţi fi atacaţi mâine.

— Eşti sigur?

Indianul zâmbi.

— Da, spuse el.

— Când?

— Noaptea.

— La ce oră?

— O oră înainte de răsăritul lunii.

— De cine?

— Feţe palide.

— Oh! oh!

— Adio.

— Şi Valentin?

— Va veni.

Indianul se lăsă să alunece depe întărituri fără să vrea să spună mai mult.

Louis îl urmă cu privirea; el îl văzu târându-şi în genunchi ca un şarpe şi dispărând în întuneric fără să fi făcut nici cel mai sgomot.

Scena aceasta fusese atât de rapidă şi fuga indianului atât de tăcută, încât contele era gata să creadă că a fost prada unei halucinaţii, dar deodată strigătul bufniţei se ridică de două ori în aer.

Semnalul acesta fusese de mult convenit între Valentin şi conte; acesta înţelese că era Caramilla care, anunţându-l că e în siguranţă îi adresa de departe o ultimă recomandaţie de prudenţă; el clătină din cap cu tristeţe, şi se întoarse în cortul său murmurând încet.

— Incă o trădare.

CAPITOLUL X.

SFATUL

Pe la orele 5 dimineaţa, perdeaua care închidea cortul contelui fu ridicată de afară şi un om intră înăuntru.

Trezit brusc de apariţia aceasta subită, don Louis se frecă la ochi şi se ridică cu câte un pistol în fiecare mână, strigând cu o voce tare:

— Cine e acolo?

— Eu, răspunse noul sosit; cine ar îndrăzni să intre aşa dacă nu eu?

— Valentin! strigă contele cu un strigăt de bucurie, aruncându-i pistoalele. Fii binevenit, te aşteptam cu nerăbdare.

— Mulţumesc, răspunse vânătorul, nu ţi-a spus azi noapte Caramilla să mă întorc?

— Ba da, răspunse contele râzând, dar nu e ușor de vorbit cu șeful.

— E drept. Ei bine, eu îți aduc toate lămuririle pe care a uitat el să ți le dea, și poate că așa e mai bine.

Intre timp, contele se îmbrăcase și-și pusese mantia.

— Ia un scaun și să stăm de vorbă, spuse el.

— Aș prefera să ieșim.

— Cum vrei, răspunse don Louis, care bănuia că prietenul său are motivele lui particulare să se poarte așa.

Ieșiră amândoi din cort.

— Căpitane de Laville, spuse vânătorul, adresându-se tânărului care se plimba în lung și în larg în fața cortului, o escortă de zece oameni, un cal pentru mine și unul pentru conte te rog.

— Imediat ?

— Da, dacă se poate.

— Am înțeles.

— Părăsim deci lagărul? întrebă Louis când fură singuri.

— Mergem la Magdalena, răspunse vânătorul.

— Vezi că acum nu se prea poate.

— Dece ?

— Pentrucă aștept răspunsul generalului.

— Atunci poți să vii, răspunse celălalt cu un zâmbet batjocoritor, căci nu vei primi niciodată răspunsul acesta; misiunea colonelului nu era decât o viclenie, ca să-ți adoarmă neîncrederea.

— Oh ! ești sigur de cele ce spui ?

— Ei Doamne !

In momentul acesta apăru escorta. Louis şi Valentin se urcară pe cai şi porniră.

— Unde mergem de fapt? întrebă contele după un timp.

— Să asistăm la o luptă de cocoşi.

— O luptă de cocoşi? repetă celălalt uimit.

Vânătorul îi aruncă o privire semnificativă.

— Da, zise el; cred că ştii şi dacă nu, afli acuma, că cele mai frumoase lupte de cocoşi au loc la Magdalena, în vremea sărbătorilor.

— Ah! făcu Louis cu indiferenţă.

— Sunt sigur că o să te intereseze, reluă Valentin cu un accent ironic.

Contele înţelese perfect că prietenul său nu îi vorbea aşa decât ca să deruteze urechile care ar fi putut să-i audă, şi tăcu, încredinţat că totul se va lămuri în curând.

Dealtfel, mica trupă intră în momentul acesta în satul ale cărui case începeau să se deschidă şi ai cărui locuitori abia treziţi, îi salutau în trecere cu zâmbete vesele şi amicale.

După ce străbătu încet două trei uliţe ale satului, detaşamentul se opri la un semn al lui Valentin, în faţa unei case destul de modeste în aparenţă şi care nu se deosebea cu nimic de toate celelalte case.

— Aici e, spuse vânătorul.

Se opriră şi descălecară. Valentin ordonă apoi şefului detaşamentului să rămână pe loc cu toţi oamenii săi şi să nu se îndepărteze nici la dreapta, nici la stânga până la întoarcerea contelui; apoi bătu discret în uşa care se deschise imediat. In-

trară amândoi și ușa se închise la loc fără ca ei să fi văzut pe cineva.

Vânătorul își introduse apoi tovarășul într'o odaie a cărei ușe o deschise cu o cheie pe care o scoase din buzunar.

— Fă ca mine, îi spuse el scoțându-și pălăria de fetru și haina pe care le înlocui cu o mantie și o pălărie de pai.

Contele îl imită.

— Și acum, vino.

Amândoi se înveliră cu grijă în manta și își lăsară pălăriile pe ochi, apoi ieșiră din casă printr'o ușe ascunsă perfect în zid, care comunica cu casa vecină pe care o traversară fără să întâlnească pe nimeni și se aflară din nou în stradă.

Dar în cele câteva minute cât rămăseseră în casă, aspectul satului se schimbase cu desăvârșire. Străzile erau acum pline de lume care venea și pleca și la fiecare pas vedeai grupuri, grupuri de copii și de haimanale cari vorbeau cu strigăte de bucurie și hohote de râs.

Cei doi prieteni traversară câteva străzi și ajunseră în cartierul arenelor, dacă se pot numi astfel casele în ale căror curți interioare se desfășoară luptele de cocoși, una din distracțiile favorite ale mexicanilor.

— Ah! spuse Louis, așa dar mergem într'adevăr la lupta de cocoși?

— Desigur, răspunse Valentin zâmbind, las pe mine, ți-am spus doar că o să te intereseze.

— Haide, reluă contele ridicând din umeri cu

nepăsare, Dumnezeu să te mai înțeleagă cu ideile tale aiurite.

— Bine! bine! făcu Valentin râzând, asta o s'o vedem noi, dar iată că am ajuns.

Și fără să mai discute, intrară într'una din case.

Spectacolul începuse de mult când intrară ei, așa încât locurile cele mai bune erau ocupate și arena era plină de spectatori cari stăteau în picioare, înghesuiți unul într'altul.

Dar cum ei nu veniseră cu gândul să ia parte activă la spectacol, se duseră să se așeze cu modestie pe zidul împrejmuitor, unde stătea un grup de haimanale sdrențăroase, prea săraci ca să poată lua parte la pariuri.

Sgomotul era atunci la culme și toți ochii erau fixați asupra arenei unde, lucru extraordinar, un singur cocoș bătuse pe alți nouă.

Francezii profitară cu dibăcie de această efervescență a spectatorilor, pentru a trece neobservați până la locurile pe care și le aleseseră.

După o clipă, Valentin își aprinse o țigară și se aplecă la urechea prietenului său.

— Așteaptă-mă aici, spuse el, mă întorc într'o clipă.

Don Louis făcu un semn afirmativ din cap.

Valentin se sculă cu un aer indiferent, coborî cu nepăsare scările și se amestecă, cu țigara în gură, printre spectatorii cari se înghesuiau în jurul arenei.

Contele îl urmări din ochi timp de câteva clipe, dar îl pierdu curând din vedere în mijlocul mulțimii.

Atunci se întoarse să privească din nou spre arenă și spectacolul ciudat pe care-l zări era atât de atrăgător, încât contele fu interesat fără voe de ceeace se petrecea în fața lui și sfârși chiar prin a se amuza.

Luptele se țineau lanț una după alta, cu peripeții diferite, dar toate la fel de palpitante. Contele începea să găsească destul de lungă lipsa prietenului său, care-l părăsise aproape de o oră, când îl văzu deodată în fața lui.

— Ei bine! îl întrebă ei.

— Ei bine, răspunse Valentin în castiliană, se pare că au avut dreptate și că cei mai grozavi sunt cocoșii lui senor Rodriguez; vino să-i vezi ce interesanți sunt.

Contele se sculă fără să-i răspundă și-l urmă.

Grație deghizării lor, dar mai ales grație faptului că toți spectatorii se interesau numai de luptele de cocoși, francezii ieșiră din amfiteatru așa cum intraseră, adică fără să atragă atenția nimănui.

In curând se găseau într'un coridor întunecos, care ducea în interiorul casei. Valentin se opri atunci și lipindu-și buzele de urechea prietenului său, spuse:

— Ascultă-mă bine Louis, a venit timpul să-ți spun pentru ce te-am adus aici.

— Te ascult, zise contele.

— Iți închipui și tu probabil că n'am stat degeaba de când am plecat dela Misiune. Am cutreerat satele, m'am întâlnit cu cei mai bogați și cei mai influenți dintre localnici și am reușit să-i fac

să înțeleagă că este în interesul los să se unească cu tine și să te susțină. Sărbătoarea dela Magdalena ne-a oferit o ocazie favorabilă să ne reunim fără să atragem atenția guvernului mexican și să-i trezim bănuelile. Singura casă în care se pot întâlni mai multe persoane fără să provoace bănueli este desigur aceea în care se găsește o arenă pentru luptele de cocoși. Mi-am dat deci întâlnire pentru azi, chiar în casa asta cu toți cei nemulțumiți, și ei sunt mulți. Sunt oameni care fie prin avere, fie prin poziția lor se bucură de o mare considerație în ținutul pe care vrem să-l răsculăm și au o influență însemnată. Te voi conduce în fața lor, căci te așteaptă să vii. Tu ai să le explici care sunt intențiile tale și ei îți vor spune în ce condiții consimt să se alieze cu tine. Dacă însă cele ce ți-am spus acuma nu-ți convin, poți să te retragi; mă însărcinez eu să-i trimet înapoi fără să te compromit în nici un fel.

— Nu, răspunse contele cu hotărâre, acum e prea târziu; ar fi o lașitate să ezit sau să dau înapoi. Orice s'ar întâmpla, trebue să merg înainte. Anunță-mă prietenilor tăi.

— Vino, atunci.

Merseră mai departe până la capătul coridorului, unde-i opri o ușe închisă.

Valentin bătu în ușe de trei ori la intervale egale.

— Cine e acolo? întrebă o voce din interior.

— Acela care e așteptat de multă vreme, fără a spera că va veni, răspunse Valentin.

— Să fie bine venit, reluă vocea.

In aceeaşi clipă se deschise uşa, cei doi intrară şi uşa se închise imediat în urma lor.

Se găseau acum într'o sală mare cu pereţii albiţi cu var şi podeaua de pământ bătut. In loc de mobile erau numai bănci, pe care şedeau vre-o cinci zeci de oameni, dintre cari unii purtau haine preoţeşti. Perdele de pânză roşie atârnate de ferestre opreau lumina şi opreau în acelaş timp privirile indiscreţilor care s'ar fi uitat de afară.

La intrarea lui Valentin şi a contelui, toţi cei de faţă se ridicară şi se descoperiră cu respect.

— Caballeros, spuse vânătorul, am onoarea să vă prezint, după cum v'am promis pe contele de Prebois-Grance, care a binevoit să mă întovărăşească, pentru a auzi propunerile pe care aveţi să i le faceţi.

Cu toţii se închinară ceremonios în faţa contelui; acesta le răspunse la salut cu graţia şi vioiciunea lui obişnuită.

Un om de o vârstă mai înaintată cu figura fină şi inteligentă şi îmbrăcat într'un costum de fermier, înaintă atunci adresându-se vânătorului:

— Iartă-mă, d-le, spuse el cu un accent uşor ironic, dar cred că ai făcut o mică greşală. Ai spus că domnul conte a binevoit să ne facă onoarea să vină să asculte propunerile pe care avem să i le facem. Dar mi se pare că noi nu avem să-i facem nici o propunere şi că, dimpotrivă, noi suntem aceia care trebue să le ascultăm pe ale sale.

Un murmur de aprobare trecu printre rândurile celor de faţă.

Don Louis înţelese că era timpul să intervină.

— D-lor, spuse el salutând graţios în jur, vreţi să-mi permiteţi să mă explic pe faţă cu d-voastră? Sunt sigur că după aceia nu va mai fi nici o neînţelegere şi că ne vom înţelege de minune.

— Vorbiţi, vorbiţi, d-le conte, spuseră ei.

— D-lor, reluă el, nu voi intra acum în nfciunul din detaliile care mă privesc personal, nu vă voi spune pentruce am venit aici, nici în ce fel guvernul din Mexico, după ce şi-a călcat toate promisiunile pe care mi le-a făcut, a sfârşit prin a mă declara inamic al patriei, m'a pus în afara societăţii şi a dus neruşinarea până la a mă trata de pirat şi a-mi pune capul la preţ ca şi cum aş fi un bandit sau un asasin ordinar; ar însemna să abuzez în mod inutil de răbdarea d-voastră, deoarece ştiţi foarte bine tot ce s'a întâmplat.

— Da, d-le conte, îl întrerupse fermierul care mai vorbise şi înainte şi care se numea don Anastasio, cunoaştem lucrurile la care faci aluzie, le deplângem cu toţii şi ne e ruşine pentru ţara noastră.

— D-lor, vă mulţumesc pentru aceste dovezi de simpatie; ele-mi sunt preţioase, căci îmi dovedesc că nu mă judecaţi greşit. Trec deci la fapte fără nici un înconjur.

— Ascultăm! ascultăm! murmurară auditorii.

Contele aşteptă câteva minute, apoi când se făcu din nou tăcere, continuă:

— D-lor, Sonora este ţinutul cel mai bogat şi fertil din Mexic şi din lumea întreagă. Sonora poate fi independentă, căci celelalte provincii nu numai că nu-i dau nimic, ci dimpotrivă se hră-

nesc cu surplusul bogăţiilor sale. Dar Sonora nu este acum la drept vorbind, decât un vast deşert, din cauza sistemului de asuprire la care e supusă; cea mai mare parte a teritoriului său rămâne necultivată, pentrucă guvernul mexican care ştie s'o exploateze atât de bine şi să-i ia rodul ogoarelor ca şi aurul şi argintul minelor sale, e neputincios când e vorba să o păzească de inamicii cari o înconjoară. Aceştia sunt indienii, ale căror incursiuni tot mai îndrăzneţe în fiecare an, ameninţă să devină şi mai teribile, dacă nu se rezolvă situaţia cât mai repede şi nu se tae răul din rădăcină.

Declaraţi-vă independenţa făţiş şi cu energie, separaţi-vă de Mexic, formaţi confederaţia Sonoriană şi chemaţi la voi emigraţia franceză din California, francezii nu vor rămâne nepăsători la apelul vostru şi vor veni să vă ajute nu numai să vă câştigaţi, dar să vă şi menţineţi independenţa contra inamicilor din afară şi din interior.

— Dar dacă chemăm francezii la noi, obiectă unul dintre ascultători, ce ne vor cere ei?

— Dreptul de a cultiva terenurile voastre părăsite, răspunse contele cu energie, de a vă aduce progresul, arta şi industria, într'un cuvânt dreptul de a popula deşerturile voastre, de a vă îmbogăţi satele şi de a vă civiliza ţinuturile. Iată ce vor cere francezii. E prea mult?

— Nu desigur, nu e prea mult, spuse don Anastasio în mijlocul unui murmur de aprobare.

— Dar, obiectă un altul, cine ne asigură pe noi, că, atunci când va sosi timpul să ne regulăm socotelile cu colonelul pe care-i vom fi chemat în

ajutor, aceştia îşi vor îndeplini promisiunile pe care ni le vor fi făcut şi nu vor pretinde să ne dicteze legi la rândul lor, bazaţi pe numărul şi puterea lor?

— Eu! caballeros, eu care voi trata cu voi în numele lor şi-mi voi lua toată răspunderea.

— Da, perspectiva pe care ne-o arătaţi este atrăgătoare, caballero, răspunse don Anastasio în numele tuturor. Recunoaştem cu toţii că ai dreptate; dar ne reţine un scrupul. Avem noi oare dreptul să târâm ţara aceasta nenorocită şi pe jumătate ruinată în ororile unui război civil? Generalul Guerrero este un ofiţer încercat şi un om rece şi crud, care nu se va da înapoi în faţa niciunei extremităţi, oricât de teribilă ar fi ca să înăbuşe în sânge orice tentativă de revoltă. Să nu crezi că vorbim aşa de frică sau din slăbiciune caballero; nu e numai din teama de a nu eşua şi de a ne vedea pierind pentru totdeauna în catastrofa aceasta şi cele câteva libertăţi care ne-au fost lăsate până acum şi care ne vor fi răpite probabil şi ele la prima ocazie favorabilă.

— D-lor, răspunse contele, apreciez aşa cum se cuvine motivele pe care aţi binevoit să mi le daţi, dar permiteţi-mi să vă spun că oricât de serioase ar fi obiecţiile pe care-mi faceţi onoarea să mi le faceţi, noi n'am venit aici ca să discutăm. Scopul acestei reuniuni nu este oare tocmai o alianţă ofensivă şi defensivă între dvs. şi mine?

— Desigur, strigară majoritatea ascultătorilor uimiţi de brusca schimbare de poziţie a contelui

şi antrenaţi poate fără voia lor să vorbească mai repede decât ar fi vrut.

— Ei bine, reluă contele, spuneţi-mi fără să mai pierdem timpul, în ce condiţii consimţiţi să vă aliaţi cu mine şi să-mi daţi concursul, şi care va fi numărul oamenilor pe cari voi putea conta când va sosi timpul.

— Iată ce înseamnă să vorbeşti cum trebue, senor conte, reluă don Anastasio. Ei bine, vom răspunde limpede la această întrebare. D-zeu ne e martor că nu ne îndoim de curajul sau vitejia soldaţilor d-tale; ştim că francezii sunt foarte viteji. Dar aveţi o armată mică; până acum nu se bazează pe nimic şi ocupă numai locul pe care se află lagărul. Luaţi-vă o bază de operaţii solidă, luaţi de exemplu unul din cele trei oraşe principale ale Sonorei, şi atunci nu veţi mai fi aventurieri, ci soldaţi adevăraţi, cu care nu se va mai fi teamă să tratăm, căci expediţia d-tale va fi căpătat consistenţă şi va fi devenit serioasă.

— Bine d-lor, vă înţeleg, răspunse contele cu răceală; şi în caz că voi reuşi să ocup unul din oraşele de care vorbiţi voi putea oare să contez pe d-voastră ?

— Trup şi suflet !

— Şi câţi oameni îmi veţi pune la dispoziţie ?

— Şase mii în patru zile, toată Sonora după o săptămână.

— Mi-o promiteţi ?

— V'o jurăm ! strigară cu entuziasm.

Dar entuziasmul acesta nu găsi niciun ecou în inima contelui.

— D-lor, spuse el, vă dau întâlnire tuturor peste cincisprezece zile într'unul din cele trei oraşe principale ale Sonorei şi atunci, deoarece îmi voi fi îndeplinit promisiunile, vă voi soma să vi le ţineţi pe ale voastre.

Mexicanii nu-şi putură reţine un gest de uimire şi de admiraţie auzind aceste cuvinte nobile. Ei veniră pe rând să-i strângă mâna şi să-l asigure de devotamentul lor, apoi eşiră.

Contele şi Valentin rămaseră singuri.

— Eşti mulţumit? îl întrebă vânătorul.

— Cine ar putea să fie atât de puternic încât să galvanizeze poporul acesta? murmură contele clătinând din cap cu tristeţe şi răspunzând mai mult propriilor sale gânduri, decât întrebării prietenului său.

Ei se întoarseră să-şi ia hainele; îşi găsiră escorta acolo unde o lăsaseră şi se depărtară încet în mijlocul mulţimii care îi saluta în trecere cu strigăte de „Viva las Franceses"!

— Dacă voi fi împuşcat într'o bună zi, răspunse contele cu amărăciune, nu vor avea de schimbat decât un singur cuvânt.

Valentin suspină, dar nu răspunse nimic.

CAPITOLUL XI.

PĂRINTELE SERAPHIN

Dona Angela se deşteptase tocmai din somn; o rază veselă de soare, alunecând pe faţa ei drăgălaşe o făcuse să deschidă ochii.

Intinsă pe jumătate în hamacul său, cu capul sprijinit pe braţul drept, ea privea gânditoare la camerista sa Violanta care pregătea diversele obiecte trebuitoare pentru toaleta stăpânei sale.

Deodată se auzi afară un sgomot de paşi; dona Angela ridică repede fruntea.

— Vine cineva, spuse ea.

Violanta ieşi şi se întoarse imediat.

— Don Cornelio cere permisiunea să spună câteva cuvinte senoritei, spuse camerista.

Tânăra fată încruntă plictisită din sprâncene.

— Ce mai vrea şi ăsta ? spuse ea.

— Nu ştiu.

— Omul acesta îmi displace profund.

— Să-i spun că nu puteţi să-l primiţi ?

— Nu, reluă ea cu vioiciune, să intre.

— Dece, dacă nu vă face plăcere ?

— Prefer să-l văd. Nu ştiu din ce cauză, dar mă tem grozav de el.

Camerista roşi şi întoarse capul; dar îşi reveni imediat.

— Totuş, e cu totul devotat lui don Louis şi d-tale, senorita.

— Crezi ? spuse ea, aruncându-i o privire pătrunzătoare.

— Presupun cel puţin. Până acum a avut o purtare foarte cinstită.

— Dar, murmură ea visătoare; ceva îmi spune că omul acesta mă urăşte. Când îl văd, am o senzaţie nestăpânită de antipatie. Poate că se grăbeşte să intre? Roagă-l să vină.

Violanta se grăbi să execute ordinul stăpânei sale.

Don Cornelio intră cu zâmbetul pe buze.

— Iartă-mă că îndrăznesc să-ţi turbur singurătatea senorita, spuse el, după un salut graţios, la care tânăra fată răspunse fără să părăsească hamacul; dar un preot misionar francez, doreşte să-i acordaţi favoarea unei convorbiri de câteva minute.

— Cine e misionarul acesta, don Cornelio?

— Părintele Seraphin, senorita.

— Dece nu vorbeşte mai bine cu don Louis?

— Asta era şi intenţia lui.

— Şi?

— Dar, continuă don Cornelio, don Louis a părăsit lagărul la răsăritul soarelui, întovărăşit de don Valentin, şi nu s'a întors încă, cu toate că este aproape ora douăsprezece.

— Ah! Şi unde s'a dus don Louis aşa de vreme?

— N'aş putea să vă spun acest lucru, senorita; dar cred că a pornit în spre Magdalena.

— S'a întâmplat oare ceva nou?

— Eu nu ştiu nimic, senorita.

Urmară câteva clipe de tăcere. Dona Angela se gândea. Apoi ea reluă:

— Şi bănueşti cam ce vrea să-mi spună acest misionar, don Cornelio?

— Nu, senorita.

— Roagă-l să între, atunci, voi fi fericită să-l văd şi să vorbesc cu el.

Violanta ridică perdeaua care închidea cabana,

fără să-i mai lase timp lui don Cornelio să răspundă.

— Intraţi, părinte, spuse ea.

Misionarul intră.

Dona Angela îl salută cu respect şi-i oferi un scaun.

— Doreşti să-mi vorbeşti părinte? spuse ea.

— Da, d-ră, răspunse el înclinându-se.

— Sunt gata să te ascult.

Misionarul aruncă în jurul lui o privire pe care don Cornelio şi camerista o înţeleseră de minune, căci eşiră imediat.

In clipa aceasta se auzi în lagăr sgomotul unor cai care se apropiau.

Camerista ridică perdeaua.

— Soseşte don Louis, spuse ea.

— Să vină, să vină numaidecât, strigă dona Angela.

Câteva minute mai târziu, don Louis şi Valentin intrară în cabană. Ei se apropiară de misionar şi-i strânseră mâna cu dragoste.

— Ai venit din partea generalului, părinte? întrebă contele cu vioiciune.

— Vai, nu, d-le conte, răspunse el, generalul nu ştie că am venit şi dacă ar fi ştiut e probabil că s'ar fi opus. Generalul Guerrero n'a avut niciodată intenţia să vă acorde mâna d-rei; nu pot să vă spun nici ce am văzut, nici ce am auzit, căci calitatea mea de preot se opune; dar mai sunt totodată francez, cu alte cuvinte compatriotul d-stră şi e de datoria mea să vă anunţ că sunteţi înconjuraţi din toate părţile de trădare şi că ge-

neralul continuă să vă adoarmă vigilența cu făgădueli false pentru a putea să vă surprindă și să vă sdrobească.

Don Louis lasă să-i cadă capul pe piept.

— Atunci pentru ce ai venit? întrebă el după o clipă.

— Să vă spun. Generalul vrea să-și recapete fiica și va întrebuința orice mijloace ca să-și atingă scopul. Permite-mi să observ că în împrejurările de față prezența d-rei este nu numai o primejdie pentru d-ta, dar și o pată neștearsă pe onoarea ei.

— Domnule! strigă contele.

— Lasă-mă să sfârșesc, continuă misionarul cu răceală. Nu pun nici o clipă la îndoială onoarea d-tale sau a d-rei, dar nu puteți avea pretenția să închideți gura tuturor dușmanilor și să opriți valul imens de calomnii care se varsă asupra voastră și din nenorocire, purtarea voastră pare să le dea dreptate.

— Dar ce putem face?

— Am să vă spun eu.

— Vorbește, părinte.

— Iată ce vă propun: vrei desigur să te însori cu d-ra?

— Știi bine că aceasta e dorința mea cea mai fierbinte.

— Lasă-mă să sfârșesc; căsătoria aceasta nu trebue să fie celebrată aici, în mijlocul unui lagăr de aventurieri, fără sgomot și aproape fără martori, căci ar părea, desigur ridicolă.

— Dar...

— Ea trebue să aibă loc într'un oraș în văzul

întregii populaţii, la lumina soarelui, în sgomotul clopotelor şi al puştilor care vor spune tuturora, că această căsătorie este serioasă.

— Da, observă Valentin, părintele Seraphin are dreptate, căci atunci dona Angela nu s'ar mai mărita cu un pirat nenorocit, ci cu un cuceritor de care va trebui să se ţină seama. Şi nu va mai fi soţia unui aventurier, ci a liberatorului Sonorei; aceia cari o blamează acum vor fi primii cari s'o laude.

— Dar, e adevărat, strigă tânăra fată înflăcărată, părinte îţi mulţumesc că ai venit; acuma ştiu care e datoria mea şi o voi îndeplini. Cine va mai îndrăzni să atace reputaţia aceleia care se va fi măritat cu salvatorul ţării sale?

— Dar, reluă contele, mijlocul acesta nu este decât un paleativ. Căsătoria nu se poate celebra încă. Vor mai trece cel puţin cincisprezece zile şi poate chiar o lună până să pot cuceri un oraş. Până atunci, dona Angela va trebui să rămână în lagărul meu ca şi până acum.

Toate privirile se întoarseră neliniştite către misionar.

— Nu, spuse el, dacă d-ra îmi permite să-i ofer un adăpost.

— Un adăpost? întrebă ea.

— E foarte simplu şi fără îndoială nu destul de confortabil ca să o primească, reluă el, dar cel puţin va fi în siguranţă, în mijlocul unei familii de oameni onorabili şi buni, cari vor fi fericiţi să o primească.

— Adăpostul acesta pe care mi-l oferi, e departe

de aici părinte? întrebă tânăra fată cu vioiciune.

— La douăzeci şi cinci de mile, cel mult, în direcţia pe care trebue să o urmeze expediţia franceză în Sonora.

Dona Angela zâmbi cu fincţe văzând cât de bine fusese înţeleasă de bunul preot.

— Şi când plecaţi? întrebă Valentin.

— Chiar acum! strigă tânăra fată; durerea ca şi bucuria trebue grăbită. Deoarece o despărţire este inevitabilă, să terminăm cu ea cât mai repede.

— Bine ai vorbit, făcu Valentin. Eşti o femee nobilă şi curagioasă dona Angela şi te iubesc ca pe o soră.

Dona Angela nu se putu împiedeca să nu zâmbească de entuziasmul vânătorului.

— Dar nu ne-am gândit la un lucru, continuă acesta, vă trebue o escortă.

— Pentru ce? întrebă preotul cu simplicitate.

— Eşti fermecător părinte; cum pentru ce? Ca să vă apere de bandele inamice.

— Respectul tuturora valorează mai mult ca o escortă compromiţătoare.

— Da, dar pentru d-ta, ai uitat oare că vei călători cu două fete, care vor fi recunoscute imediat?

— E adevărat, recunoscu el, la asta nu mă gândisem.

— Cum să facem atunci?

Dona Angela începu să râdă.

— Cred că v'aţi împiedecat pentru un lucru de nimica, d-lor, spuse ea. N'a spus părintele chiar

acum câteva clipe că este apărat cel mai bine de haina sa şi că amicii ca şi inamicii îl vor respecta în orice împrejurare?

— E adevărat, întări misionarul.

— Ei bine, atunci chestiunea e foarte simplă, dacă părintele Seraphin ne-o permite, camerista mea şi cu mine ne vom îmbrăca în haine de dascăli, cu care ne vom deghiza atât de bine, încât n'o să ne mai recunoască nimeni.

Părintele Seraphin se gândi câteva clipe

— Dar unde să găsim haine de dascăli? obiectă contele pe jumătate râzând, pe jumătate serios. însfârşit, în această împrejurare se permite totul, pentrucă avem intenţiile cele mai bune.

— Nu văd nici o obiecţie serioasă, spuse el Trebue să mărturisesc că în lagărul meu, suntem cu totul lipsiţi de acest lucru.

— Asta e treaba mea, făcu Valentin, am să trimet eu un om de încredere la Magdalena care o să le aducă într'o oră. Până atunci, dona Angela, îşi va face pregătirile de plecare.

Nimeni nu mai aduse nici o obiecţie şi tânăra fată fu lăsată singură.

Mai puţin de o oră după aceea, dona Angela şi Violanta, îmbrăcate în haine de dascăli pe care le cumpărase don Cornelio în pueblo şi având feţele acoperite de o pălărie cu boruri largi, se urcară pe cai, împreună cu părintele Seraphin, după ce-şi luaseră rămas bun cu căldură dela prietenii lor.

Violanta schimbase la despărţire o privire furişe cu don Cornelio, privire care ar fi dat mult

de gândit lui don Louis și lui Valentin dacă ar fi văzut-o.

— Sunt neliniștit, murmură don Louis clătinând capul cu tristețe. Un preot este o escortă destul de slabă pe timpurile astea în care trăim.

— Liniștește-te răspunse Valentin, am avut eu grije și de asta.

— Oh! Tu te gândești la toate, prietene.

— Nu e asta datoria mea? Acum, să ne ocupăm de noi. O să cadă noaptea în curând și trebue să ne luăm toate măsurile ca să nu fim surprinși.

— Știi că, în afară de cele câteva cuvinte pe cari mi le-a spus Caramilla, nu cunosc niciun amănunt din afacerea asta.

— Amănuntele acestea sunt prea numeroase ca să ți le dau acuma, abea avem timp să facem ce e de făcut.

— Ai vre-un proect?

— Desigur, și dacă reușește, te asigur că dușmanii noștri vor fi bine păcăliți.

— Am deplină încredere în tine, cu atât mai mult cu cât suntem la Magdalena de multă vreme și eu vreau să-mi pregătesc serios marșurile viitoare.

— Bun. Vrei să-mi încredințezi cinci zeci de aventurieri?

— Poți să iei oricâți vei voi.

— N'am nevoe decât de cincizeci de oameni hotărâți și obicinuiți cu războiul în deșert. Am să vorbesc cu căpitanul de Laville și am să-l rog să mi-i aleagă dintre oamenii lui, cei mai solizi și mai îndemânateci,

— Bine, prietene; cât despre mine, voi veghea cu grije în lagăr şi voi dubla patrulele.

— O precauţie ca asta nu poate să strice.

— Adio până mâine.

— Adio!

Se despărţiră.

Don Louis intră în cortul său.

In clipa când se apropie de cabana căpitanului de Laville, Valentin îl zări pe don Cornelio care eşea din lagăr cu un aer indiferent în aparenţă şi îl urmări maşinal cu ochii. După o clipă îl pierdu din vedere după un grup de arbori, apoi îl văzu apărând din nou, de data aceasta călare şi galopând cu repeziciune către pueblo.

— Ei! ei! murmură Valentin cu un aer gânditor, ce-o fi având don Cornelio de făcut la Magdalena, de e atât de grăbit?

Intră în cabană şi-l găsi pe căpitan cu care începu îndată să discute planul pe care-l hotărîse, ca să zădărnicească atacul prin surprindere al mexicanilor. Cum vom vedea mai târziu planul acesta pus în aplicare, nu vom mai spune acuma nimic despre el, şi ne vom întoarce la părintele Seraphin şi dona Angela.

CAPITOLUL XII.

QUEBRADA DEL COYOTE

Părintele Seraphin mergea cu tinerele fete pe un drum de coastă, într'un ţinut muntos. De când

părăsise lagărul, călătorii noştri nu se opriseră de loc.

Părintele Seraphin mergea alături de dona Angela; Violanta venea la câţiva paşi în urmă.

— Părinte, spuse tânăra fată, au trecut mai mult de şase ore de când am plecat şi am cam început să obosesc; ce-ar fi să ne oprim puţin?

— O să ne oprim, copila mea, dar peste o oră. Defileul în care intrăm acum şi care ne numeşte *La Quebrada del Coyote,* ne va conduce într'un loc unde vom putea poposi într'o casă modestă, care se găseşte cam la vre-o două mile.

— Spui că traversăm defileul del Coyote, părinte? Aşa dar suntem pe drumul care duce la Hermonsillo?

— Chiar aşa, copila mea.

— Dar nu e o imprudenţă din partea noastră să ne aventurăm pe drumul acesta pe unde mişună trupele tatălui meu?

— Copila mea, răspunse misionarul cu blândeţe, în politică trebue să ştii adesea să rişti mult, ca să poţi să dobândeşti şi mai mult; nu numai că suntem pe drumul care duce la Hermonsillo, dar ne ducem chiar în oraşul acesta.

— Cum! la Hermonsillo?

— Da, copila mea. După părerea mea, este singurul loc unde vei fi complet apărată de cercetările tatălui tău, care precis că nu se va gândi să te caute acolo şi nu va bănui că te găseşti atât de aproape de el.

— E drept, făcu ea, după câteva clipe de gândire, proectul acesta e foarte îndrăzneţ, dar tocmai

de aceasta trebue să reuşească. Şi eu cred că Hermosillo este singurul loc unde voi putea fi la adăpost de aceia, cari vor să mă prindă.

— Voi avea grije de altfel să te recomand acelora cărora te voi încredinţa, şi, pentru mai multă siguranţă, am să te părăsesc cât mai puţin posibil.

— Şi ţi-aş fi foarte recunoscătoare, pentru aceasta, părinte, căci voi fi destul de singură şi de tristă.

Vorbind astfel, ajunseseră aproape de mijlocul defileului, când auziră deodată un nechezat de cal.

— Sunt nişte călători în urma noastră, spuse misionarul încruntând sprâncenele.

— Şi chiar nişte călători foarte grăbiţi după câte mi se pare, răspunse dona Angela. Ascultă.

Se opriră cu toţii să asculte şi auziră slab sgomotul multor cai cari galopau.

— Cine ar putea să fie oamenii aceştia? murmură misionarul mai mult pentru sine.

— Tot călători ca şi noi, de bună seamă.

— Nu, spuse părintele Seraphin, nişte călători nu ar fi atât de grăbiţi; aceştia trebue să urmărească pe cineva şi după câte se pare, ne urmăresc chiar pe noi.

— Suntem pierduţi, dacă sunt duşmani, strigă dona Angela speriată, nu ne putem aştepta la nici un ajutor de nicăieri.

— Providenţa veghiază însă, copila mea; ai încredere în ea şi nu te va părăsi.

Sgomotul creştea din ce în ce şi ajunse ca un bubuit de tunet.

Misionarul se ridică în şea şi faţa sa blândă luă o expresie de neaşteptată energie; vocea sa sonoră şi simpatică deveni sacadată şi aproape aspră.

— Aşezaţi-vă în spatele meu şi rugaţi-vă, spuse el, căci dacă nu mă înşel întâlnirea aceasta va fi periculoasă.

Cele două fete îl ascultară maşinal. Dona Angela se credea pierdută. Singură cu bietul părinte, orice rezistenţă ar fi fost imposibilă.

Misionarul strânse hăţurile în mâna stângă, le prinse de şea şi aşteptă lovitura cu faţa întoarsă spre cei cari soseau.

Nu aşteaptă mult; trecuseră abea cinci minute când văzură deodată o duzină de călăreţi, cari veneau în goana cailor. Ei se opriră brusc la douăzeci de paşi de călătorii noştri ca şi cum picioarele cailor s'ar fi înfipt deodată în pământ.

După câte se putea vedea la lumina îndoelnică şi tremurătoare a lunii, oamenii aceştia erau îmbrăcaţi în haine mexicane şi feţele le erau acoperite cu câte o pânză neagră.

Nu mai putea încape nicio îndoială, siniştrii călăreţi, veneau într'adevăr pentru ei.

Urmă o clipă de tăcere supremă, tăcere pe care misionarul se decise în cele din urmă s'o rupă :

— Ce voiţi d-lor? spuse el cu vocea hotărâtă, pentru ce ne urmăriţi ?

— Oh ! făcu o voce batjocoritoare, porumbelul ia tonul cocoşului, nu avem deloc intenţia să-ţi facem vreun rău, senor padre, vrem numai să-ţi facem un

serviciu descotorisindu-te de grija celor două fete drăguțe pe care le duci cu atâta șiretenie.

— Vedeți-vă de drum, d-lor reluă preotul și nu vă mai ocupați de lucruri care nu vă privesc.

— Haide, haide, senor padre, reluă primul vorbitor, supune-te de bună voe, căci n'am vrea să călcăm respectul pe care ți-l datorăm; orice rezistență e imposibilă căci suntem zece contra unuia; de altfel d-ta ești un om al păcii.

— Sunteți niște lași! răspunse misionarul, plecați de aici, terminați cu batjocura și lăsați-mă să-mi continui drumul în liniște.

— Nu, senor padre, asta nu se poate, decât dacă consimți să ne lași tovarășele d-tale.

— Ah! așa stau lucrurile! ei bine, dacă vreți o luptă, o veți avea; mi se pare că v'ați cam înșelat în ceeace mă privește pe mine. Da sunt misionar, da sunt omul păcii, dar sunt deasemenea și francez și asta, pare-mi-se că ați cam uitat-o. Nu voi permite, nu voi permite cu niciun chip, chiar dacă ați fi douăzeci în loc de zece, să aduceți cea mai mică insultă persoanelor pe care Dumnezeu le-a pus sub protecția mea.

— Și cu ce le vei apăra, d-le Francez? reluă străinul zâmbind:

— Cu astea, răspunse misionarul cu răceală, scoțând două pistoale din pulpana hainei și punându-se cu un aer hotărît în poziție de tragere.

Fără voia lor bandiții începură să șovăe, atitudinea misionarului era atât de limpede, vocea sa atât de hotărâtă și aerul său atât de curajos, încât ei începură să tremure, înțelegând că au în

față un om cu inima tare, care s'au lăsa omorît, dar care nu ar da înapoi cu niciun chip.

Totuși, necunoscuții merseseră prea departe ca să mai poată da înapoi.

— Haide ,padre, reluă cel care vorbise până atunci, nu mai încerca să te aperi, căci e inutil; trebue să căpătăm femeile cu orice preț.

Și făcu o mișcare ca pentru a merge înainte.

— Stai ! Incă un pas și ești mort. Țin în mâna mea viața a doi oameni.

— Și, eu aceea a încă doi, strigă o voce hotărâtă și sărind deodată ca un jaguar din mijlocul desișului un om veni să se așeze cu îndrăzneală lângă misionar.

— Caramilla ! strigă acesta.

— Da, răspunse șeful indian, sunt eu, curaj ! Prietenii noștri sosesc.

Se auzi într'adevăr un sgomot surd și continuu care creștea cu repeziciune. Necunoscuții nu-l auziseră până atunci, ocupați cum erau să discute cu misionarul.

— Blestem ! strigă acela care vorbise până atunci, demonul acesta și-a bătut joc de noi !

Infipse pintenii în coastele calului.

Dar în loc s'o ia la goană, nobilul animal se ridică drept cu un nechezat de durere și se prăbuși ca un bolovan.

Caramilla îi tăiase picioarele cu o lovitură de cuțit.

După isprava aceasta, indianul scoase un strigăt lung, căruia i se răspunse în curând cu o aclamație formidabilă.

Dar semnalul fusese dat; banditii se avântară cu un urlet fioros.

Misionarul îşi descărcă pistoalele mai mult ca să grăbească sosirea amicilor necunoscuţi, decât ca să-şi rănească duşmanii; lucrul acesta se putea recunoaşte uşor, căci nu căzu nimeni, şi distanţa dintre cele două trupe era atât de mică, încât era aproape imposibil să-şi greşească ţinta.

In aceeaş clipă sosi un grup de cinci, şase cavaleri, cari se aruncară ca un uragan asupra necunoscuţilor. Invălmăşela deveni de nedescris şi gloanţele şuerau în toate părţile.

Misionarul descălecase şi silindu-le pe cele două fete să facă la fel, le duse cu câţiva paşi mai la o parte, ca să le pună la adăpost de gloanţe.

Dar lupta fu scurtă după cinci minute, banditii o luară la goană, urmăriţi de aproape de noui veniţi şi lăsând patru de ai lor întinşi pe jos.

După o cursă de câteva minute, cavalerii renunţară la o urmărire inutilă şi se întoarseră, revenind lângă misionar.

Acesta, dând uitării agresiunea nedreaptă a cărei victimă fusese, căuta să ajute, pe cât îi sta în putinţă, pe nenorociţii căzuţi în cursa pe care chiar ei o pregătiseră; mergea milos dela unul la altul, căutând să vadă dacă se mai poate face ceva pentru ei. Dar muriseră cu toţii, în urma rănilor primite.

Misionarul îngenunchie lângă ei şi începu să se roage.

Toţi cei de faţă, mişcaţi fără voia lor, se descoperiră şi rămaseră tăcuţi lângă el.

Deodată se auziră strigăte şi focuri de armă şi o trupă numeroasă de călăreţi sosi în goană în defileu.

— La arme! strigară cu toţii repezindu-se în şea.

— Linişte! spuse Caramilla, sunt prieteni.

*

Să vedem acum ce s'a mai întâmplat cu don Cornelio, pe care îl urmărise Valentin cu atâta uimire din ochi, când îl văzuse ieşind din lagăr, într'un fel destul de neaşteptat.

Trebue să vă spunem mai întâi, că Don Cornelio se schimbase extrem de mult în ultimul timp. Faţa lui rotundă îşi pierduse aerul de sănătate şi voioşie, şi el rătăcea toată ziua mohorît prin lagăr. Care era cauza acestei schimbări atât de neaşteptate?

Am să v'o spun imediat: don Cornelio iubea şi ceeace este mai grav, iubea fără să fie iubit.

In ziua aceea memorabilă, când fuseseră scoşi francezii de sub scutul legilor de către generalul Guerrero, în numele autorităţilor mexicane, în ziua aceea memorabilă când dona Angela îşi proclamase sus şi tare dispreţul pentru compatrioţii ei şi admiraţia pentru don Louis nu numai acesta fusese subjugat de frumuseţea tinerei fete. O altă inimă se mai înflăcărase pentru fermecătoarea fiică a generalului, alţi ochi o mai urmăriseră cu admiraţie şi dorinţă. Inima aceasta, ochii aceştia erau ai lui don Cornelio.

Bietul spaniol fusese cuprins într'o clipă de o dragoste pătimaşe, cu atât mai puternică, cu cât

își dădea seama că este fără speranță. Pasiunea aceasta clocotea însă cu o furie înmiit de mare, de când dona Angela venise chiar în lagărul aventurierilor.

Don Cornelio îi vedea în fiecare zi pe Don Louis și logodnica sa, și era nevoit să-și mărturisească cu tot mai multă disperare, că cei doi tineri se iubeau într'adevăr extrem de mult și că nu-i mai rămâne nicio speranță. Și încet, încet, o ură adâncă luă în sufletul său locul dragostei pe care o purtase contelui până atunci.

Obsedat de patima sa, don Cornelio nu mai avea decât un singur gând, o singură dorință: să se poată răzbuna pe don Louis, și totodată și pe dona Angela, care nu-i recunoscuse dragostea.

Și, atunci, cu o răbdare nemăsurată și cu o ipocrizie fantastică, don Cornelio îi pregăti răzbunarea sa asupra acestora doi care nu-i făcuseră niciodată rău, și pândi cu o viclenie de fiară sălbatecă momentul potrivit pentru a-i pierde.

Acest moment nu era deloc greu să se prezinte într'o țară unde trădarea este la ordinea zilei și formează baza tuturor combinațiilor și tuturor afacerilor de orice fel.

Don Cornelio căută deci să se întâlnească cu dușmanii contelui, le vânduse toate secretele pe care le lăsase acesta să-i scape în fața lui și își făcuse planul astfel, încât să-i facă pe cei doi logodnici să cadă într'o cursă din care n'ar mai fi putut să scape și să-i prindă într'un laț de care să nu se mai poată elibera.

Și, acum, când am pus cititorul la curent cu

sentimentele lui don Cornelio, ne vom relua povestirea.

Spaniolul reuşise să o conrupă pe Violanta, camerista donei Angela. Violanta îşi trăda deci stăpâna pentru don Cornelio, de care se credea iubită, şi care o lăsase să spere că se va căsători cu ea.

Spaniolul aflase deci, prin camerisa care rămăsese să tragă cu urechea, tot ce se petrecuse în cabană între conte, părintele Seraphin şi tânăra fată; ordinul pe care îl primise apoi să se ducă la Magdalena ca să cumpere haine de dascăli îi confirmase cele ce ştia şi îl hotărîse să se pună imediat pe lucru.

El fusese acela care-i sfătuise pe mexicani să atace lagărul prin surprindere chiar în seara aceea; aşa că ştia unde să-i găsească. Profitând deci de o clipă când era fiecare ocupat cu treburile lui ca să se mai gândească la cele ce făceau alţii el se strecurase afară în tăcere, mergând ca un om care se plimbă, ajunsese până la un desiş, unde era pregătit un cal. Incălecase şi plecase în goană, nu înainte de a arunca o privire cercetătoare în jur, ca să se asigure că nu e supraveghiat.

Galopă aşa mai multe ore, fără să urmeze un drum anumit, tăind desişul drept înainte, fără să ţină seama de obstacole şi fără să-şi încetinească goana.

Puţin câte puţin însă, gândurile sale, triste şi întunecate la început,luară o direcţie diferită. Işi agăţă hăţurile de şea şi influenţat fără voe de mediul în care se găsea, începu întâi să fredoneze

încât, apoi, aproape fără să-şi dea seama, cântă cu glas tare cupletul acesta dintr'o romanţă, care avea o oarecare legătură cu situaţia lui actuală.

. . . .

Amanda enemiga mia.
De Espana segunda Elena;
O! si go naciera ciego!
Oh! tu sin beldad nacieras!
Maldito sea el punto y hora
Que al mundo me dio mi estrella;
Pechos que me dieron leche
Meyor sepulcro me dieran.
Pagara.... [1])

— La naiba cu bufniţa care cântă la ora asta! strigă o voce aspră întrerupându-l brusc pe cântăreţ. Cine a mai auzit o hărmălae ca asta?

Don Cornelio, privi în jurul lui. Noaptea era extrem de întunecoasă. Un om înalt şi slab cu faţa ironică şi cu mustăţile răsucite, îl examina râzând.

— Ei! ei! făcu spaniolul fără să-şi piardă cumpătul, tu eşti căpitane? Ce faci aici?

— Drace! Te aşteptam!

— Ei bine, iată-mă!

— Foarte bine; când pornim?

---

1) Duşmană adorată, a doua Elenă a Spaniei, oh! dece nu ne-am născut eu orb sau tu urâtă? Blestemată fie ziua în care steaua mea mi-a dat naştere. Sâni care m'aţi hrănit, mai bine era să-mi daţi moartea. Aş plăti...

— Ia-o mai încet, că s'au mai schimbat lucrurile.

— Cum ?

— Condu-mă întâi la lagărul vostru şi îţi explic eu totul.

— Vino cu mine.

Don Cornelio îl urmă.

Căpitanul acesta era unul din demnii acoliţi ai generalului Guerrero, căruia îi era devotat trup şi suflet.

Ducându-şi calul de căpăstru, spaniolul intră într'o poiană mare luminată de o duzină de focuri în jurul cărora şedeau, sau stăteau lungiţi, vreo sută de oameni cu figuri sinistre, cu haine desperechiate, dar înarmaţi cu toţii până'n dinţi. Bandiţii aceştia, al cărora aspect fioros l-ar fi fericit pe un pictor, jucau, beau şi se certau, care mai de care, luminaţi de reflexele fantastice ale flăcărilor, fără să bage de seamă sosirea lui don Cornelio.

Acesta avu un gest de desgust când îi văzu. Işi priponi calul lângă caii lor şi se apropie de căpitan, care se instalase lângă un foc pregătit fără îndoială special pentru el, căci niciunul dintre domnii soldaţi pe care avea onoarea să îi comande nu se mai aşezase lângă el.

— Acuma să vedem ce ai să-mi spui, zise căpitanul când îşi văzu tovarăşul întins comod lângă el.

— Nu prea am multe de spus.

— Să vedem.

— In două cuvinte ai să afli totul: expediţia din seara asta e inutilă: pasărea a fugit.

Căpitanul scoase o înjurătură.

— Ai puţină răbdare, reluă spaniolul, să vezi numai ce s'a întâmplat. Şi îi povesti cum plecase din lagăr părintele Seraphin întovărăşit de cele două fete.

Auzind acestea, trăsăturile domnului căpitan se luminară.

— Ei spuse el, atunci e foarte bine.

— Cum o să procedezi acum?

— Dă-mi zece oameni hotărîţi şi las pe mine. Preotul trebue să treacă neapărat pe la Quebrada del Coyote; mă însărcinez eu să-l conving să se supună când va ajunge acolo.

— Şi eu ce să fac în timpul ăsta?

— Tu? Fă ce vrei!

— Mil rayos! atunci rămân aici pentrucă stăm foarte bine; dar mâine dis de dimineaţă am să părăsesc lagărul acesta şi-am să mă dus la Ures, să mă întâlnesc cu generalul, lăsând numai câţiva spioni în urma mea.

— Spui că generalul este la Ures?

— Da, dar numai în mod provizoriu.

— Foarte bine, atunci acolo am să-mi duc şi eu prizonierii.

— Am înţeles.

— Şi acuma să ne grăbim, căci trebue să plec imediat.

Căpitanul se ridică şi, în vreme ce don Cornelio încăleca, dădu ordin ca zece oameni să se pregătească pentru expediţie.

Zece minute mai târziu, mica trupă ieşea din poiană sub ordinele spaniolului şi pornea pe urmele misionarului.

Cititorul ştie cum s'au petrecut lucrurile în defileul, care se afla la două leghe depărtare de locul unde se ascundeau banditii. Il vom lăsa deci pe don Cornelio să plece, iar noi vom rămâne cu căpitanul mexican.

— Drace, îşi spuse căpitanul după ce se despărţi de spaniol, îmi pare bine că s'au petrecut lucrurile în felul acesta, cu diavolii aceia de francezi nu ştii niciodată care va fi sfârşitul. Acuma cel puţin ştiu că vom petrece o noapte liniştită; să dormim deci.

Căpitanul nu era însă chiar aşa de apărat cum credea şi avea să petreacă o noapte nu prea liniştită.

Plecând din lagăr, Valentin explicase tovarăşilor săi expediţia pe care o avea de făcut şi le recomandase să se poarte ca indienii, adică cu cea mai mare prudenţă şi şiretenie. Intrând în pădurea în care se ascundeau mexicanii, francezii auziseră un sgomot de cai şi văzuseră trecând, ca o legiune de fantome negre prin întuneric, banditii puşi sub ordinele spaniolului. Ne voind să întârzie executarea planurilor sale şi să lase, poate cioara din mână pentru vrabia depe gard, vânătorul se mulţumise să trimeată un om inteligent în urmărirea acestei trupe, ca să afle pentru ce plecase; şi descălecând cu toţii, francezii se strecurară în pădure, târându-se ca nişte reptile.

Nimic nu era de altfel mai uşor decât să-i surprinzi pe mexicani.

Aceştia se credeau într'o siguranţă atât de mare, încât nici nu mai avuseseră prevederea să posteze în jurul lagărului sentinelele care să-i prevină în caz de primejdie.

Culcaţi deavalma în jurul focurilor, majoritatea dintre ei dormeau de acum sau erau cufundaţi în semi letargia dinaintea somnului.

Cât despre căpitan, acesta dormea dus învelit în mantia sa, cu picioarele la foc şi cu capul pe şea.

Aventurierii ajunseră până în mijlocul poienii fără să se trădeze nici prin cel mai mic sgomot.

Atunci, urmând ordinul pe care îl primiseră ei, luară puştile şi săbiile răspândite pe jos între cei cari dormeau, le puseseră pe toată grămadă, apoi tăiară pripoanele cailor pe care-i goniră cu lovituri de frâu.

La sgomotul asurzitor provocat de goana sălbatecă a cailor cari alergau în toate direcţiile svârlind şi nechezând, mexicanii se deşteptară.

Ei rămaseră o clipă împietriţi la vederea aventurierilor cari-i înconjurau din toate părţile, ameninţându-i cu armele.

Cu un gest instinctiv îşi căutară puştile; dar le fuseseră luate.

— Con mil rayos y mil demonias! strigă căpitanul lovind din picior cu furie, suntem prinşi ca şoarecii în cursă.

— Ei, răspunse Valentin batjocoritor, facem şi noi ce putem. Şi, întorcându-se spre de Laville:

dragul meu căpitan, vezi să trebue să fie nişte frânghii pe aici, ia-le te rog şi leagă-i solid pe banditii aceştia.

— Eh ! senor, spuse şeful banditilor, nu eşti prea blând cu noi.

— Eu ! ce greşală ! Dar ştii, războiul are ciudăteniile lui; îmi iau numai unele precauţiuni necesare, iată totul.

— Şi ce veţi face cu noi ?

— Lasă că o să vedeţi voi, nu vreau să vă lipsesc de plăcerea surprizei. Şi, fiindcă vorbim de surprize, cum o găsiţi pe aceasta pe care v'am făcut-o? Nu-i aşa că e mai bună decât aceea pe care ne-o pregăteaţi nouă ?

Căpitanul nu găsi nimic să-i răspundă. El se mulţumi să-şi muşte pumnii cu furie, după ce se asigură, printr'o privire circulară, că fuga era tot atât de imposibilă ca şi rezistenţa.

In clipa aceasta se întoarse omul pe care îl trimisese să supravegheze expediţia şi îi spuse câteva cuvinte la ureche.

Vânătorul păli, el svârli căpitanului mexican o privire care-l făcu să se cutremure, adresându-se trupei sale :

— Imi trebue zece oameni călare, spuse el repede cu vocea aspră. Căpitane de Laville, răspunzi cu capul d-tale de banditii pe care ţi-i las în grije. Intoarceţi-vă încet către lagăr şi eu am să vă ajung probabil pe drum; primului care încearcă să fugă, sburaţi-i creerii fără milă. Aţi auzit ?

— Fii fără grije, aşa vom face. Dar ce s'a întâmplat ?

— Banditii pe care i-am văzut îndepărtându-se când am venit, vor să atace pe părintele Seraphin.

— Drace trebue să te grăbeşti.

— Asta şi fac. Adio! Vai de voi blestemaţilor; am să vă împuşc pe toţi dacă va cădea un fir de păr măcar din capul misionarului, adăogă el întorcându-se către prizonierii înlemniţi.

Şi după această ameninţare se îndepărtă urmat de câţiva aventurieri, cari trebuiau să-l întovărăşească.

La intrarea în defileu, vânătorul întâlni fugarii şi se aruncă asupra lor. Din nenorocire însă aceştia îi observaseră mai înainte şi reuşiră să scape părăsindu-şi caii şi căţărându-se ca nişte pisici pe pereţii abrupţi ai muntelui.

Fără să-şi mai piardă timpul într'o urmărire inutilă, Valentin se grăbi să se ducă spre misionar.

— Ah! strigă acesta văzându-l, prietene, fără Caramilla, am fi fost pierduţi.

— Şi, dona Angela?

— A scăpat şi ea. Slavă Domnului.

— Da, spuse ea, graţie lui Dumnezeu şi acestor caballeros cari au sosit la timp ca să ne apere.

Cavalerii străini a căror intervenţie fusese atât de salutară, rămăseseră până atunci ceva mai la o parte.

Valentin se întoarse să le mulţumească şi privindu-l cu curiozitate.

Erau patru cavaleri, doi albi şi doi indieni.

— D-lor, spuse vânătorul înclinându-se, nu am onoarea să vă cunosc, dar permiteţi-mi să vă mulţumesc, din toată inima şi să mă prezint în ace-

laş timp. Mă numesc Valentin şi fac parte din armata contelui de Prebois-Grance de care aţi auzit fără îndoială vorbindu-se. Acesta este părintele Seraphin, misionar francez, iar senorita este don Angela, logodnica lui don Louis de Prebois-Grance. Sunteţi fără îndoială uimiţi că ne găsim pe drumul acesta singuratic; aflaţi deci că părintele Seraphin o conducea pe dona Angela într'un loc, unde să fie ferită de atacurile duşmanilor noştri; bandiţii aceştia i-au atacat însă pe drum şi fără intervenţia d-voastră miraculoasă ar fi fost pierduţi.

Unul dintre cei doi cavaleri făcu câţiva paşi înainte.

— D-le, zise el, se poate spune într'adevăr că întâmplarea aranjează bine lucrurile. Mă numesc don Rafael Gavrillas de Saaedra şi sunt proprietarul haciendei del Milagro, situată la o mică depărtare de aici. Cavalerul pe care îl vedeţi lângă mine este gentilomul canadian Belhumeur, bunul meu prieten. Iar cei doi şefi indieni pe care-i vedeţi alături de noi sunt Cap-de-Vultur şi Elanul Negru. Il întovărăşeau tocmai pe Belhumeur care în calitatea sa de canadian alerga în ajutorul contelui, când am avut norocul să putem veni în ajutorul părintelui Seraphin şi a nobilei dona Angela.

— Şi nu ştim cum am putea să vă mulţumim, reluă părintele Seraphin. Mi-e teamă însă că va trebui să ne despărţim curând, căci nu putem rămâne mai mult timp în locul acesta atât de expus.

— Am să mă întorc şi eu cu d-voastră, senor

padre, spuse don Rafael, aveam intenția să mă duc la lagărul d-lui conte, dar am găsit un mijloc mai bun ca să-l servesc.

— Și, anume?

— Și, anume am să-i ofer donei Angela adăpost în hacienda del Milagro, care îmi aparține.

— Primesc cu recunoștință, murmură tânăra fată.

Și aplecându-se la urechea vânătorului.

— Don Valentin, spuse ea zâmbind și roșind în acelaș timp, vrei să fii așa de bun să-i spui un singur cuvânt din partea mea lui don Louis?

— Unul singur, făcu el, și care anume?

— Totdeauna.

— Atunci am avut dreptate, spuse el cu o voioșie bruscă, ești un înger, voi sfârși prin a te iubi și eu la nebunie.

— Să plecăm! Să plecăm! strigă ea.

— D-ta vii cu noi, Belhumeur? spuse Valentin.

— Desigur.

— Foarte bine, răspunse don Rafael; eu îl voi escorta pe părintele Seraphin cu Elanul Negru și Cap de Vultur. Senor don Valentin, Belhumeur te va conduce apoi la hacienda del Milagro.

— Ei, strigă Valentin, râzând, bagă de seamă ce spui, căci ai să mă vezi acolo mai devreme poate decât gândești.

— Vino când vrei, vei fi întotdeauna bine venit.

Și după un schimb de saluturi afectuoase, cele două trupe părăsiră defileul, fiecare prin altă parte.

CAPITOLUL XIII

INAINTE DE ATAC

Soarele se ridicase de mai bine de oră, când Valentin și mica trupă pe care o comanda, îl întâlniră pe căpitanul de Laville și prizonierii săi la vre-o două leghe de Magdalena; scurt timp după aceea, cele două trupe reunite intrau în lagărul contelui.

Acesta voia să-și inagureze compania printr'un act de generozitate, care să impresioneze populația și să o dispună favorabil pentru el, pe lângă aceasta, își dădea seama că un număr atât de mare de prizonieri constituia o dificultate importantă, atât prin proviziile care trebuiau sacrificate pentru întreținerea lor, cât și prin faptul că i-ar fi întârziat în cazul unor marșuri forțate și repezi. Așa încât se grăbi să le redea prizonierilor libertatea și bieții oameni se grăbiră s'o șteargă, nu fără a fi mulțumit de o mie de ori.

Când sosi seara, don Louis convocă toți șefii la un consiliu de război secret.

Printr'o întâmplare providențială, contele care, având în vedere încrederea pe care o avea în don Cornelio, i-ar fi permis probabil să asiste la consiliu, îl însărcinase să se ducă la Magdalena, ca să cumpere mai mulți cai de care aveau nevoe.

Această misiune, care îl împiedica pe spaniol să asiste la reuniune, asigură secretul acesteia.

Don Cornelio reușise să scape ca prin minune de urmărirea vânătorului. El ajunsese la lagăr fără

să fie văzut cu vreo două ore înainte de sosirea prizonierilor. Își omorîse calul, dar el scăpase datorită îndemânării sale, de data asta cel puțin, căci nimănui nu-i trecea prin minte să-l bănuiască, și chiar dacă s'ar fi întâmplat ceva, nimic nu i-ar fi fost mai ușor decât să-și stabilească un alibi.

La orele opt seara se sună retragerea, se închiseră barierele lagărului și ofițerii se adunară la cartierul general, adică la cortul contelui.

Un cordon de sentinele postate în jurul cortului, la zece pași depărtare, ca să nu audă nici ele nimic, aveau ordinul să tragă asupra oricărei persoane care ar fi încercat să ajungă fără un ordin special în adunare.

Contele ședea la o masă pe care era întinsă o hartă a Sonorei.

Adunarea se compunea din vreo cincisprezece persoane, între care se găseau și Valentin, Caramilla, căpitanul de Laville și Belhumeur.

După ce sosi toată lumea, se închise ușa și contele se ridică.

— Camarazi, spuse el cu vocea hotărâtă dar reținută, ca să nu fie auzită de afară. Expediția noastră va începe cu adevărat; până acum n'am făcut nimic. Am sondat de mai multe ori, chiar eu sau prin spionii mei, intențiile fermierilor mai bogați de prin partea locului; ei par să fie foarte bine dispuși în favoarea noastră. Dar oamenii aceștia nu vor face nimic pentru noi, atâta timp cât expediția noastră nu se va sprijini pe o bază de operații solidă, cu alte cuvinte, trebue să cucerim un oraș. Dacă reușim, cauza noastră e câști-

gată, căci tot ţinutul se va ridica pentru noi. V'am condus aici pentrucă Magdalena se află în vârful triunghiului unde se întâlnesc drumurile care duc la cele trei oraşe importante ale Sonorei. Trebue să cucerim unul din aceste oraşe, dar care? Iată problema pe care trebue să o discutăm. Toate trei sunt pline de trupe, mai mult încă, generalul Guerrero e stăpân pe drumurile care duc spre oraşele acestea şi a jurat, adăogă el zâmbind, că ne va sdrobi într'o clipită dacă îndrăsnim cumva să facem un pas înainte.

Dar presupunem că asta nu vă prea interesează. Să revenim deci la problema noastră. Căpitane de Laville, vrei să-mi dai părerea d-tale.

Căpitanul se ridică.

— D-le conte, spuse el, eu înclin pentru Sonora; e drept că este un oraş nou, dar poartă numele ţinutului pe care vrem să-l desrobim şi aceasta este un argument important.

Vorbiră apoi pe rând mai mulţi ofiţeri şi cea mai mare parte din ei fură de părerea căpitanului de Laville.

Contele se întoarse către Valentin.

— Şi, părerea ta, care e? spuse el.

— Hm! făcu vânătorul, ştii că sunt prea priceput, dar sunt destul de obişnuit cu războaele şi s'ar putea să am o idee bună. Iţi trebue un oraş bogat, industrial, ca să pui pe locuitorii bogaţi la adăpost de atacuri, dacă ai fi atacat şi din care să te poţi retrage fără prea multe pierderi dacă eşti copleşit de forţe prea mari. Nu-i aşa?

— E drept că oraşul pe care-l vom cuceri trebue să îndeplinească acestei trei condiţii.

— Nu cunosc decât unul care să le aibă pe toate trei.

— Hermosillo, făcu Belhumeur.

— E adevărat, făcu Valentin, oraşul acesta închis de ziduri este antrepozitul întregului comerţ al Sonorei şi deci foarte bogat. Şi lucru de cea mai mare importanţă pentru noi, e îndepărtat numai cu cincisprezece leghe de Guayamas, portul în care vor debarca întăririle care ne vor sosi din California şi în care vom putea să ne refugiem dacă suntem urmăriţi prea de aproape şi siliţi să batem în retragere.

Asistenţii înţeleseră imediat adevărul spuselor lui Valentin.

— Şi eu aş alege Hermonsillor, spuse contele, dar trebue să vă mărturisesc, că generalul Guerrero, care este totuş un soldat cu experienţă, a înţeles atât de bine avantagiile pe care le-am avea dacă am cuceri oraşul acesta, încât a concentrat acolo forţe importante.

— Cu atât mai bine, strigă de Laville în felul acesta, mexicanii vor învăţa să ne cunoască mai repede.

Cu toţi aprobară aceste cuvinte şi fu definitiv stabilit că armata va merge asupra lui Hermonsillo.

— Dar acuma, altceva, spuse contele, mexicanii stăpânesc toate trei drumurile şi va trebui să-i înşelăm asupra intenţiilor noastre.

— Asta mă priveşte pe mine, spuse Valentin râzând.

— Vom face mişcări de trupe pe toate trei drumurile odată ca să ţinem pe inamici sub tensiune şi noi vom merge în marş forţat spre Hermonsillo, dar mi-e teamă că vom pierde mult timp.

Caramilla se ridică.

— Caramilla, spuse şeful, cunoaşte o potecă ascunsă care scurtează drumul şi pe care nu îl cunoaşte generalul mexican; Caramilla îşi va conduce prietenii.

Apoi şeful se aşeză liniştit la loc.

Discuţia se termină aici. După obiceiul său, Caramilla tranşase chestiunea dintr'o dată suprimând obstacolul cel mai puternic şi mai temut.

— Tovarăşi, spuse contele, carele şi tunurile sunt gata de plecare; deşteptaţi-vă oamenii şi să părăsim lagărul în tăcere. Când se vor deştepta mâine cei din Magdalena să nu ştie unde am dispărut.

Apoi, luându-i la o parte pe căpitanul de Laville şi pe Valentin, spune:

— In vreme ce eu o voi lua pe poteca ascunsă, după indicaţiile şefului, d-ta căpitane vei înainta pe drumul spre Ures; iar tu Valentin vei merge spre Sonora. Apropiaţi-vă destul de mult, ca să fiţi recunoscuţi, dar nu angajaţi nici o luptă; retrageţi-vă apoi şi veniţi repede după mine. Numai prin repeziciunea mişcărilor noastre ne vom putea învinge inamicii.

— Dar dacă nu vom putea să te ajungem din urmă, obiectă Valentin, care va fi locul de adunare?

— Hacienda del Milagro, la patru leghe de Uermonsillo, spuse Belhumeur, acolo va fi cartierul general.

— Da spuse contele strângând pe furiş mâna canadianului.

Adunarea se disolvă şi plecară cu toţii să execute ordinele primite.

Lagărul fu părăsit în cea mai mare linişte. Cele mai minuţioase precauţii fură luate ca să nu transpire în afară nimic despre mişcările trupei.

Focurile bivuacului fură lăsate aprinse. Intr'un cuvânt, nu se făcu nimic care să lase să se bănuiască o plecare precipitată.

La ora unspre zece noaptea, trupele lui Valentin şi ale căpitanului de Laville se depărtară în două direcţii diferite; contele nu întârzie să-i urmeze cu grosul armatei şi cu bagajele. La miezul nopţii don Cornelio părăsi lagărul la rândul său.

Caramilla nu-i înşelase. După vre-o două ore de mers trupa făcu o cotitură bruscă şi porni pe un drumeag îngust, unde abea puteau să pătrundă carele şi toată armata dispăru în cotiturile nesfârşite ale unei poteci ca un adevărat drum de fiare sălbatece, în care era imposibil să presupui că ar îndrăzni să intre vreodată o trupă înarmată şi întovărăşită de care şi de tunuri grele.

Totuş, după ce fură trecute primele obstacole, drumul acesta, care părea atât de dificil, nu mai prezenta nici o primejdie serioasă şi francezii înaintau cu repeziciune.

Două zile mai târziu fură ajunşi din urmă de

detaşamentele însărcinate de conte să opereze pe flancurile coloanei; căpitanul de Laville şi Valentin reuşiră să-l înşele cu desăvârşire pe general, ale cărui avantposturi continuau să păzească drumurile, fără să bănuiască mistificarea.

Marşul acesta dura nouă zile şi fu presărat cu nenumărate dificultăţi, pe un teren de nisipuri mişcătoare care fugeau de sub picioare, pe o căldură toridă, lipsiţi de apă, şi în ultimile zile lipsiţi şi de provizii şi furaje; dar nimic nu putu să doboare curajul francezilor. Aveau privirile aţintite asupra şefului lor care mergea în frunte, consolându-i şi încurajându-i.

In seara zilei a noua, ei văzură conturându-se din depărtare o haciendă considerabilă, în mijlocul unei pădurici dese.

Aceasta este prima casă pe care o vedeau de când plecaseră de la Magdalena.

— Ce haciendă e aceasta? îl întrebă Louis pe Belhumeur, care mergea lângă el.

— Hacienda del Milagro, răspunse canadianul.

Francezii scoaseră un strigăt de bucurie: ajunseseră.

Făcuseră cincizeci şi nouă de leghe în nouă zile, pe drumuri impracticabile!

Caramilla se ţinuse de cuvânt.

*

Contele îşi trimise trupa să poposească la o leghe de hacienda la care se opri el cu câţiva prieteni.

Don Rafael şi soţia sa dona Inez, înconjuraţi de

servitorii lor, aşteptau sosirea francezilor în poarta haciendei.

— Fii bine venit, d-ta care lupţi pentru independenţa Sonorei, îi spus don Rafael, contelui întinzându-i mâna.

Acesta sări jos depe cal.

— Mulţumesc pentru aceste cuvinte frumoase, răspunse el înclinându-se.

Şi întorcându-se către dona Inez:

— Iertaţi-mă doamnă, îi spuse el, că am venit să vă turbur în singurătatea d-voastră; dar numai soţul d-voastră e vinovat de indiscreţia pe care o comit în acest moment.

— Senor conte, răspunse dona Inez, zâmbind, nu trebue să te scuzi; casa aceasta îţi stă la dispoziţie cu tot ce se găseşte în ea. Ne bucurăm că aţi venit şi ne vom întrista atunci când veţi pleca, de aici.

Contele îi oferi braţul donei Inez şi intră în haciendă; dar contele era neliniştit şi căuta mereu cu privirea în jur.

— Răbdare! îi spuse don Rafael cu o privire semnificativă, o vei vedea în curând, ar fi fost imprudent să apară imediat în prezenţa d-tale şi am împiedicat-o noi.

— Mulţumesc, răspunse contele, şi norul care-i întuneca fruntea nobilă, dispăru.

Intrevederea celor doi logodnici fu aşa cum trebuia să fie, adică liniştită, afectuoasă şi profund simţită. Contele îi mulţumi cu căldură părintelui Seraphin pentru protecţia pe care o acordase tinerei fete.

— In curând, spuse dona Inez, se vor sfârşi toate necazurile şi atunci veţi putea să fiţi fericiţi, fără niciun gând ascuns.

— Da, răspunse contele gânditor, ziua de mâine va decide probabil soarta mea şi a aceleia pe care o iubesc.

— Ce vrei să spui? strigă don Rafael.

Contele privi cu grije în jur şi văzu că poate vorbi liniştit, căci toţi cei care se adunaseră în jurul lui erau prietenii săi devotaţi.

— Mâine, spuse el, voi ataca Hermonsillo, şi-l voi ocupa sau voi muri pe baricade.

Ascultătorii făcură un gest de uimire.

Don Rafael porunci cu un semn Elanului Negru să se posteze în faţa uşii, ca să îndepărteze pe nepoftiţi şi revenind lângă conte:

— Ai într'adevăr această intenţie? întrebă el.

— Altfel aş mai fi venit oare aici? răspunse el cu simplicitate.

— Dar Hermonsilio, reluă don Rafael cu insistenţă, e un oraş închis cu ziduri solide.

— Am să le străpung.

— Are o garnizoană de o mie două sute de oameni.

— Ah! făcu el cu indiferenţă.

— Gărzile sale se exersează zilnic de două luni.

— Gărzile acestea sunt cel puţin numeroase? reluă el dispreţuitor.

— Aproape trei mii de oameni.

— Cu atât mai bine.

— Insfârşit, generalul Guerrero, care a observat în cele din urmă că a fost înşelat, s'a stabilit

în oraş cu şase mii de indieni şi mai aşteaptă şi alte întărituri.

— Iată dece trebue să atac imediat, prietene. După calculul d-tale am de pe acum în faţa mea unsprezece mii de oameni retranşaţi în spatele unor ziduri solide; cu cât am să mai aştept cu atât o să le crească numărul, şi dacă nu bag de seamă, adăugă el râzând, armata aceasta va sfârşi prin a deveni atât de mare, încât îmi va fi imposibil să o distrug.

— Dar poate că nu ştii încă, dragul meu, că Hermonsillo e înconjurat cu grădini de zarzavat, care-ţi vor îngreuna apropierea.

— Dragă prietene, răspunse contele cu nepăsare, poţi să fii sigur că voi intra pe poartă.

Asistenţii îl priviră pe conte cu o uimire vecină cu teama. Ei îşi aruncau priviri întrebătoare şi păreau că se întreabă, dacă nu au de a face cu un nebun.

— Iartă-mă prietene, reluă don Rafael, dar par'că spuneai că vrei să ataci mâine nu-i aşa?

— Desigur.

— Dar dacă nu-ţi sosesc trupele până atunci?

— Cum, dacă nu-mi sosesc trupele? Dar nu le-aţi văzut adineauri defilând în faţa haciendei?

— Da, am văzut trecând un detaşament destul de puţin numeros, avant-garda d-tale probabil.

— Avant-garda mea! strigă contele râzând, nu, dragă prietene, detaşamentul acesta puţin numeros e toată armata mea.

Don Rafael şi celelalte persoane care se aflau de faţă erau oameni cu mult curaj; susţinuseră şi

ei de nenumărate ori, lupte titanice contra unor inamici de zece ori mai numeroşi, făcuseră dovadă de curajul cel mai extravagant şi de cea mai nebunească îndrăzneală. Dar excentrica hotărâre a contelui de a merge liniştit să cucerească cu o mână de aventurieri un oraş apărat de zece mii de oameni li se păru atât de extraordinară şi atât de necrezut, încât rămaseră o clipă tăcuţi şi cu ochii holbaţi, neştiind dacă sunt treji, sau sunt în prada unui coşmar îngrozitor.

— Dar însfârşit, strigă don Rafael ajuns la capătul argumentelor, de câţi oameni dispui.

— Nu prea mulţi, răspunse contele cu un zâmbet; mai am şi bolnavi. Dar pot să dispun de aproape două sute cincizeci de oameni şi sper că o să-mi ajungă.

— Da, strigă dona Angela cu entuziasm, o să ajungă, pentrucă oamenii aceştia apără o cauză dreaptă şi Dumnezeu îi va proteja.

— Don Rafael, spuse contele cu bunătate, ai auzit vreodată de „furia franceză"?

— Da, dar mărturisesc că nu prea îmi dau bine seama de ce poate fi asta.

— Ei bine, adaogă el, aşteaptă până mâine şi când vei vedea armata aceasta formidabilă distrusă, nimicită şi răspândită ca frunzele duse toamna de vânt; când vei asista la cucerirea oraşului vei şti ce este „furia franceză", şi vei înţelege nenumăratele minuni de vitejie, pe care le-a înregistrat istoria şi pe care francezii le-au înfăptuit aproape jucându-se.

Conversaţia se termină aici şi trecură cu toţii în

sufragerie, unde aşteptau nenumărate răcoritoare de care contele avea atâta nevoe.

După masă contele ascultă toată seara şi noaptea târziu rapoartele spionilor, pe cari îi trimisese în recunoaştere; noutăţile pe care i le aduceau aceştia concordau perfect cu cele spuse de don Rafael.

Generalul Guerrero sosise la Hermonsillo, unde se întărise bine.

Ultimii sosiră Valentin şi Caramilla, cari aduceau veşti bune.

Sfătuit de Caramilla, Valentin înaintase către Guyamas în fruntea unui detaşament şi surprinsese un convoi cu provizii şi muniţii destinate mexicanilor. Convoiul acesta, destul de mare, fusese adus în lagăr şi fusese primit cu bucurie de francezii ale căror provizii erau complet epuizate.

Din spre partea sa, căpitanul de Laville capturase patru sau cinci patrule inamice, care înaintaseră cu imprudenţă în câmpie.

Contele îl trimise pe Caramilla la căpitan, cu ordinul să profite de noaptea care era foarte întunecoasă şi să meargă până când avantposturile vor fi la o bătae de tun de Hermonsillo.

Rămas singur cu Valentin, întinse un plan al oraşului pe masă şi se grăbiră amândoi să ia ultimele dispoziţii.

Unul dintre fermierii cari fuseseră la conferinţa dela Magdalena, se bucura de o influenţă imensă asupra satelor; era acela care-l asigurase pe conte în numele tovarăşilor săi, că îndată ce va cădea un oraş important în mâinile francezilor se va da sem

nalul revoltei şi în câteva zile tot ţinutul se va răscula pentru el.

Don Louis, care nu voia să piardă niciun moment în cazul unui succes, îi scrise o scrisoare în care-i anunţa cucerirea oraşului Hermonsillo şi-i cerea să fie gata să-l ajute şi să dea semnalul revoltei.

După ce scrise scrisoarea şi îşi luară ultimele precauţii, contele şi Valentin ieşiră din odae.

Era aproape ora două; cerul era întunecat şi vântul cald al deşertului îndoia şuerând vârfurile arborilor.

Cei doi prieteni coborâră în curte.

Toţi locuitorii haciendei se adunaseră aici, ca să-l asculte pe conte la plecare.

Dona Angela îmbrăcată într'o haină lungă şi albă, cu faţa palidă şi ochii plini de lacrimi, părea o fantomă la lumina slabă a torţelor agitate de servitori.

Escorta aştepta nemişcată pe cai; Caramilla ţinea de hăţuri caii celor doi francezi.

Când apărură ei, se descoperiră cu toţii şi îi salutară cu o înclinare adâncă şi respectuoasă.

— La revedere, don Louis, îi spuse Don Rafael, Dumnezeu să-ţi dea biruinţă!

— Niciodată nu s'au ridicat către cer rugăciuni mai fierbinţi decât acelea pe care le vom face pentru d-ta, nobile don Louis, spuse dona Inez.

Contele simţi cum i se strânge inima.

— Vă mulţumesc, spuse el cu vocea mişcată. Urările voastre îmi fac bine, căci îmi dovedesc, că se mai găsesc printre Sonorieni unii cari să înţe-

leagă nobilul scop pe care mi l-am propus. Incă odată vă mulţumesc.

Dona Angela se apropie de conte.

— Te iubesc, don Louis, spuse ea, du-te şi fă-ţi datoria.

Contele se aplecă spre ea şi o sărută pe frunte.

— Dona Angela, logodnica mea, spuse el cu un accent de duioşie, imposibil de redat, n'ai să mă revezi decât învingător sau mort.

Şi făcu un gest să plece. In clipa aceasta, părintele Seraphin veni lângă el.

— Cum, spuse el surprins, vii cu mine părinte?

— D-le conte, răspunse misionarul cu simplicitatea aceea angelică de care făcea întotdeauna dovadă, mă duc acolo unde mă cheamă datoria mea, acolo unde voi găsi dureri de alinat şi nenorociri de consolat, lasă-mă să te urmez.

Louis îi strânse mâna în tăcere şi dădu semnalul de plecare după ce se mai înclină odată înaintea prietenilor săi pe cari îi părăsise poate pentru totdeauna; mica trupă dispăru galopând în noapte.

Cât timp se mai auziră copitele cailor răsunând pe drum dona Angela rămase rece şi nemişcată; apoi, când se stinse orice sgomot în depărtare, un hohot reţinut îi sfâşie pieptul.

— Doamne, Dumnezeule! strigă ea cu disperare ridicându-şi mâinile spre cer şi căzu pe spate.

Leşinase.

CAPITOLUL XIV.

VICTORIA

Francezii se strecurau în noapte ca o trupă de fantome tăcute, aplecaţi pe gâturile cailor, ascul-

tând cu aviditate sgomotele deşertului şi sondând beznele ca să prindă vre-un indiciu care să-i anunţe că se apropie de oraş.

La răsăritul soarelui, Hermonsillo apăru cu casele albe strălucitoare, la depărtare de o bătae de tun.

Un strigăt imens de bucurie scos de întreaga armată, salută mult dorita apariţie a oraşului.

Se dădu ordinul de popas.

Oraşul era tăcut şi părea pustiu. Niciun sgomot nu se ridica din interiorul lui.

Contele îl examina o clipă cu grije ca să-şi poată lua ultimele dispoziţii.

Deodată apărură pe poarta oraşului doi cavaleri, cari îndreaptară spre ei fluturând steagul alb al parlamentarilor.

— Să vedem ce mai vor oamenii aceştia dela noi, spuse contele.

Şi se îndreptă spre ei.

— Cine sunteţi d-voastră, d-lor, şi ce doriţi? îi întrebă el când fu lângă ei.

— Vrem să vorbim cu contele de Prebois-Grance, spuse unul din ei.

— Eu sunt.

— D-le conte, am fost trimişi la d-voastră de senor don Flavio Asustado, prefectul din Hermonsillo, ca să vă facem o propunere.

— Ah! zise contele muşcându-şi mustaţa, ce-o mai fi şi asta!

— Da, d-le conte, şi chiar nişte propuneri foarte avantajoase, spuse celălalt cu un ton insinuant.

Don Flavio Asustado, prefectul din Hermonsillo, pe care am onoarea să-l reprezint...

— Bine, bine, treci la fapt, îl întrerupse don Louis cu nerăbdare.

— Vă oferă, dacă consimţiţi să vă îndepărtaţi cu armata d-voastră, fără să mai încercaţi nimic contra oraşului, continuă celălalt, vă oferă, spun, suma de...

— Ajunge, d-le strigă contele roşu la faţă de indignare, un cuvânt în plus ar fi o insultă pe care n'aşi avea poate răbdare să o las nepedepsită, în ciuda calităţii d-tale de parlamentar.

— Dar, d-le conte..., bâlbâi bietul om, zăpăcit de isbucnirea aceasta şi ne mai ştiind ce atitudine să ia.

— Ajunge, îl întrerupse contele. Priveşte continuă el cu un ton care nu admitea replică, scoţându-şi ceasul din buzunar, priveşte e ora opt, du-te şi spune-i prefectului d-tale, că voi ataca oraşul peste două ore şi la unsprezece îl voi cuceri. Du-te!

Şi, le ordonă să se retragă, cu un gest de dispreţ suveran.

Nenorociţii de parlamentari nu aşteptară să li mai repete invitaţia, ci se întoarseră imediat şi intrară în oraş cu coada între picioare.

Contele se întoarse în galop către restul armatei; ofiţerii erau grupaţi ceva mai la o parte şi aşteptau cu nerăbdare rezultatul întrevederii.

— D-lor, le spuse contele când sosi, pregătiţi-vă de luptă.

Noutatea aceasta fu primită cu un strigăt de bucurie al cărui efect fu să grăbească şi mai tare

goana parlamentarilor în urechea cărora el răsună cu un glas funebru.

Atunci, cu o claritate şi o luciditate extremă, contele indică fiecăruia postul pe care avea să-l ocupe în timpul luptei, el puse toată cavaleria sub ordinele lui de Laville, îl alese pe don Cornelio să-i fie aghiotant şi la cererea lui Valentin, îi dădu acestuia comanda vânătorilor canadieni şi a indienilor, cu autorizaţia de a lupta cum va voi şi cum i se va părea că e mai bine în interesul comun.

De Laville fu trimis cu o duzină de cavaleri în recunoaştere.

El se întoarse imediat, anunţând că oraşul se pregătea să susţină atacul, că acoperişurile caselor se umpleau cu soldaţi, că sunau clopotele la toate bisericile şi tobele făceau o gălăgie infernală.

Contele ordonă atunci oamenilor săi să se adune în cerc, iar el se aşeză în centru şi începu să le vorbească cu o voce mişcată :

— Tovarăşi, spuse el, a sosit însfârşit timpul să ne răzbunăm, de toate vexaţiunile pe care le-am îndurat şi de toate calomniile îngrozitoare cu care am fost copleşiţi. Dar să nu uităm nici o clipă că suntem francezi, şi să fim generoşi după victorie, aşa cum am fost de răbdători în faţa insultelor. Nu noi am fost aceia care am dorit războiul, el ne-a fost impus şi a trebuit să îl ducem. Dar amintiţi-vă că luptăm pentru libertatea unui popor şi că duşmanii noştri de azi vor fi prietenii noştri de mâine, să fiţi teribili în timpul luptei, dar blânzi după ea. Şi, acum încă un singur cuvânt,

sau mai bine zis o ultimă rugăminte: lăsați mexicanilor responsabilitatea primului foc, ca să fie bine stabilit că până în ultimul moment noi am dorit pacea. Și, acum prieteni, trăiască Franța!

— Trăiască Franța! răspunseră aventurierii agitându-și armele.

— Treceți cu toții la locurile voastre, comandă contele.

Mișcarea aceasta fu executată minunat de bine.

Don Louis își scoase ceasul: era ora zece. Atunci își scoase sabia, o învârti deasupra capului și întorcându-se către trupa care stătea cu ochi ațintiți asupra lui:

— Inainte! strigă el cu vocea vibrantă.

— Inainte! repetară ofițerii.

Coloana porni în ordine, mergând în pas accelerat, cu arma în mână.

Poarta orașului era baricadată și deasupra ei se găsea un turn plin cu soldați înarmați, alți soldați stăteau pe ziduri gata sa ochească.

Deasupra tuturor se lăsase o liniște de moarte. Francezii mergeau liniștiți ca la paradă, cu fruntea sus și privirea hotărâtă.

Când ajunseră la o bătae de pușcă de oraș zidurile fură încinse de o linie de foc. Isbucni o salvă înspăimântătoare, care semănă moartea în rândurile francezilor.

Aceștia se răsletiseră imediat în trăgători și porniră în pas alergător.

Atunci, se văzu lucrul acesta nemaivăzut și nemaiauzit: un oraș de douăsprezece mii de suflete, închis cu ziduri groase și apărat de o garnizoană

puternică, atacat de două sute cincizeci de oameni cari luptau ca indienii, adică resfiraţi în trăgători.

Artileria, trasă chiar de servanţii ei, înainta odată cu ceilalţi şi nu se oprea decât pentru încărcat şi ochit.

Şi, până să aibă timp mexicanii să se desmeticească, francezii sosiră asupra lor ca un uragan, îi atacară cu săbiile, sdrobiră apărătorii porţii pe care-i făcură prizonieri şi intrară în oraş fără să se oprească, distrugând în irezistibilul lor elan tot ce se găsea în drumul lor.

Abea atunci începu adevărata bătălie. Francezii se găsiră deodată în faţa a patru tunuri, care măturau pe toată lungimea, strada, la intrarea căreia se găseau. La dreapta şi la stâga, dela toate ferestrele şi depe toate acoperişurile curgea asupra lor o ploaie neîntreruptă de gloanţe.

Poziţia începea să devină critică. Don Louis descălecă atunci şi întorcându-se către soldaţi :

— Ale cui sunt tunurile? strigă el repezindu-se înainte.

— Ale noastre ! ale noastre ! strigară francezii, cari se avântară pe urmele lui cu o frenezie inegalabilă.

Artileriştii fură distruşi pe loc şi tunurile întoarse pe dată cu ţeava către mexicani.

In clipa aceasta, contele îl zări ca prin ceaţă pe Valentin şi luptătorii săi, cari luptau ca nişte demoni şi masacrau fără milă pe indienii, cari încercau zadarnc să le reziste.

— Doamne, spunea Elanul Negru, fericit de câte

ori dădea câte o lovitură, ce idee bună am avut să vin încoace!

— Teribilă, într'adevăr, răspundea Belhumeur, luptând și mai vârtos.

Valentin înconjurase orașul și profitând de o scară uitată afară, escaladase zidul și luase prizonieri fără nici o osteneală pe toți soldații cari apărau postul situat în acel loc, împreună cu ofițerul lor.

— Mulțumesc pentru scară, tovarășe, îi spuse el acestuia rânjind și deschizând poarta orașului, făcu loc cavaleriei franceze.

Totuși, mexicanii luptau înainte, cu energia disperării.

Generalul Guerrero, care se mândrise că le va da o lecție aspră francezilor, era acum surprins și înmărmurit de furia lor, ne știind ce măsuri să mai ia ca să poată rezista acestor demoni invincibili, cum îi numea el, pe cari nimic nu-i putea opri și cari, fără să răspundă focului dușmanilor lor, nu se luptau decât cu săbiile dela începutul încăerării.

Respins din toate părțile, generalul își concentră trupele în centrul orașului, întărindu-se cu tunuri puternice.

Deși suferiseră pierderi imense, mexicanii mai erau încă mai mult de șase sute de oameni, hotărâți să se apere până la moarte.

Contele îl trimise pe don Cornelio la căpitanul de Laville, cu ordinul să atace și să masacreze pe ultimii apărători ai orașului, în timp ce el va exe-

cuta o mişcare de învăluire cu infanteria şi cavaleria.

Căpitanul plecă imediat în galop, răsturnând toate obstacolele din calea lui. Cursa lui fu atât de precipitată, încât tovarăşii săi rămaseră în urmă şi el ajunse singur în faţa duşmanului.

Impietriţi de îndrăzneala nemaivăzută a acestui om, mexicanii şovăiră o clipă, dar ascultând ordinele şefilor, ei deschiseră focul auspra lui de Laville, care părea că-i sfidează şi gloanţele începură să cadă în curând ca o grindină deasă în jurul îndrăzneţului francez care rămăsese liniştit şi nemişcat în jurul acestui infern.

Inspăimântat de îndrăzneala căpitanului. Valentin porni mai iute şi ajunse în curând cu toată cavaleria lângă el.

— Drace, de Laville, strigă el cu admiraţie, ce faci aici ?

— Nu vezi, răspunse acesta cu simplicitate încântătoare, te aşteptam.

Electrizaţi de aceste nobile cuvinte, francezii se aruncară asupra mexicanilor, repetând de mii de ori strigătul de „Trăiască Franţa" strigăt căruia îi răspunse infanteria contelui din cealaltă parte a mexicanilor, precipitându-se asupra lor cu baioneta în mână.

Câteva minute lupta rămase nedecisă, un măcel îngrozitor.

In mijlocul încăerării, contele lupta ca cel din urmă soldat, încurajându-i şi împingându-i mereu înainte. Măcelăriţi fără milă de francezi, în ciuda rezistenţei lor disperate şi nereuşind să-şi organi-

zeze o apărare eficace, mexicanii începură să arunce armele şi să fugă în toate direcţiile, înspăimântaţi de ardoarea şi de curajul de neînvins al acestor adversari pe cari îi asemuiau cu nişte diavoli.

In ciuda oboselii crescânde a oamenilor şi a cailor, de Laville îi urmări în fruntea cavaleriei.

Hermonsillo fusese cucerit, contele de Prebois-Grance era învingător.

Oprindu-se atunci în mijlocul maldărului de cadavre, care-l înconjurau, el îşi scoase ceasul cu răceală şi îl privi.

Era ora unsprezece.

După cum îi anunţase de dimineaţă pe parlamentari, cucerise oraşul la ora unsprezece.

Lupta durase o oră.

— Şi, acuma prieteni, spuse contele punându-şi sabia în teacă, oraşul este al nostru. Am vărsat destul sânge până acum, să îngrijim şi de răniţi. Trăiască Franţa !

— Trăiască Franţa ! strigară aventurierii cu o bucurie delirantă.

CAPITOLUL XV.

DUPĂ VICTORIE

Armata mexicană, evacuase Hermonsillo în cea mai mare dezordine, lăsând trei sute de morţi şi de răniţi, tot felul de bagaje, de tunuri, muniţii şi drapele: înfrângerea sa fusese completă.

Generalul Guerrero fugea cu toată viteza spre

Ures, cu ruşinea pe frunte şi fierbând de mânie, urmărit de aproape de cavaleria franceză.

Contele făcuse un număr mare de prizonieri, printre cari se aflau mai mulţi ofiţeri mexicani.

Bucuria aventurierilor era de nedescris, totuşi, succesele acestea strălucite nu fuseseră cucerite fără pierderi serioase, având în vedere forţele numerice ale „armatei". Pierduseră douăzeci şi doi de oameni, o cifră enormă care dovedea înverşunarea luptei şi curajul cu care luptaseră mexicanii.

Printre morţi, contele deplângea şi câţiva dintre cei mai valoroşi ofiţeri ai săi, care fuseseră omorâţi în fruntea companiilor lor, antrenându-şi soldaţii la victorie.

Imediat după terminarea bătăliei, contele se instală la prefectură unde fură convocate autorităţile mexicane, ca să se înţeleagă cu el asupra măsurilor ce trebuiau luate pentru siguranţa oraşului. In tot timpul luptei, don Cornelio, nu îl părăsise nicio clipă şi îşi făcuse datoria cu prisosinţă alături de el.

— Don Cornelio, îi spuse el, sunt mulţumit de d-ta, căci te-ai purtat cu bravură. Vreau să te răsplătesc încredinţându-ţi o misiune de încredere, de cea mai mare importanţă. Dar nu eşti prea obosit?

— Nu senor conte.

— Atunci e bine. Iată, îţi încredinţez două scrisori. Una e pentru don Rafael şi i-o vei da trecând pe la hacienda del Milagro. Apoi când vei ajunge la Magdalena, vei rupe plicul celei de a doua

şi o vei duce la adresa pe care o vei citi după aceia. Dacă vei fi cumva oprit, sau făcut prizonier pe drum, scrisoarea aceasta nu trebue să fie găsită la d-ta şi nimeni nu trebue să-i afle conţinutul. Ai înţeles ?

— Fiţi liniştit senor conte, în cazul acesta o voi face eu să dispară.

— Perfect. Acum ia-ţi un cal odihnit şi la drum fără să mai pierzi nici o secundă; e o chestiune de viaţă şi de moarte.

— Plec imediat, don Louis, şi veţi mai auzi vorbindu-se de mine.

Cuvintele acestea fură întovărăşite de un zâmbet sinistru, pe care contele nu îl băgă de seamă. Don Cornelio ieşi. Cinci minute mai târziu se auziră copitele calului său răsunând pe caldarâmul străzii. Plecase.

In clipa aceasta intră Valentin. El care era atât de calm de obiceiu avea acuma trăsăturile răvăşite şi părea în prada unei agitaţii extraordinare. Intrând, aruncă o privire cercetătoare în jur.

— Pe cine cauţi, îl întrebă contele, şi ce înseamnează starea aceasta neobişnuită în care te afli ?

— Aceasta înseamnă, răspunse Valentin... Dar mai bine uită-te tu singur la hârtiile acestea pe care le-am găsit în casa generalului Guerrero.

Şi, îi dădu contelui o legătură cu scrisori şi încă alte hârtii, pe care acesta le cercetă cu atenţie.

— Oh, strigă el bătând din picior cu mânie, cum e posibilă o asemenea faptă ! Mii de demoni! Ţara aceasta e blestemată deci, dacă răsare numai trădare de sub fiecare fir de iarbă ?

— Din fericire avem dovezile trădării lui şi mă însărcinez eu să-l arestez pe mizerabilul acesta.

— E prea târziu?

— Cum e prea târziu? strigă vânătorul, dar unde e?

— A plecat cu o misiune de cea mai mare importanţă, pentru şefii fermierilor nemulţumiţi.

— Drace, strigă vânătorul ce ne facem acum? E clar că mizerabilul ne va vinde secretele duşmanului.

— Ia stai puţin, i-am dat şi o scrisoare pentru don Rafael, şi nu poate face altceva decât să o ducă.

— E drept, va face probabil aceasta, ca să ne adoarmă bănuelile. Mă duc la hacienda del Milagro.

— Du-te prietene. Din nenorocire nu pot să te întovărăşesc şi eu.

— Nici nu e nevoe. Iţi jur că dacă îmi cade vreodată în mână blestematul de don Cornelio, îl strivesc ca pe o viperă ce este. Adio!

Vânătorul eşi în grabă şi câteva minute mai târziu, galopa cu repeziciune pe drumul spre haciendă, urmat de Belhumeur, Elanul Negru, Caramilla şi Cap de Vultur.

După ieşirea lui, contele simţi deodată cum îl părăsiseră puterile şi căzu aproape leşinat pe fotoliul unde lucra de nouă ore fără întrerupere. Oboselile şi suferinţele neîncetate pe care le îndura cu stoicism de atâta timp, sfârşiseră prin a învinge natura aceasta de fier.

El rămase astfel fără nici o îngrijire până noap-

tea târziu, neavând puterea să facă vreo mișcare sau să cheme vreun ajutor.

Insfârşit intră căpitanul de Laville care venea să-i dea raportul asupra urmăririi mexicanilor şi care fu îngrozit de starea în care îl găsi pe don Louis.

Contele avea o febră puternică şi delir. Căpitanul îl chemă îndată pe medicul trupei şi îl instală pe conte într'un pat pregătit în grabă.

Medicul trupei nu putu fi găsit însă cu nici un chip, în locul lui sosi un doctor mexican.

Acesta declară, că don Louis era atins de o dezinterie şi îi dădu să bea o soluţie pe care o pregăti pe loc.

Contele căzu într'un fel de somn letargic care dură aproape zece ore.

Din fericire îl găsiră însfârşit pe medicul trupei, care alergă la capul bolnavului. După ce-l examină pe conte şi cercetă soluţia care mai rămăsese în pahar, doctorul îi administră imediat contelui, ouă bătute în lapte şi ordonă să fie fricţionat cu şervete calde.

— Dar, d-le doctor, ce tratament e acesta pe care-l recomandaţi contelui, spuse căpitanul. Doctorul mexican a spus că are dezinterie.

Doctorul zâmbi cu tristeţe.

— Da, spuse el, are într'adevăr dezinterie. Dar ştiţi ce i-a dat doctorul?

— Nu.

— I-a dat belladonă, adică otravă.

—Oh! făcu celălalt îngrozit.

— Tăcere ! reluă doctorul, secretul acesta trebue să rămână între noi.

In clipa aceasta intră mexicanul, era un om mic şi rotofei, cu o mutră de pisică speriată.

Căpitanul îl luă de guler, şi îl târî într'un colţ al camerei.

— Ia spune-mi, îi zise el arătându-i paharul pe care doctorul îl mai ţinea încă în mână.. Ce-ai pus în lichidul pe care l-ai dat contelui.

Mexicanul păli.

— Dar..., bâlbâi el.

— Otravă, mizerabile! reluă căpitanul cu violenţă.

— Otravă strigă el ridicându-şi ochii şi braţele spre cer, cum e cu putinţă. Oh, Dumnezeule! ia să văd şi eu.

Şi examină paharul cu o atenţie prefăcută.

— E adevărat, reluă el după o clipă, ce „confuzie" ! per dios !

Cuvântul acesta li se păru celor doi francezi atât de extraordinar, încât cu toată că erau mânioşi şi îngrijoraţi, nu se putură stăpâni să nu izbucnească într'un hohot de râs.

Doctoraşul profită de acest acces de veselie ca să o şteargă pe nesimţite, şi de atunci, nu a mai putut fi găsit, în ciuda tuturor cercetărilor; era probabil că părăsise oraşul imediat.

Totuşi, starea contelui în loc să se îmbunătăţească, se înrăutăţea din zi în zi mai mult, în ciuda îngrijirilor doctorului şi ale părintelui Seraphin, care se instalase lângă patul său şi nu-l mai părăsea nicio clipă.

Cauza bolii lui don Louis era mai mult morală decât fizică. Dela plecarea lui don Cornelio, contele nu mai avusese nicio ştire, nici dela spaniol, nici dela Valentin. Doi oameni credincioşi, cari fuseseră trimişi la hacienda del Milagro nu se mai întoarseră nici ei şi nici don Rafael nici dona Angela nu dăduseră niciun semn de viaţă.

Tăcerea aceasta era imposibil de înţeles. Pe de altă parte, situaţia trupei deveni pe fiecare zi mai gravă; deşi era stăpânul unui oraş puternic, contele era acum mai izolat decât înainte, satele care trebuiau să se răscoale nici nu se mişcau; fermierul căruia îi scrisese contele şi care se angajase să dea semnalul revoltei nu răspunsese la chemare şi rămânea indiferent la cererile repetate pe care i le adresa don Louis.

Dezinteria este din nenorocire o boală îngrozitoare, care anihilează complet facultăţile omului; un timp destul de îndelungat, contele nu fu capabil să se ocupe cu nimic.

Insărcinatul cu afaceri din Guayames, senor don Antoniu Mendez Pavo, care fusese în realitate cumpărat de generalul Guerrero, sosise în Hermonsillo chipurile ca să-l felicite pe conte de succesul obţinut, în fond însă ca să poată sluji mai bine interesele generalului.

Don Louis era singur, fără prieteni în care să poată avea încredere culcat pe un pat de suferinţă, ros de o nelinişte ucigătoare şi în prada unei profunde disperări văzându-se pus în imposibilitate de a face ceva şi pierzând astfel rezultatul muncii şi oboselilor sale.

Căpitanul de Laville, singurul om în care se putea încrede atunci, era atins de aceeaş boală ca şi şeful său şi ca şi el, pus în imposibilitate de a mai face ceva.

Senor Pavo profită cu dibăcie de starea aceasta de lucruri, ca să răspândească germenii debandadei printre francezi.

Contele era sufletul trupei sale, singura legătură care o făcea să fie compactă şi unită. Dacă lipsea el, totul cădea în ruine.

Senor Pavo, organiză atunci din umbră un sistem extrem de ingenios.

Sistemul acesta consta într'o sâcâială continuă din partea aventurierilor care veneau în fiecare clipă să se plângă contelui de cele mai ridicole fleacuri, şi să-l amenințe că o să-l părăsească. In sfârşit lucrurile ajunseră atât de departe, încât trebui luată o hotărâre energică.

Contele avea în fața lui două posibilități de acțiune.

Una din ele consta în renunțarea la beneficiile victoriei dela Hermonsillo, şi retragerea către Guayamas. Calea aceasta îi fusese sugerată contelui de către senor don Antonio Mendez Pavo.

A doua era să rămână la Hermonsillo, menținându-se prin forță şi chiar prin teroare, pregătindu-se să susțină şi asediu şi aşteptând forțele noi care nu puteau întârzia să sosească din California unde se organizau cu repeziciune, căci vestea strălucitei victorii repurtate de conte electrizase spiritele aventurierilor şi le înflăcărase imaginația.

Contele nu voia să accepte nici una din aceste soluţii.

Prima îi părea ruşinoasă, a doua imposibilă.

Totuşi, situaţia se agrava din zi în zi şi devenise insuportabilă.

Se petrecu atunci un lucru ciudat, care arăta ce succese pot obţine insinuările veninoase şi trădarea, atunci când nu există un spirit luminat şi hotărât, care să le pună frâu.

Aţâţată, necontenit de sfaturile ipocrite ale lui senor Pavo şi de manevrele sale ascunse, trupa ajunsese la o nesupunere completă faţă de şeful ei şi aproape la o revoltă făţişe. Văzând că d-l conte de Prebois-Grance prea bolnav ca să acţioneze cu energie, era incapabil să se opună la ceeace aveau ei chef să facă, îl anunţară că, dacă nu consimte să dea ordin de retragere, vor părăsi cu toţii Hermonsillo şi îl vor lăsa singur.

Contele trebui să execute.

Generalul Guerrero îşi dăduse cuvântul că nu le va împiedica retragerea. Don Louis reuşi să obţină garanţii pentru bolnavii pe care era nevoit să-i lase în urmă şi fu transportat pe o litieră cu inima îndurerată, fără curaj şi fără putere.

Retragerea începuse.

Deşi generalul se angajase solemn să nu-i turbure, retragerea aceasta fu doar un şir de hărţueli neîntrerupte. Cu această ocazie se reflectă asupra francezilor o ultimă rază de glorie. Deşteptaţi de mirosul prafului de puşcă aventurierii îşi regăsiră toată energia, respingând cu putere atacu-

rile mexicanilor pe cari îi siliră să se retragă în mod ruşinos şi să renunţe la aceste hărţueli.

Poposiră la trei leghe de Guayamas, hotărâţi să-şi croiască un drum şi să intre în port a doua zi, cu sau fără voia mexicanilor.

Puţin mai înviorat de perspectiva unei bătălii apropiate, contele se culcase după ce-şi făcuse toate pregătirile.

Fu deşteptat la miezul nopţii şi-i se anunţă sosirea unor parlamentari.

Parlamentarii aceştia erau senor Pavo şi un negustor din Guayamas. Veneau din partea generalului Guerrero, care propunea un armistiţiu de patruzeci şi opt de ore şi-l invita insistent pe conte să vină la el, ca să trateze împreună.

— Accept armistiţiu, răspunse contele. Să-mi trimeată generalul o escortă şi voi veni să vorbesc cu el.

Tovarăşii săi protestară.

— Dece nu iei cavaleria cu d-ta? întrebă unui din ei.

— La ce bun? răspunse el descurajat, pe mine vor să mă prindă. Dacă au întins cumva o cursă voi fi singurul care să cadă în ea.

Aventurierii insistară, dar hotărârea sa era luată.

— De mult nu ne mai înţelegem noi, spuse el.

Şi întorcându-se către parlamentari:

— Intoarceţi-vă la Guayamas, d-lor, le zise el, şi spuneţi-i generalului Guerrero că-i mulţumesc şi aştept escorta.

Escorta aceasta sosi într'adevăr în zorii zilei şi

contele plecă după ce aruncă o ultimă privire tristă tovarăşilor săi, cari asistau la plecarea lui cu inima strânsă şi cu lacrimile în ochi.

Din clipa aceasta trupa se despărţise de şeful ei.

La intrarea contelui în Guayamas, generalul Guerrero îi dădu onorurile datorite unui general

Armata fraceză rămăsese de acum fără apărare în prada maşinaţiunilor lui senor Pavo. Acesta nu-şi pierdu degeaba timpul: după sfatul său, aventurierii trimiseră în oraş doi ambasadori, doi mateloţi ignoranţi şi brutali, cu ordinul să trateze şi să sfârşească cu orice preţ odată pentru totdeauna.

Cei doi mateloţi se duseră drept la generalul Guerrero.

Acesta fusese prevenit şi ştia ce se va întâmpla. Ii aştepta deci cu nerăbdare.

El îi primi îndată ce îşi declinară calitatea, îi trată cu cea mai mare amabilitate şi după ce le măguli orgoliul în felul acesta, îi puse să semneze un tratat, prin care recunoştea că au fost înşelaţi şi abandonaţi în mod laş de şeful lor şi se angajau să depună armele şi să părăsească ţara pentru suma de „unsprezece mii de piaştri" adică pentru cincizeci de mii de franci; trebue să mărturisim că era o sumă destul de mică şi că generalul Guerrero făcuse o afacere excelentă, cu atât mai mult, cu cât îi rămânea tot armamentul trupei.

Neputând să-i învingă pe francezi, Mexicanii îi cumpăraseră dela doi mizerabili, prin intermediul unui al treilea a cărui datorie ar fi fost să îi apere.

Trebue să mai spunem încă, în cinstea plenipo-

tenţiarilor francezi, că, în tratatul pe care îl semnaseră, libertatea contelui, fusese garantată formal.

Şi-acum, să vedem dece fusese contele părăsit de toţi prietenii săi, şi încă într'o împrejurare atât de critică?

Dece se arătase generalul Guerrero, inamicul său înverşunat, atât de moderat în pretenţiile sale şi aproape generos faţă de don Louis, în ultimele evenimente pe care le-am raportat?

Toate acestea le vom explica imediat; dar pentru aceasta trebue să ne întoarcem puţin în urmă şi să vedem ce s'a mai întâmplat cu Valentin şi cu tovarăşii săi, pe care i-am lăsat galopând cu repeziciune pe drumul haciendei.

CAPITOLUL XVI.

HACIENDA DEL MILAGRO

Drumul dela Hermonsillo la hacienda del Milagro este perfect trasat, drep şi larg pe tot parcursul său.

Noaptea era întunecoasă şi fără lună, dar cei cinci cavaleri galopau unul lângă altul, aşa că le-ar fi fost imposibil să treacă de don Cornelio, fără să-l vadă dacă l-ar fi întâlnit pe drum totuş la haciendă, fără să-l zărească de fel.

De câteva zile, drumul fusese străbătut în toate sensurile, fie de francezi, fie de mexicani, aşa încât le fu imposibil, chiar acestor vânători experimentaţi să disingă sau să descopere vre-o urmă care să-i călăuzească în urmărirea lor.

Urmele lăsate de paşii oamenilor, de cai şi de căruţe erau atât de încurcat, încât deveniseră complet indescifrabile, chiar pentru ochiul cel mai experimentat.

Valentin încercase de mai multe ori să citească în această carte a deşertului, dar totul fusese în zadar şi vânătorii deveneau din ce în ce mai neliniştiţi şi mai îngrijoraţi, pe măsură ce se apropiau de ţinta cursei lor.

Ajunseră la haciendă la ora opt dimineaţa, după ce călăriseră toată noaptea fără să se oprească decât ca să caute urmele celui pe care-l urmăreau.

Hacienda era liniştită; servitorii îşi vedeau de treburile lor obişnuite, turma păştea în libertatea câmpiei.

Vânătorii intrară.

Don Rafael se pregătea să încalece ca să meargă să-şi facă după toate aparenţele rondul obişnuit prin împrejurimi.

Un servitor ţinea de hăţuri în faţa lui, un cal superb care-şi frământa zăbala şi bătea din copite de nerăbdare, că e ţinut atât pe loc.

Zărindu-i pe noii sosiţi, fermierul alergă spre ei, ameninţându-i vesel cu cravaşa.

— Ah! spuse el râzând, iată-i pe dezertorii mei! Bună ziua, d-lor!

Miraţi de primirea aceasta veselă, la care nu se aşteptau de loc, noii veniţi nu răspunseră nimic.

Abea atunci observă don Rafael aerul lor încurcat şi întunecat.

— Ei dar ce s'a întâmplat? întrebă el devenind deodată serios. Aveţi să-mi daţi veşti proaste?

— Poate, răspunse Valentin cu tristeţe şi facă Domnul să nu am dreptate!

— Bine, dar vorbiţi explicaţi-mi şi mie. Voiam tocmai să merg să mai aflu ceva noutăţi, dar dacă aţi venit aici, nu mai e nevoe.

Vânătorii schimbară o privire de înţelegere.

— Foarte bine, vă vom furniza mai toate lămuririle pe care le doriţi.

— Cu atât mai bine. Dar descălecaţi mai întâi şi să intrăm în casă; aşa o să discutăm mai în voe.

Vânătorii coborârâ depe cai şi îl urmară pe don Rafael într'o cameră mare, care servea în acelaş timp de salon şi de birou.

După ce intrară, Valentin insistă să se lase uşa deschisă.

— In felul acesta, spuse el, vom fi mai la adăpost de urechile indiscrete.

— Pentruce aceste precauţii?

— O să vă spunem îndată. Unde sunt dona Inez şi dona Angela?

— Probabil că dorm.

— Foarte bine. Spune-mi te rog, n'ai primit nicio vizită în ultimele douăzeci şi patru de ore?

— De la plecarea contelui de Prebois-Grance n'am mai văzut pe nimeni.

— Ah! făcu vânătorul; atunci n'ai primit niciun curier în noaptea asta?

— Niciunul.

— Atunci nu ştii cum a decurs bătălia?

— Nu.

— Şi, că Hermonsillo a fost cucerit?

— Nici.

— Şi, că armata generalului Guerrero este în completă derută ?

— Nici asta. Aşadar e adevărat ?

— Perfect adevărat.

— Şi contele e învingător ?

— Da, şi acum s'a instalat la Hermonsillo.

— E nemai auzit! Dar acum că ţi-am răspuns la toate întrebările, deschis şi fără niciun comentariu, spune-mi prietene, dece m'ai întrebat toate acestea ?

— Ieri îndată după cucerirea oraşului, contele s'a gândit la d-ta şi probabil încă la o altă persoană, şi ţi-a trimis un curier însărcinat să-ţi dea o scrisoare.

— Mie ? Ciudat, curierul acesta era probabil un localnic, un indian ?

— Nu, curierul acesta era don Cornelio, un gentilom spaniol pe care poate că ţi-l mai aminteşti.

— Desigur era un excelent camarad.

— Chiar aşa, spuse Valentin cu ironie; ei bine scumpul meu don Rafael, acest excelent camarad, era pur şi simplu un trădător, care vindea de mult secretele noastre duşmanului.

— Oh ! Valentin, trebue să fii foarte sigur pe cele ce spui ca să aduci o astfel de acuzare unui gentilom.

— Din nenorocire, reluă vânătorul cu tristeţe, nu mai este posibilă nici cea mai mică îndoială; contele deţine acum toată corespondenţa lui cu generalul Guerrero.

— Cuerpo de Cristo! strigă don Rafael; atunci ştii că e o chestiune foarte serioasă prietene?

— Sunt de aceeaş părere şi vezi că, deşi eram mort de oboseală, i-am rugat totuş pe prietenii mei să mă însoţească, şi am venit în goană sperând să-l ajung din urmă pe drum şi să-l prind, cu atât mai mult, cu cât în afară de scrisoarea pe care trebuia să o aducă aici, mai avea şi altele, extrem de compromiţătoare, adresate mai multor personalităţi influente din ţinut.

— Asta mă nelinişteşte foarte mult, spuse don Rafael cu un aer gânditor, e evident ca în loc să vină aici, mizerabilul s'a dus drept la general să-i ducă hârtiile.

— Din nenorocire nu mai încape nici cea mai mică îndoială.

— Ce să facem acum? murmură don Rafael maşinal.

Urmă o clipă de tăcere; fiecare se gândea la mijloacele care ar trebui întrebuinţate ca să neutralizeze efectele acestei trădări.

Caramilla şi Cap de Vultur se ridicară şi se pregătiră să plece.

— Unde vă duceţi? îi întrebă Valentin.

— In vreme ce fraţii lor se sfătuesc, răspunse Araucanu, şefii indieni pleacă în recunoştere.

— Ai dreptate duceţi-vă, duceţi-vă, spuse vănătorul. Nu ştiu dece, adăogă el cu tristeţe, dar am presimţirea unei nenorociri.

Cei doi indieni eşiră.

— Ştii poate ce conţinea scrisoarea pe care mi-a

adresat-o contele? întrebă don Rafael după o clipă.

— Nu; dar cred că-ți anunța victoria și te ruga să o aduci pe dona Angela la Hermonsillo. In orice caz, misiva aceasta era destul de compromițătoare.

— Cât despre asta, nu mă prea îngrijesc eu; nu cred ca generalul Guerrero să îndrăznească să mă atace.

— La ce bun să mai discutăm atâta și să pierdem de geaba un timp atât de prețios? N'am decât un singur lucru de făcut și anume să ne ducem la Hermonsillo și să o luăm pe dona Angela noi, spuse Belhumeur.

— Ai dreptate, chiar așa o să și facem, răspunse Valentin.

— Da, făcut și don Rafael, contele ne va mulțumi cu siguranță pentru aceasta.

— Atunci, să ne aducem planul la îndeplinire fără nicio întârziere, reluă Belhumeur; Elanul Negru și cu mine vom pregăti totul pentru călătorie; d-ta don Rafael anunț o pe dona Angela.

— Grăbiți-vă atunci, spuse Valentin, nu știu de ce, dar aș vrea să fii și plecat de acum.

Se despărțiră fără să mai spună nimic și vânătorul rămase singur.

Fără să vrea, Valentin era grozav de neliniștit, mergea agitat prin cameră, oprindu-se din când în când să asculte, sau să privească pe fereastră, ca și cum s'ar fi așteptat în fiecare clipă să vadă apărând inamicul.

Insfârșit, ajuns la capătul răbdării, eși în curte. Prietenii lui puneau șeile cailor, în vreme ce

servitorii aduceau catâri pentru transportul bagajelor.

Neliniştea lui Valentin creştea pe fiecare clipă mai mult; el îşi ajuta tovarăşii cu o nerăbdare febrilă şi-i îndemna pe toţi să se grăbească.

Trecu o oră; acuma era totul gata, şi n'o mai aşteptau decât pe dona Angela; apăru şi ea însfârşit întovărăşită de dona Inez şi don Rafael.

— Insfârşit! strigă Valentin, urcaţi-vă pe cai şi să plecăm!

— Să plecăm, repetară ceilalţi.

Incălecară cu toţii.

Deodată se auzi un sgomot puternic şi Caramilla apăru gâfâind şi cu figura descompusă.

— Fugiţi, fugiţi! strigă el, sosesc.

— Inainte! strigă Valentin.

Dar un obstacol de neîntrecut se ridică deodată în faţa lor. In clipa când voiau să treacă poarta haciendei, aceasta fu deodată împiedicată de vitele pe care le aduceau servitorii grăbiţi dela câmp, ca să fie apărate probabil de vagabonzi şi jefuitori.

Bietele animale se îngrămădeau la poartă, ca şi cum ar fi voit să intre toate odată, scoţând mugete plângătoare şi gonite din spate de servitori.

— Nu se puteau gândi să mai iasă înainte de a intra toată turma şi nici să o împingă înapoi ca să libereze poarta nu se putea, aşa încât de voe de nevoe, fugarii fură siliţi să aştepte.

Valentin era nebun de mânie.

— Şi, o ştiam! Ştiam că aşa o să se întâmple, murmură el cu vocea gâtuită, strângând pumnii cu furie.

Insfârşit, după mai bine de o oră, căci don Rafael avea multe vite, poarta se deschise din nou.

— Să mergem, în numele cerului! strigă Valentin.

— E prea târziu, răspunse Cap de Vultur apărând deodată în prag.

— Blestem! strigă vânătorul şi se precipită afară.

Dar abea arunca o privire în jur şi scoase un strigăt de descurajare.

Hacienda era complet înconjurată de mai bine de cinci sute de cavaleri mexicani, în mijlocul cărora se distingea generalul Guerrero.

— Oh! trădător blestemat strigă vânătorul.

— Să nu ne lăsăm doborîţi, spuse don Rafael; Cuerpo de Cristo! am luptat şi eu adeseori în deşert şi cunosc toate şireteniile. Trebue să-i surprindem şi să trecem cu forţa printre rândurile lor.

— Nu, spuse Valentin cu autoritate, asta nu se poate. Belhumeur închide şi baricadează uşa.

Canadianul se grăbi să asculte.

— Dar..., făcu don Rafael.

— Don Rafael, reluă Valentin, nu mai eşti liber să faci după capul d-tale şi să te arunci în aventuri disperate, acum trebue să trăeşti pentru copiii şi soţia d-tale; de altfel, avem noi dreptul să o expunem pe dona Angela să fie omorâtă în mijlocul nostru?

— E adevărat, răspunse el. Iertaţi-mă, eram nebun.

— Oh ! strigă dona Angela, ce-mi pasă de moarte dacă n'am să-l pot revedea pe iubitul meu ?

— Senorita, spuse vânătorul, lasă evenimentele să-şi urmeze cursul lor, cine ştie dacă nu e mai bine aşa? Acuma însă, intră înapoi în casă şi lasă-ne să hotărîm noi ce trebue de făcut.

— Vino, copila mea, vino, îi spuse dona Inez cu afecţiune, prezenţa ta este inutilă aici şi va fi în curând inoportună.

— Te ascult, senora, răspunse tânăra fată cu tristeţe.

Şi, se îndepărtă încet, la braţul donei Inez.

Don Rafael, ordonase servitorilor săi să se înarmeze şi să fie gata să opună o rezistenţă puternică în cazul unui atac, eventualitate la care se putea aştepta dintr'un moment într'altul, după mişcările pe care le ordonase generalul trupelor sale.

Servitorii haciendei erau numeroşi şi devotaţi stăpânului lor, lupta anunţa să fie serioasă.

Valentin, care de câteva clipe părea că se gândeşte intens, se aplecă la urechea lui Don Rafael şi spuse câteva cuvinte.

Oh ! răspunse acesta, e aproape o laşitate ceeace îmi propui d-ta, don Valentin.

— Trebue ! răspunse vânătorul cu insistenţă şi intră repede în casă în vreme ce don Rafael se îndrepta destul de indispus către poartă.

Don Rafael deschise o ferestruică tăiată în poartă şi întrebă cine e acolo şi ce vrea; după ce parlamentă câteva clipe cu cei cari cereau atât de energic să intre, dădu ordinul să se debarica-

deze şi să se deschidă poartă, spre marea uimire a tuturor celor de faţă.

Intr'o clipă poarta fu deschisă, şi apăru generalul care înaintă hotărât către ei, întovărăşit de mai mulţi ofiţeri.

— Te rog să mă ierţi că te-am făcut să aştepţi d-le general, dar nu ştiam cine e, spuse don Rafael.

— Caramba, amigo, răspunse generalul zâmbind şi aruncând o privire în jur, ai o garnizoană destul de numeroasă aici după câte văd.

— De când cu ultimele evenimente din Sonora, drumurile sunt înţesate de bandiţi, spuse don Rafael, trebuia să iau unele precauţii.

Generalul clătină din cap.

— Foarte bine, caballero, reluă el, dar mie nu-mi place să văd atâţia oameni înarmaţi fără motiv legal. Aruncaţi-vă armele, d-lor.

Servitorii îşi priviră stăpânul, acesta îşi muşcă buzele dar le făcu semn să asculte.

— Imi pare rău, don Rafael, dar voi lăsa o garnizoană în hacienda d-tale. Toate persoanele care se află aici sunt prizonierii mei şi mă vor urma la Guayamas.

— Aşa îmi mulţumeşti pentru faptul că te-am lăsat să intri în casa mea? spuse don Rafael cu amărăciune.

— Aş fi intrat în orice caz, cu sau fără voia d-tale, reluă generalul cu asprime; şi acum chemaţi-o pe fata mea.

— Iată-mă tată, spuse tânăra fată apărând pe treptele de sus ale peronului.

Dona Angela coborî încet în curte, merse către tatăl său şi se opri la doi paşi de el.

— Ce doreşti ? spuse ea.

— Să-ţi dau ordinul să mă urmezi, răspunse el sec.

— Nu pot face altceva decât să te urmez, reluă ea. Dar mă cunoşti, tată, şi ştii că hotărârea mea e nestrămutată. Am mijlocul să mă sustrag tiraniei tale, când îmi va părea prea greu de suferit. Purtarea ta o va hotărî pe a mea. Şi acum să mergem!

Singura afecţiune care rămăsese vie şi curată în inima ambiţiosului general, era dragostea pentru fiica sa, iar dragostea aceasta era imensă şi fără margini. Omul acesta care nu se dădea înapoi dinaintea niciunei acţiuni, oricât de crudă ar fi fost ea, ca să-şi ajungă scopul pe care şi-l propusese, tremura când încrunta din sprâncene copila aceasta de optsprezece ani, care ştiind puterea tiranică pe care o exercita asupra tatălui său, abuza fără scrupul de ea. Din spre partea sa, don Sebastian, cunoştea voinţa de fier şi caracterul hotărât al fiicei sale. Aşa încât tremură în sinea lui auzindu-i declaraţia, cu toate că nu lăsa să se vadă nimic în afară.

Se întoarse deci cu un aer dispreţuitor şi dădu ordinul de plecare.

Un sfert de oră mai târziu, toţi prizonierii erau în drum spre Guayamas şi nu mai rămăsese la haciendă decât don Rafael şi dona Inez, supraveghiaţi de o garnizoană de cincizeci de oameni comandaţi de un ofiţer, care avea ordinul să nu-i lase să comunice cu nimeni.

Văzându-l pe general revenindu-şi atât de repede după înfrângere; Valentin înţelesese dintr'odată situaţia: el văzuse cu perspicacitatea sa obişnuită, că graţie trădării lui don Cornelio, satele nu se vor ridica, că fermierii care-şi dăduseră cuvântul contelui vor rămâne de-o parte, că revolta nu va reuşi şi că don Louis bolnav şi părăsit de toată lumea va fi poate silit să trateze cu omul pe care-l învinsese. Iată dece îl hotărîse pe don Rafael să nu mai încerce o rezistenţă inutilă, care n'ar fi putut decât să-l compromită şi o convinsese în acelaş timp pe dona Angela să simuleze că acceptă condiţiile tatălui ei şi să plece cu el.

Am văzut că vânătorul avea dreptate şi că prevederile lui fuseseră juste.

Se înşelase totuş, crezând că va putea să-l prevină pe amicul său de cele ce se întâmplaseră. Ordinele date de general în privinţa prizonierilor fură executate cu o punctualitate atât de mare încât îi fu imposibil să-i transmită vre-o veste contelui.

Şi acum că am raportat faptele care s'au petrecut la haciendă, vom relua povestirea de unde am lăsat-o şi vom ajunge la desnodământul acestei drame.

CAPITOLUL XVII.

INTOARCEREA INVINGĂTORULUI

Rugăm pe cititor să ne urmeze la Guayamas, la un an după evenimentele pe care le-am raportat în capitolul precedent.

Un om îmbrăcat într'un costum militar, care semăna destul de bine cu uniforma mexicană, se plimba în lung şi'n lat cu mâinile la spate într'un salon elegant mobilat.

Omul acesta părea extrem de preocupat, încruntase din sprâncene şi din când în când arunca o privire nerăbdătoare spre o pendulă aşezată pe o consolă.

Omul acesta aştepta desigur pe cineva care nu mai sosea şi nerăbdarea sa creştea din ce în ce mai mult; îşi luase tocmai pălăria aruncată pe o mobilă şi voia probabil să se retragă, când se deschise o uşă şi un servitor anunţă:

— Excelenţa sa generalul don Sebastian Guerrero.

— Insfârşit ! mormăi vizitatorul printre dinţi.

Generalul apăru în uniformă de gală.

— Iartă-mă, dragul meu conte, spuse el cu un ton afectuos, iartă-mă că te-am lăsat să aştepţi atâta; dar mi-a fost extrem de greu să scap de toţi nepoftiţii cari mă înconjurau. Iată-mă deci însfârşit gata să ascult cu cea mai mare atenţie comunicările pe care vei binevoi să mi le faci.

— Generale, răspunse contele; am venit pentru două motive: întâi să obţin din partea d-tale un răspuns clar şi categoric cu privire la propunerile pe care am avut onoarea să ţi le fac acuma câteva zile; şi apoi am să-ţi adresez nişte plângeri cu privire la unele fapte foarte grave care au loc în detrimentul batalionului francez, şi de care fără îndoială că n'ai ştiut nimica până acum, adaugă el cu o nuanţă de ironie în glas.

— Aud acuma prima oară despre asta, d-le conte; crede-mă că sunt hotărât să fac dreptate batalionului francez pentru care, de când s'a organizat, nu am avut decât cuvinte de laudă, atât pentru purtarea ireproşabilă a tuturor membrilor săi cât şi pentru serviciile pe care mi le-a adus neîncetat.

Aceste două persoane care discutau atât de prieteneşte şi nu încetau cu zâmbetele, erau unul, generalul Guerrero şi al doilea contele de Prebois-Grance, cei doi oameni pe care i-am văzut inamici atât de înverşunaţi.

Ce se petrecuse oare dela tratatul din Guyamas? Ce motiv fusese destul de puternic ca să-i facă să-şi uite ura? Ce comunitate de idei putea să existe între ei, ca să producă o schimbare atât de extraordinară şi inexplicabilă?

Aceasta o vom explica chiar acum înainte de a merge mai departe, cu atât mai mult, cu cât faptele pe care le vom raporta arată caracterul mexican în adevărata sa lumină.

După succesul tratatului dela Guyamas când revolta satelor fusese oprită graţie trădării lui don Cornelio, generalul crezuse că a câştigat pe toată linia şi nu va mai avea să se ocupe de contele de Prebois-Grance.

Acesta, extrem de bolnav şi incapabil de orice rezistenţă, primise ordinul să părăsească imediat Guyamas.

Amicii săi, cărora li se redase libertatea după semnarea tratatului, se grăbiseră să vină lângă el şi Valentin plecase cu contele la San Francisco,

lăsându-l pe Caramilla în Sonora ca să-i ţină în curent cu toate noutăţile.

Generalul se lăudase faţă de fiica sa de „generozitatea” cu care-l tratase pe conte; apoi o lăsase liberă în aparenţă pe acţiunile sale, sperând că va consimţi să admită un anumit proect pe care nu i-l spusese încă şi care era să o mărite cu un personagiu foarte influent al Mexicului.

Trecuseră apoi câteva luni; generalul care contase pe absenţa contelui şi mai ales pe faptul că nu mai aveau nicio veste despre el, pentru a o vindeca pe fiica lui de ceace numea el pasiunea sa nebună, fu foarte surprins când voind să discute cu ea despre planurile pe care le făcuse în secret şi despre căsătoria pe care o proectase, o auzi răspunzând cu hotărâre :

— Ţi-am spus odată tată că mă voi mărita cu contele de Prebois-Grance şi că nimeni altul nu va obţine mâna mea; tu singur ai consimţit la această căsătorie. Mă consider deci legat de el şi-i voi rămâne credincioasă atât timp va trăi.

Generalul fu mai întâi foarte contrariat de răspunsul acesta. Cunoştea el caracterul hotărât al fiicei sale, dar nu se aşteptase la o rezistenţă atât de încăpăţânată. După o clipă îşi recăpătă totuş prezenţa de spirit şi se apleca spre ea sărutând-o pe frunte şi spunându-i cu o bunătate prefăcută.

— Haide, copil rău ce eşti, văd că trebue să fac tot ce vrei tu, oricât m'ar costa. Ei, bine, voi incerca, şi nu va mai depinde de mine ca tu să-l revezi pe acela pe care-l iubeşti.

— Oh ! tată să fie oare cu putinţă? strigă ea

neputând să-şi stăpânească bucuria, vorbeşti serios?

— Cum nu se poate mai serios, răutate mică, aşa că ştergeţi lacrimile şi fii din nou veselă şi fericită ca altădată.

— Atunci am să-l văd din nou?

— Ţi-o jur.

— Aici?

— Da, aici, la Guyamas.

— Oh! strigă ea cu avânt îmbrăţişându-l şi sărutându-l cu dragoste, isbucnind în acelaş timp în lacrimi. Oh! ce bun eşti tu tată şi cum am să te iubesc dacă vei face aşa ceva.

— Iţi promit că voi face, răspunse ei, îndoioşat fără voe de dragostea aceasta atât de puternică şi de pasionată.

Generalul îşi făcuse acum un plan pe care-l vom vedea desfăşurându-se în toată urâţenia lui.

Din răspunsul fiicei sale, don Sebastian reţinuse numai aceasta:

..„îi voi rămâne credincioasă cât va trăi”.

Sărmana dona Angela sugerase fără voe tatălui său, cel mai oribil proect care se poate închipui.

Două zile mai târziu, Caramilla pleca spre San Francisco, ducând contelui o scrisoare din partea tinerei fete, scrisoare care trebuie să aibă o influenţă imensă asupra hotărârilor ulterioare ale lui don Louis.

Mexicanii fuseseră atât de strălucit bătuţi de francezi la Hermonsillo, încât le păstraseră amintirea cea mai înduioşătoare şi mai respectuoasă. Generalul Guerrero, care după cum a constatat de-

sigur cititorul, nu era deloc lipsit de imaginație, făcuse în această privință o reflexiune plină de logică și de bun simț; și anume își spusese, că, dacă francezii fuseseră capabili să-i bată pe mexicani cari sunt, după cum se știe, niște soldați extrem de temuți, cu atât mai mult vor fi în stare să-i bată pe indieni. Ca o consecință a raționamentului său, generalul Guerrero formase la Guyamas un batalion compus în întregime din voluntarii francezi și comandat de ofițeri francezi, al cărui serviciu se mărginea deocamdată la paza portului și la menținerea ordinei în oraș.

Din nefericire, isbucniră în curând o serie de neînțelegeri, grave între mexicani și străini, neînțelegeri încurajate probabil pe sub mână de unele persoane influente, dar care puseseră batalionul într'o poziție destul de dificilă și care se înrăutățea din zi în zi mai mult.

Deodată, se află cu surprindere, cu stupoare aproape, că debarcase la Guyamas contele de Prebois-Grance.

Iată ce se întâmplase :

Indată după ce avusese cu fiica sa, conversația pe care am relatat-o în parte, generalul îi vizitase pe senor don Antonio Nebdez Pavo, vizita aceasta fusese lungă și cei doi vorbiseră multe lucruri în cel mai mare secret, generalul se întoarse apoi acasă, frecându-și mâinile.

In timpul acesta contele era la San Francisco, trist și întunecat, rușinat de rezultatul expediției sale care începuse atât de bine, furios pe trădătorii cari îl făcuseră să eșueze și arzând de dorința de

a-şi lua revanşa, în ciuda înţeleptelor sfaturi ale lui Valentin.

Nu vorbea niciodată de dona Angela şi numele acesta, săpat în inima lui, nu-i mai ajunsese niciodată pe buze.

Sosirea lui Caramilla la San-Francisco produse o adevărată lovitură de teatru; contele păru deodată că-şi recăpătă toate speranţele şi iluziile, zâmbetul îi reapăru pe buze şi raze trecătoare de veselie îi luminară fruntea.

Intr'o seară stătea cu Valentin după masă într'o cameră a locuinţei pe care o ocupau în comun şi fumau amândoi în tăcere.

— Vii cu mine prietene, nu-i aşa? spuse contele deodată întorcându-se către Valentin.

— Aşa dar, te-ai hotărât definitiv să pleci? răspunse acesta suspinând.

— Ce să facem aici?

— Nimic; sunt şi eu plictisit de viaţa pe care o ducem, dar avem înaintea noastră deşertul nesfârşit şi orizonturile imense ale preeriei. Dece să nu ne reluăm viaţa fericită de vânători, în loc să ne încredem în promisiunile mincinoase ale acestor mexicani lipsiţi de inimă, cari te-au făcut să suferi atât şi ale căror trădări te-au adus unde eşti acum.

Contele scoase din buzunar scrisoarea pe care o adusese Caramilla şi i-o întinse.

Valentin o citi.

— Bun spuse el, prefer să fii sincer cu mine. Te urmez şi eu.

A doua zi Louis deschise birouri de înrolare şi

după câteva zile se îmbarca pe o goelettă cu voluntarii săi.

Debarcară la Guyamas după patru zile.

Senor Pavo îl privi admirator pe conte și insistă să-l prezinte chiar el generalului.

— Eu am să vă împac, spunea el.

Don Louis îl urmă cu inima bătând la gândul că o va revedea poate pe dona Angela.

Nu se întâmplă nimic.

Generalul fu foarte amabil cu contele; îi vorbi cu o sinceritate prefăcută și păru că-i acceptă propunerile.

Don Louis îi aducea două sute de oameni înarmați și-și pune spada la dispoziția lui.

Generalul Guerrero, nu răspundea pozitiv la aceste avansuri, dar lăsa totuș să se înțeleagă că nu-i displăceau; mai mult chiar, îi promise contelui să-i dea comanda batalionului francez, promisiune pe care contele la rândul său avu aerul că o primește cu cea mai mare plăcere.

Această întrevedere fu urmată de mai multe altele și în afară de nenumăratele promisiuni pe cari le făcea generalul, contele nu mai putu obține dela el decât un fel de autorizație tacită de a exercita comanda voluntarilor împreună cu șeful batalionului.

Dealtfel, autorizația aceasta îi dăună contelui mai mult decât îi folosi, căci ea irită un mare număr dintre francezii cari priveau cu neîncredere pe noul șef pe care voi să li-l impună generalul.

De opt zile de când se afla contele la Guyamas,

generalul nu-i spusese nimic de dona Angela și-i fusese imposibil să o vadă.

In ziua în care l-am întâlnit pe conte la general, fricțiunile dintre francezi și populație ajunseseră atât de grave, încât se impunea o intervenție imediată ca să se evite nenorociri mai mari. Mai mulți francezi fuseseră împușcați și doi fuseseră chiar omorâți în plină stradă; locuitorii îi amenințau pe ascuns pe voluntari și era în aer un ce care prevestește marile catastrofe.

Generalul simulă că e viu atins de insulta adusă francezilor; el îi promise contelui că se va face dreptate și că asasinii vor fi arestați.

Adevărul era că generalul voia să mai aștepte sosirea numeroaselor întăriri dela Hermonsillo înainte de marea lovitură pe care o medita pentru a-i nimici pe francezi, și căuta numai să mai câștige timp.

Contele se retrase.

A doua zi insultele reîncepură. Francezii văzură cum se plimbau liberi prin oraș asasinii pe care generalul făgăduise să-i pedepsească.

O clocotire surdă începu să mocnească atunci în batalion și o nouă delegație, fu trimisă generalului.

După cum se vede, atmosfera era grozav de încărcată. O singură scânteie ar fi fost de ajuns ca să aprindă un imens incendiu.

CAPITOLUL XVIII.
INCEPUTUL SFÂRȘITULUI

Era noapte; într'o căsuță din Guyamas, Louis și Valentin discutau la lumina slabă a unei lumânări

fumegânde și tremurătoare; ei discutau despre mijloacele care trebuiau să fie întrebuințate pentru a grăbi desnodământul mașinațiunilor întunecate, în care, cu o perseverență diabolică reușise generalul să-i învălue. Caramilla dormea liniștit într'un colț.

In clipa aceasta, se auziră două bătăi ușoare la ușa care da în stradă.

— Cine să fie oare atât de târziu? spuse contele, nu mai aștept pe nimeni.

— Nu face nimic, o să vedem noi, făcu Valentin, musafirii cei mai plăcuți sunt adesea aceia pe cari nu te așteptai să-i primești.

Și se duse să deschidă ușa.

Abea o deschisese și o femeie intră grăbită în odaie strigându-i vânătorului cu o voce întretăiată de frică:

— Iute! iute! sunt urmărită!

Valentin se avântă afară.

Femeia aceasta era „tapada" adică avea fața complet acoperită de o mantie lungă, totuș contele o recunoscu imediat. Care alta decât dona Angela putea veni să-l vadă în felul acesta?

Chiar ea era.

Tânăra fată căzu pe jumătate leșinată în brațele contelui care o întâlnise pe un fotoliu și începu să-i dea toate îngrijirile de care avea nevoe.

— Vorbește, în numele cerului, strigă el, ce este? Ce s'a întâmplat?

Câteva clipe mai târziu dona Angela se ridică, își trecu mâna peste frunte de mai multe ori și

privindu-l pe conte cu o expresie de supremă fericire:

— Insfârşit te revăr din nou, dragostea mea! strigă ea isbucnind în lacrimi şi aruncându-se pierdută în braţele sale.

Don Louis îi înapoie mângâierile şi căuta să o liniştească.

Tânăra fată era pradă unei ciudate surescitări nervoase, ochii săi negri aveau o privire rătăcită, faţa palidă ca de moarte şi tot corpul îi era agitat de tremurături convulsive.

— Dar însfârşit, copila mea, ce s'a întâmplat? Explică-te, în numele cerului, te rog Angela, dacă mă iubeşti, vorbeşte.

— Dacă te iubesc, biata dragoste a inimii mele, *pobre querido de mi corazon* — spuse ea suspinând şi luându-i mâna în ale sale, dacă te iubesc! Vai te iubesc de moarte don Louis şi dragostea aceasta mă va omorî!

— Nu vorbi aşa, îngerul meu iubit! Goneşte gândurile acestea triste şi nu te mai gândi decât la dragostea noastră.

— Nu, don Louis, n'am venit să-ţi vorbesc de dragoste; am venit să te salvez.

— Să mă salvezi? spuse el cu o veselie prefăcută; crezi că sunt într'o primejdie atât de mare?

— Mâine vei fi într'o primejdie teribilă, don Louis, bagă de seamă ce-ţi spun şi nu mă mai privi zâmbind, căci mâine vei fi pierdut. S'au luat toate măsurile. Am auzit totul din întâmplare. E oribil! Şi eu care nu ştiam că te-ai întors la Guyamas şi am aflat în felul acesta. Atunci am

fugit la tine pierdută, ca o nebună ca să-ţi spun: fugi don Louis, trebue să fugi!

— Să fug! reluă el gânditor. Va trebui deci să te pierd încă odată Angela, şi de data aceasta pentru totdeauna. Nu, prefer să mor!

— Dar plec şi eu cu tine. Nu sunt eu logodnica ta, soţia ta în faţa lui Dumnezeu? Vino don Louis, vino, să plecăm, să nu mai pierdem nici un minut, nicio secundă, cu calul tău în două ore suntem în afară de orice pericol. Dar să-ţi iei şi armele căci am fost spionată de un om tot timpul de acasă până aici.

Ea vorbea ca în delir, cu o stranie volubilitate. Contele nu mai ştia ce să spună. Deodată se auzi un sgomot puternic în stradă şi uşa care fusese numai rezemată, se deschise brusc până la perete.

— Salvează-mă! salvează-mă! strigă biata copilă îngrozită.

Don Louis îşi luă pistoalele şi se aşeză hotărât în faţa ei.

— Oh! ai să vii totuş mizerabile! spuse de afară vocea lui Valentin; să nu crezi c'ai să-mi scapi. Haide mergi sau te spintec cu cuţitul.

Şi, vânătorul intră în odaie cu un efort viguros, trăgând după el un om care se silea zadarnic să scape.

— Inchide uşa Louis, reluă Valentin. Şi acum respectabilul meu spion, ai să-ţi arăţi faţa ta de trădător, ca să te putem recunoaşte.

Louis se grăbise să-l asculte.

Caramilla îşi părăsise colţul unde dormea şi, fără sa spună un cuvânt, o condusese pe dona

Angela după o perdea care o ascundea complet, apoi luase lumânarea în mână și se apropiase de prietenii săi.

Prizonierul se sbătea între timp cu disperare, încercând să-i împiedice să-i vadă fața, dar nu spunea niciun cuvânt, mulțumindu-se să scoată numai niște exclamații surde și nedeslușite de mânie.

Insfârșit după o luptă destul de lungă, necunoscutul înțelese că toate sforțările sale sunt zadarnice; el se ridică își aruncă mantia și încrucișându-și brațele pe piept :

— Ei bine, priviți-mă dacă o doriți atâta, spuse el sarcastic.

— Don Cornelio ! strigară francezii.

— Eu însumi, d-lor. Ce-ați mai făcut de când n'am mai avut plăcerea să vă văd ? reluă el cu îndrăzneală.

— Trădător mizerabil! strigă Valentin aruncându-se asupra lui.

Contele îl opri.

— Caraghiosul acesta e nebun, pe cinstea mea, strigă el cu milă; lasă-l să plece, frate, e nedemn de mânia noastră nu merită decât dispreț.

— Ba nu ! replică Valentin cu vioiciune; omul acesta este ajutorul blestemat al generalului; nu putem să-l lăsăm să plece.

— Dar ce să facem cu el ? mai curând sau mai târziu vom fi obligați să-i dăm drumul.

— Se prea poate, dar deocamdată îl vom încredința lui Caramilla ca să-l păzească el.

Indianul făcu un gest de aprobare şi-l conduse pe don Cornelio în camera alăturată.

Acesta merse după el fără să opună nici cea mai mică rezistenţă.

— La revedere, d-lor, spuse el cu un zâmbet batjocoritor.

Indianul îi aruncă o privire cu o expresie ciudată şi eşi cu el.

Dona Angela apăru atunci de după perdeaua care o ascundea.

— Te aştept, don Louis, spuse ea.

Dar acesta clătină din cap cu tristeţe.

— Nu, spuse el nu pot să fug, căci viaţa mea nu-mi aparţine. Am jurat tovarăşilor mei că n'am să-i părăsesc niciodată. Dacă aş fugi aş fi un trădător.

Dona Angela se apropie de el şi aplecându-şi capul cu graţie :

— Adio don Louis, spuse ea, te porţi ca un adevărat caballero, urmează-ţi deci destinul, fericirea ta este şi a mea; vreau să fie fără nici o pată aşa că nu mai insist, adio. Sărută-mă pe frunte; de acum nu ne vom mai revedea decât în ziua morţii noastre.

Deodată se auzi în stradă un strigăt atât de oribil încât tresăriră toţi trei de groază.

Puţin după aceea se deschise uşa şi Caramilla intră; figura sa era calmă şi mergea liniştit ca de obiceiu.

— Ai eşit pe uşa din spate ? întrebă Valentin.

— Da.

— Şi ce-ai făcu cu don Cornelio ?

— Liber! spuse indianul.

— Cum liber? strigă don Louis.

— Trebue să fie ceva la mijloc, reluă vânătorul. Dece l-ai lăsat să plece?

Caramilla își scoase cuțitul dela brâu; lama era pătată cu sânge.

— Nu trebue să vă mai temeți de dânsul spuse el.

— L'ai omorât? strigară toți trei deodată.

— Nu, răspunse el. Da acuma e orb și mut.

— Oh! strigară ei cu un gest de groază.

Caramilla îi tăiase limba și-i străpunsese ochii lui don Cornelio cu cuțitul său de scalpat, apoi îl dusese de partea cealaltă a orașului și îl lăsase în voia soartei.

Valentin și Louis se gândiră că era inutil să-i mai adreseze reproșuri care nu ar mai fi schimbat lucrurile cu nimic și pe care de altfel Araucanul nici nu le-ar fi înțeles, așa încât nu făcură nicio observație.

In ciuda insistențelor repetate ale contelui, dona Angela nu voi să-l lase să o întovărășească înapoi la tatăl său; ea se retrase după ce îi făcuse această ultimă recomandație, aplecându-se la urechea lui:

— Să fii prevăzător mâine, don Louis!

Contele zâmbi și ea sbură ca o pasăre lăsând tristă și goală camera pe care o iluminase o clipă cu prezența ei.

— Haide, zise contele lăsându-se să cadă pe un scaun după plecarea ei, se pare că totul se va sfârși mâine: cu atât mai bine. Dar cel care va

voi să mă prindă îmi va plăti scump această îndrăzneală.

După cum se hotărâse dinainte, delegații voluntarilor se prezentară a doua zi la general. Acesta îi primi ca de obiceiu, cu nesfârșite amabilități și promisiuni.

Delegații insistară totuși să obțină un răspuns clar. Don Sebastian, care era probabil gata să dea lovitura pe care o pregătea de atâta timp, își schimbă atunci deodată tonul și-i dădu afară ordonându-le să aștepte hotărârile pe care va binevoi să le ia.

Delegații plecară exasperați de viclenia celui în care avuseseră slăbiciunea să se încreadă și care le dovedea cum că îi înșelase tot timpul.

Voluntarii așteptau cu nerăbdare răspunsul pe care trebuia să-l aducă delegațiii lor. Când aceștia raportară ce se întâmplăse, exasperarea ajunse la culme, se cereau arme și fiecare se pregătea de luptă.

Șeful batalionului nu mai știa pe care să-l asculte.

— Să se formeze careul, îi spuse contele.

Ordinul fu executat.

Contele se postă în mijlocul careului și ridică mâna ca să se facă tăcere.

Tăcură cu toții.

Toată lumea înțelegea că e o clipă solemnă. Fără voia lui, o oarecare șovăială se reflectă pe nobilele trăsături ale contelui; nu, că i-ar fi fost frică, dar simțea că aceasta era ultima carte pe care o juca

şi că ea va fi decisivă pentru viitorul lui. Toţi stăteu cu ochii asupra lui.

— Eziţi, d-le conte, îi spuse un ofiţer, atunci dece ai mai venit? Nu mai eşti oare acelaş om ca la Hermonsillo ?

La interpelarea aceasta usturătoare, o roşeaţă vie împurpură trăsăturile contelui, şi el tresări cu violenţă.

— Nu, pentru Dumnezeu, strigă el, nu ezit. Dar, gândiţi-vă bine prieteni, cât mai aveţi timp, gândiţi-vă că, odată scoasă sabia din teacă vom fi în afara legilor. Ce doriţi ?

— Să ne luptăm ! Să ne luptăm! strigară voluntarii agitându-şi armele cu entuziasm.

Contele se îndreptă atunci, îşi scoase sabia din teacă şi ridicând-o deasupra capului.

— O voiţi ? strigă el.

— Da ! da !

— Ei bine, înainte atunci !Trăiască Franţa.

— Trăiască Franţa ! răspunseră voluntarii.

Batalionul eşi hotărât din cartier şi împărţit în patru companii se îndreptă în pas de luptă spre cazarma mexicană, pe trei părţi diferite.

Dar generalul Guerrero îşi luase de multă vreme precauţiile şi se închisese în cazarmă cu trei sute de soldaţi. Casele învecinate fuseseră ocupate de civicos şi patru tunuri fuseseră instalate în cele patru locuri pe unde se putea încerca asaltul.

Francezii nu erau decât vreo trei sute de oameni, aproape descurajaţi; mexicanii erau aproape două mii.

Lupta începu totuşi cu hotărâre din toate părţile

odată; primul elan fu aşa cum trebuia să fie, adică admirabil.

Tunurile mexicane îi măturau pe atacatori, făcând un măcel înfiorător printre ei, dar aceştia se ţineau tare şi continuau să înainteze urmând exemplul contelui care înainte la cincisprezece paşi în fruntea coloanei în mijlocul unei grindini de gloanţe, — cu puşca într'o mână şi cu sabia în cealaltă şi strigând cu vocea sa puternică.

— Inainte! înainte!

Deodată însă, compania care trebuia să susţină flancul drept îşi pierdu cu totul capul şi începu să se retragă în dezordine.

Contele încercă în zadar să-şi adune din nou voluntarii cari erau de acum dezorientaţi şi toate eforturile sale fură zadarnice.

Totuş, tunurile mexicane încetaseră focul căci artileriştii lor erau morţi.

— Inainte! cu baioneta! strigă contele şi se aruncă înainte urmat de Valentin şi de Caramilla cari nu se deslipeau de el; vreo douăzeci de voluntari alergară după el.

Contele se repezi la zidul cazarmei pe care isbuti să-l escaladeze şi pe care stătu drept expus cu totul gloanţelor duşmanului.

— Inainte! Inainte! repetă el.

Pălăria sa ciuruită de gloanţe îi sbură depe cap. Mai multe lovituri de baionetă îi sfâşiară hainele.

Din nenorocire, francezii nu erau în totul decât vre-o cincisprezece. După o rezistenţă eroică ei fură nevoiţi să se retragă, dar se retrăgeau ca nişte lei,

pas cu pas, cu fața întoarsă spre inamic și neîncetând să lupte.

Incepu atunci o teribilă luptă corp la corp.

Contele urla, lacrimi de furie îi brăzdau obrazul văzându-se părăsit în felul acesta, ar fi voit să moară dar degeaba se aruncă unde era bătălia mai grea, căci cei doi prieteni ai săi îl apărau fără voia lui de toate loviturile care-i erau destinate.

Insfârșit, începu deruta. Contele își frânse sabia aruncând o privire de mânie neputincioasă acestor inamici pe care ar fi putut să-i învingă dacă ar fi fost urmat cu vitejie, și cari îi scăpau acum.

Valentin și Caramilla îl duseră spre port.

Vasul care-i adusese ridicase ancora în timpul bătăliei. Fuga era imposibilă.

In această împrejurare, o singură casă mai putea oferi un refugiu celor învinsși. Era aceea a agentului francez, voluntarii alergară acolo.

Senor Pavo le promise că toți aceia cari vor preda armele vor fi puși sub protecția drapelului francez.

Contele intrase în casă și se aruncase pe un scaun, nesimțitor la tot ce se făcea sau se spunea în jurul său; dar Valentin veghea.

— O secundă, senor Pavo, spuse el. Contele de Prebois-Grance va scăpa cu viață ?

Mexicanul îi aruncă vânătorului o privire sinistră, dar nu răspunse.

— Nu încape nicio șovăială d-le, reluă Valentin, ne trebue un răspuns categoric sau reîncepem lupta.

Senor Pavo văzu că nu mai poate ezita şi se hotărî să răspundă.

— D-lor, spuse el cu o voce clară şi accentuată, vă jur pe onoarea mea că d-l conte Louis de Prebois-Grance va scăpa cu viaţă.

— Am luat notă d-le de cele se ai spus, zise Valentin, cu o voce severă.

Don Antonio Pavo arboră drapelul alb în semn de pace, aproape tot batalionul voluntarilor se refugiase la el în casă.

Bătălia era sfârşită. Durase trei ore.

Francezii avuseseră treizeci şi opt de morţi şi şaizeci şi trei de răniţi din trei sute de luptători.

Mexicanii pierduseră treizeci şi cinci de oameni şi avuseseră o sută patruzeci şi şapte de răniţi din aproape două mii de soldaţi.

Bătălia fusese crâncenă şi învingătorii plăteau scump o victorie obţinută prin trădare.

CAPITOLUL XIX.

ULTIMUL SACRIFICIU

Imediat după luptă, o comedie încântătoare începu între don Antonio Pavo şi generalul Guerrero.

Generalul nu voi să audă nimic despre o capitulare scrisă. El se mărgini să-şi dea „cuvântul de onoare” că dacă i se dădeau toate armele, rebelii vor scăpa toţi cu viaţă.

Don Antonio fu „silit” să facă aşa cum cerea generalul, armele fură predate şi francezii făcuţi prizonieri de război şi închişi.

Imediat după căderea nopţii colonelul Suarez se prezentă la don Antonio Pavo întovărăşit de patru ofiţeri reclamând în numele generalului Guerrero să-i fie imediat predat contele de Prebois-Grance.

Don Antonio se grăbi să asculte şi-i dădu contelui ordinul să plece.

Acesta fără să-i răspundă, se mulţumi să-i arunce o privire de dispreţ şi se predă colonelului.

Un sfert de oră mai târziu era închis singur şi pus la secret.

In ciuda promisiunei solemne făcută de don Antonio Pavo în faţa tuturor voluntarilor, contele de Prebois Crance fu dat în judecată câteva zile după arestarea sa ilegală şi se începu ancheta.

Dar Valentin nu dormea; el nu consimţise să-şi păstreze libertatea decât în speranţa de a-şi salva prietenul.

Două, trei zile după începerea anchetei într'o seară se deschise uşa celulei, în care se afla contele.

Acesta întoarse capul maşinal ca să vadă cine intră şi scoase un strigăt de bucurie: era Valentin.

— Tu, tu aici, îi spuse el; oh ! îţi mulţumesc de o mie de ori, ai venit.

— Nu mă aşteptai ? răspunse vânătorul.

— Speram că vei veni, dar nu îndrăzneam să te aştept. Probabil că eşti şi tu silit să te ascunzi, şi eşti ţinta tuturor vexaţiunilor.

— Eu ? câtuş de puţin!

— Cu atât mai bine nici nu poţi să-ţi închipui cât de fericit sunt că te văd; dar cine a venit cu tine ?

Intr'adevăr, Valentin nu era singur; odată cu el mai intrase încă o persoană care rămăsese nemişcată lângă uşa pe care o închisese temnicerul după ce doi vizitatori.

— Nu te ocupa de persoana aceasta deocamdată, zise Valentin, să vorbim mai bine de afaceri.

— Fie, te ascult.

— Ştii că vei fi condamnat la moarte, nu-i aşa? zise vânătorul deschis.

— Bănuesc.

— Bun! Acuma ascultă-mă şi mai ales nu mă întrerupe; timpul e preţios şi trebue să ne grăbim. Ai înţeles probabil că dacă te-am ascultat atunci când mi-ai ordonat să mă salvez n'am făcut-o pentrucă bănuiam cum o să se întoarcă lucrurile. Acum a sosit momentul; totul e pregătit pentru fuga ta, temnicerii sunt cumpăraţi şi nu te vor vedea ieşind din închisoare, am angajat şi un vas. Ia-ţi pălăria şi vino. In zece minute vom fi pe bord, într'o jumătate de oră în larg şi vom lăsa justiţia mexicană să se descurce singură şi fără noi. Nu-i aşa că am lucrat bine? Vezi că nu mi-am pierdut timpul de pomană şi că totul este foarte simplu.

— Foarte simplu într'adevăr, răspunse contele liniştit şi îţi mulţumesc pentru cele ce ai făcut.

— Nu e nevoe să-mi mulţumeşti.

Contele îi puse mâna pe braţ întrerupându-l.

— Numai că, urmă el, nu pot să accept propunerea ta.

— Cum? strigă Valentin, sărind în sus de uimire, ce spui prietene? Cred că glumeşti.

— Nu glumesc de loc şi tot ce am spus este

adevărat. Sunt ferm hotărât să las poporului mexican ruşinea condamnării şi pata morţii mele. Nu voi fugi, căci nu pot şi nici nu trebue s'o fac, ar fi o laşitate din partea mea. Un soldat nu-şi pătează blazonul, un francez nu are dreptul să-şi dezonoreze numele. Mi-am angajat viaţa în partida pe care am jucat-o, am pierdut şi trebue să mi-o dau.

— Nu vorbi aşa prietene, strigă Valentin, cu disperare, căci îmi sfâşii inima.

— Gândeşte-te numai, dragul meu Valentin, în ce situaţie mă aflu; sunt judecat pe nedrept, deci poziţia mea e frumoasă şi judecătorii vor avea de suportat toată ruşinea condamnării mele. Dacă fug însă, nu voi mai fi decât un aventurier vulgar, un pirat cum spun ei, generos cu sângele tovarăşilor săi şi avar cu al său. Nu trebue oare să plătesc datoria pe care mi-am luat-o faţă de aceia cari au murit pentru cauza mea? Haide prietene, nu mai încerca să mă convingi căci e e inutil; îţi repet că hotărârea mea e nestrămutată.

— Ah! strigă Valentin din nou cu un accent de mânie pe care nu-l putu ascunde, vrei aşa dar să mori cu orice preţ, dar nu te-ai gândit că dacă mori mai tragi pe cineva în mormânt după tine? Crezi că va consimţi să trăiască mai departe când...

— Taci, îl întrerupse contele agitat, nu-mi vorbi de ea. Biata Angela! vai! pentru ce m'a iubit?

— Pentruce? strigă înaintând deodată persoana care rămăsese nemişcată până atunci, pentrucă eşti nobil don Louis, pentrucă ai o inimă mare.

— Oh! strigă el cu durere, Angela! prietene, prietene, ce ai făcut?

Vânătorul nu putu să răspundă: plângea. Natura aceasta de fier era sfărâmată, omul acesta puternic plângea ca un copil.

— Nu e vina lui că m'a adus, don Louis. Eu am voit-o și l-am silit să mă conducă la tine.

— Vai! răspunse contele cu tristețe îmi sfâșii inima, biată draga mea copilă. Când te văd pe tine mă părăsește tot curajul și toată hotărârea. Da! Dece ai venit să trezești prin prezența ta, regrete pe care nimic nu le va mai putea liniști de acum.

— Te înșeli don Louis, răspunse ea, cu o energie febrilă, dacă mă crezi o femeie slabă și fără curaj. Dragostea mea e prea mare și prea curată ca să-ți pot cere vreodată ceva contra onoarei și contra gloriei tale. Adineaori, ascunsă în colțul acesta întunecat, îți ascultam cu aviditate cuvintele și eram fericită că vorbeai așa. Te iubesc don Louis, ah! așa cum nimeni n'a mai fost iubit pe lumea asta; dar te iubesc pentru tine, nu pentru mine; gloria ta îmi este atât de scumpă ca ție, și memoria ta, trebue să rămână fără nicio pată așa cum viața ta a fost fără nicio josnicie Don Louis, ești totul pentru mine și mi-aș sacrifica și viața pentru tine dacă ar trebui, dar am venit să-ți spun: mori conte, mori cu noblețe, cu capul sus, vei cădea ca un erou și vei avea memoria unui martir.

— Oh! Mulțumesc Angela, mulțumesc, pentru cuvintele acestea, strigă contele strângând-o în

brațe cu pasiune, mi-ai dat înapoi tot curajul.

— Și, acum la revedere conte, pe curând.

Contele se apropie de Valentin.

— Dă-mi mâna, prietene, îi spuse el, și iartă-mă că nu vreau să trăesc.

Vânătorul se aruncă în brațele prietenului său și rămaseră amândoi așa câteva minute.

Contele se desfăcu însfârșit cu un efort eroic din îmbrățișarea aceasta afectuoasă. Valentin eși fără să aibă puterea să articuleze un cuvânt, susținând-o pe dona Angela, care, cu tot curajul pe care îl arătase era pe punctul să leșine.

Ușa se închise din nou și contele rămase singur.

El se lăsă să cadă pe un scaun își sprijini coatele de masă își ascunse fața în mâini și rămase așa toată noaptea.

A doua zi de dimineață, don Louis fu condus la Tribunal. Interogatoriile erau sfârșite, pledoariile începură și jurații se retraseră să delibereze. După cinci minute se înapoiară.

Contele de Prebois-Grance declarat vinovat cu majoritatea glasurilor, era condamnat să fie împușcat.

Contele fu dus imediat în „capilla".

In Spania și în toată America de Sud, condamnații la moarte sunt duși într'o cameră în fundul căreia se află un altar. Lângă patul condamnatului se pune un sicriu, în care va fi așezat corpul său după execuție. Zidurile sunt tapisate cu pânze negre presărate cu lacrimi de argint și cu inscripții funebre. Acest oficiu destul de crud după părerea noastră și care este desigur o rămășiță a

timpurilor barbare ale Evului Mediu, are probabil scopul să provoace gânduri pioase condamnatului.

Contele nu se lăsă însă deloc influenţat de acest decor lugubru şi îşi puse ordine în afaceri, cu cea mai mare linişte.

In ziua când fu dus în capilla, Valentin intră la el în închisoare însoţit de părintele Seraphin.

Misionarul era singurul preot pe care l-ar fi chemat dacă ar fi ştiut că se poate acest lucru, ca să-l asiste în ultimele sale clipe.

Dar Valentin se gândise la toate. Din ordinul său Caramilla pornise în căutare şi nu întârziase să-l găsească pe misionar, care aflând despre ce era vorba, se grăbise să-l urmeze.

A doua zi, Valentin o aduse cu el pe dona Angela, tânăra fată îşi îmbrăcase o haină de călugăriţă.

— E pentru astăzi ? întrebă contele.

— Da, răspunse Valentin.

Louis îşi luă prietenul la o parte.

— Jură-mi că vei proteja copila aceasta când nu voi mai fi eu aici ca s'o fac.

— Ţi-o jur, răspunse Valentin cu vocea frântă.

Dona Angela îi auzi. Tânăra fată zâmbi cu tristeţe ştergându-şi o lacrimă.

— Şi acum prietene, vreau să-mi mai juri încă ceva.

— Vorbeşte.

— Jură-mi că mă vei asculta orice ţi-aş cere.

Valentin îşi privi prietenul şi văzu o asemenea

nelinişte întipărită pe faţa lui încât îşi aplecă fruntea.

— Ţi-o jur! spuse el cu vocea surdă.

Ghicise ce voia Louis să-i ceară.

— Nu vreau să mă răzbuni! Crede-mă prietene. Dumnezeu se va însărcina cu răzbunarea aceasta şi mai curând sau mai târziu, îmi va pedepsi duşmanii mult mai teribil decât ai putea tu să o faci. Imi promiţi?

— Ai cuvântul meu, răspunse vânătorul.

— Mulţumesc. Şi, acum lasă-mă să-mi iau rămas bun dela această copilă..

Şi se duse spre dona Angela care la rândul său, înaintă şi ea spre el.

Nu vom raporta conversaţia lor. Uitară totul pentru o oră ca să trăiască un secol de fericire, izolându-se numai ei doi şi vorbindu-şi cu inima deschisă.

Deodată se auzi de afară un sgomot destul de puternic: uşa capillei se deschise şi apăru colonelul Suarez.

— Te urmez, colonele, îi spuse contele fără să-i lase timp să spună ceva.

Işi trecu pentru ultima oară degetele prin mustată, îşi netezi părul, îşi luă pălăria de Panama pe care o păstră în mână şi eşi după ce aruncase o privire melancolică în jur.

Părintele Seraphin mergea la dreapta lui, dona Angela la stânga; după ei venea Valentin, clătinându-se ca un om beat, cu ochii rătăciţi şi faţa scăldată în lacrimi, în ciuda sforţărilor pe care le făcea ca să se stăpânească.

Era ceva sfâşietor în aspectul acestui om cu trăsăturile energice şi faţa bronzată, care era în prada unei dureri cu atât mai profundă cu cât era mută.

Era ora şase dimineaţa, soarele abia răsărise, dimineaţa era splendidă cu aerul plin de parfumuri îmbătătoare; natura părea în sărbătoare şi un om plin de viaţă, de sănătate şi de inteligenţă avea să moară în mod brutal, lovit de inamici nedemni.

O mulţime imensă se afla pe locul execuţiei şi trupele erau aranjate în ordine de bătae.

Generalul Guerrero în uniformă de gală, strălucitoare de decoraţii, se îngâmfa în fruntea trupelor sale.

Contele mergea încet, vorbind cu misionarul şi adresându-i din când în când, câte un cuvânt eroicei fete care nu voise să-l părăsească în ora aceasta supremă. Işi ţinea pălăria în faţă ca să se ferească de razele soarelui şi-şi făcea vânt cu nepăsare.

Ajuns pe locul execuţiei, se opri, se întoarse spre plutonul de execuţie, îşi aruncă pălăria pe jos şi aşteptă.

Un ofiţer citi sentinţa.

După ce termină cititul contele îl îmbrăţişă cu dragoste pe misionar şi apoi pe Valentin şi aplecându-se la urechea lui:

— Să nu uiţi ? spuse el.

— Nu ! răspunse acesta cu voce nearticulată.

Apoi veni rândul donei Angela. Ei rămaseră

mult timp îmbrățișați, apoi ca de comun acord, se despărțiră.

— Despărțiți pe pământ vom fi curând uniți în ceruri. Curaj iubitul meu ! îi spuse ea cu exaltare.

El îi răspunse cu un zâmbet care nu mai avea nimic pământesc în el.

Părintele Seraphin și cu Valentin se retraseră cu câțiva pași îngenunchind și începură să se roage cu fervoare.

Dona Angela se duse să se așeze la câțiva pași de general care urmărea toate pregătirile execuției cu un zâmbet de triumf.

Contele aruncă o privire în jur ca să se asigure că prietenii săi se îndepărtaseră, apoi făcu câțiva pași și spre plutonul de execuție și încrucișându-și mâinile la spate, cu capul sus, privirea hotărâtă și zâmbetul pe buze :

— Haideți, vitejii mei, spuse el cu vocea limpede, faceți-vă datoria, ochiți în inimă.

Atunci se petrecu un lucru ciudat: ofițerul comandă focul bâlbâindu-se și soldații trăgând unul după altul, nu isbutiră să-l nimerească pe condamnat.

— Terminați odată ! strigă generalul.

Soldații își încărcară armele din nou și se auzi comanda: „foc”.

Salva isbucni ca o lovitură de trăsnet și contele căzu cu fața la pământ.

Era mort : progresul număra acum un martir mai mult.

— Adio tată, strigă o voce la urechile generalului, îmi țin promisiunea.

Don Sebastian se întoarse îngrozit, căci recunoscuse vocea fiicei sale.

Dona Angela se rostogolise pe jos.

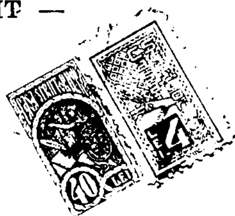
Tatăl său se precipită să o scape. Era prea târziu, nu mai strânse în brațe decât un cadavru.

Pedeapsa lui începuse. Abia căzuse contele și Valentin se apropie de el, urmat de misionar.

— Să nu se apropie nimeni de corpul acesta, spuse el cu o voce care-i făcu și pe cei mai viteji să se retragă. Și îngenunchind la dreapta lui, în vreme ce misionarul se așeză la stânga începu să se roage.

Caramilla dispăruse.

— SFÂRȘIT —

Tipărită conform aprobării Cenzurii Centrale Militare din 20-XI-1944.

Tip. „VICTORIA TRAIANĂ", Strada Gh. Lazăr Nr. 8, Telefon 4.06.71